

Liahona

Lær å glede deg over
Skriftene, s. 14, 16, 20

Se opp, ikke til siden, s. 42

Et budskap til dem som skal
på misjon, s. 48

Barn, ditt år med Mormons
bok, s. 60

KOPIERING IKKE TILLATT

Livets tre, av Wilson J. Ong

I 1 Nephi 8 forteller Lehi om sitt syn om livets tre. Han sa:

“Da jeg hadde bedt til Herren, så jeg en stor og vidstrakt mark.

Og det skjedde at jeg så et tre hvis frukt var ønskelig fordi den gjorde en lykkelig.

Og det skjedde at jeg gikk frem og spiste av frukten, og jeg oppdaget at den var meget søt, søtere enn alt jeg før hadde smakt. Ja, og jeg så at frukten var hvit og overgikk all hvithet jeg noen gang hadde sett ...

Og jeg så en jernstang, og den fulgte elvebredden frem til treet der jeg sto” (1 Nephi 8:9–11, 19).

BUDSKAP

- 4 Budskap fra Det første presidentskap: Et rikt liv**
Av president Thomas S. Monson
- 7 Besøkende lærerinnens budskap: Omsorg og hjelp gjennom besøkende lærerinner**

HOVEDARTIKLER

- 16 Finn svar i Mormons bok**
Av Sara D. Smith
Seks medlemmer forteller hvordan Mormons bok har påvirket dem.

OMSLAGSSIDEN
Maleri: Jeff Ward

- 20 Gjenoppdag en undrende innstilling til livet ... og unngå farene ved åndelig apati**
Av Adam C. Olson
I likhet med forskere som lærer stadig mer om Machu Picchu, kan vi lære mer om evangeliet hver gang vi studerer det.

- 24 Se Guds hånd i våre daglige velsignelser**
Av eldste D. Todd Christofferson
Å be om "vårt daglige brød" ved Guds hånd spiller en viktig rolle i å lære å stole på ham.

- 32 George Albert Smith: Han levde som han forkynte**
Av Ted Barnes
En presentasjon av årets studiekurs for Det melkisedekske presedømme og Hjelpeforeningen.

AVDELINGER

- 8 Notater fra oktoberkonferansen**
- 10 Tjeneste i Kirken: Lederskap på Herrens måte**
Av Craig Merrill
- 12 Vi taler om Kristus: Besøkende lærerinner ledet meg til Jesus Kristus**
Av Jayne P. Bowers
- 14 Våre hjem, våre familier: Hvordan hjelpe barn å bli glad i Mormons bok**
Av Clyde J. Williams
- 38 Sagt av siste-dagers-hellige**
- 74 Nytt fra Kirken**
- 79 Ideer til familiens hjemmeaften**
- 80 Til vi ses igjen: Lær av ekspert**
Av George C. Robinson

SE OPPOVER

42

42 De talte til oss: Se oppover

Av eldste Carl B. Cook

Hva skjer når vi ser opp for å se hvordan vår himmelske Fader ser på oss, istedenfor å se til siden for å se hvordan andre ser på oss?

Se om du kan finne Liahonaen som er gjemt i dette nummeret. Tips: Bruk et kompass til å krysse Stillehavet.

46 Rett på sak**48 Å holde pakter: Et budskap til dem som skal på misjon**

Av eldste Jeffrey R. Holland
Det finnes en nøkkel til å ha guddommelighetens kraft med oss som misjonærer.

52 GUFs tema 2012

Av Unge menns og Unge kvinners generalpresidentskaper
“Stå opp og la deres lys skinne, så deres lys kan være et banner for nasjonene” (L&P 115:5).

54 Plakat: La deres lys skinne**55 Linje på linje: Lære og pakter 115:5****56 Fra misjonsmarken: Gud besvarte begge bønnene**

Av Carlos Iván Garmendía Pacheco

57 Vær trofast

Av eldste Gérald Caussé
Under et viktig interviu måtte jeg raskt bestemme meg for om jeg skulle være lojal mot min tro.

52

64

58 Steiner, piler og snøballer

Av David L. Frischknecht
Hvordan kunne jeg komme meg forbi bøllene? Vær som lamanitten Samuel.

60 Nyt Mormons bok

Fargelegg denne oversikten hver uke etter hvert som du leser Mormons bok.

63 Et spesielt vitne: Hvordan kan jeg nå mine mål?

Av eldste M. Russell Ballard

64 Bring Primær hjem: Handlefrihet er frihet til å velge**66 Historier om Jesus: Mormons bok lærer oss om Jesus Kristus**

Av Diane L. Mangum

68 Nye venner på den andre siden av Stillehavet

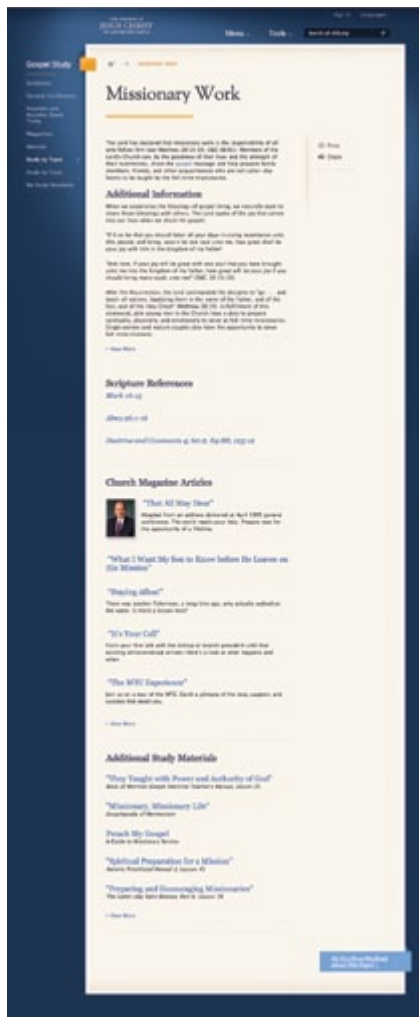
Av Jane Hansen Lassetter
Primær-barn fra Utah og Tonga blir kjent med hverandre.

69 Han er der

Av Rosemary M. Wixom
Vår himmelske Fader hører og besvarer alle barns bønner.

70 For små barn

Mer på Internett Liahona.lds.org

FOR VOKSNE

Flere artikler i dette nummeret handler om Skriftene, særlig Mormons bok (se side 14, 16 og 20). På generalkonferansen i april 2010 talte eldste David A. Bednar om hvordan studium av Mormons bok kan styrke familier. Du kan lese eller lytte til talen på lds.org/general-conference/2010/04/watching-with-all-perseverance.

En guide ved Machu Picchu gir tre forslag til studium av evangeliet (se side 20). Se flere bilder av dette verdens underverk på liahona.lds.org.

FOR UNGDOM

Når du har leste eldste Hollands råd til dem som skal på misjon, kan du finne flere artikler og mer informasjon om misjonærarbeid på <http://lds.org/study/topics/missionary-work>.

EMNER I DETTE NUMMERET

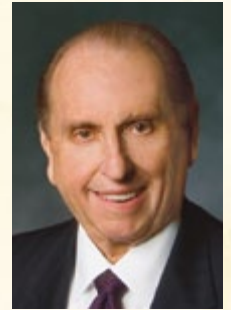
Tallene viser til første side av artikkelen.

Avhengighet, 16	Mormons bok, 14,
Besøkende lærerinner, 7, 12	16, 20, 40, 60, 66
Bønn, 8, 24, 38, 42, 55, 58, 69	Mot, 4, 8, 57
Eksempel, 52, 54, 57, 70, 72	Mål, 63
Engler, 47	Nestekjærlighet, 7, 12, 32
Familie, 14, 16, 79	Omvendelse, 16
Følg Ånden, 41	Omvendelse til evangeliet, 16
GUF, 52, 54, 55	Pakter, 48
Handlefrihet, 24, 64	Profeter, 32
Hjemmelærevirk-somhet, 10	Prøvelser, 24, 40
Håp, 4, 16	Skriftstudium, 14, 16, 20, 40, 55, 60
Innstilling, 4, 42, 52, 63	Smith, George Albert, 32
Jesus Kristus, 24, 40, 66, 80	Tiltrekning til samme kjønn, 47
Kirkens historie, 32	Tjeneste, 10, 12, 24, 32, 38, 46
Lederskap, 10	Tro, 24, 57, 63
Misjonærarbeid, 8, 32, 39, 41, 46, 48, 56, 70, 72	Undervisning, 14, 80
	Vennskap, 47, 68

PÅ DITT SPRÅK

Liahona og annet kirkemateriell finnes på mange språk på languages.lds.org.

Av president
Thomas S. Monson

ET rikt liv

Ved inngangen til et nytt år utfordrer jeg sistedagers-hellige overalt til å foreta en personlig, grundig, betydningsfull søken etter det jeg kaller et rikt liv – et liv fylt av stor fremgang, mye godhet og mange velsignelser. På samme måte som vi lærte vår ABC på skolen, tilbyr jeg min egen ABC som hjelp for oss alle til å få et rikt liv.

Ha en positiv innstilling

A, eller det første prinsippet, er innstilling. William James, en banebrytende amerikansk psykolog og filosof, skrev: “Den største revolusjon i vår generasjon er oppdagelsen av at menneskene, ved å forandre sinnets innstilling, kan forandre de ytre aspektene ved sitt liv.”¹

Det er så mye i livet som avhenger av vår innstilling. Måten vi velger å se på ting og reagere på andre, er helt

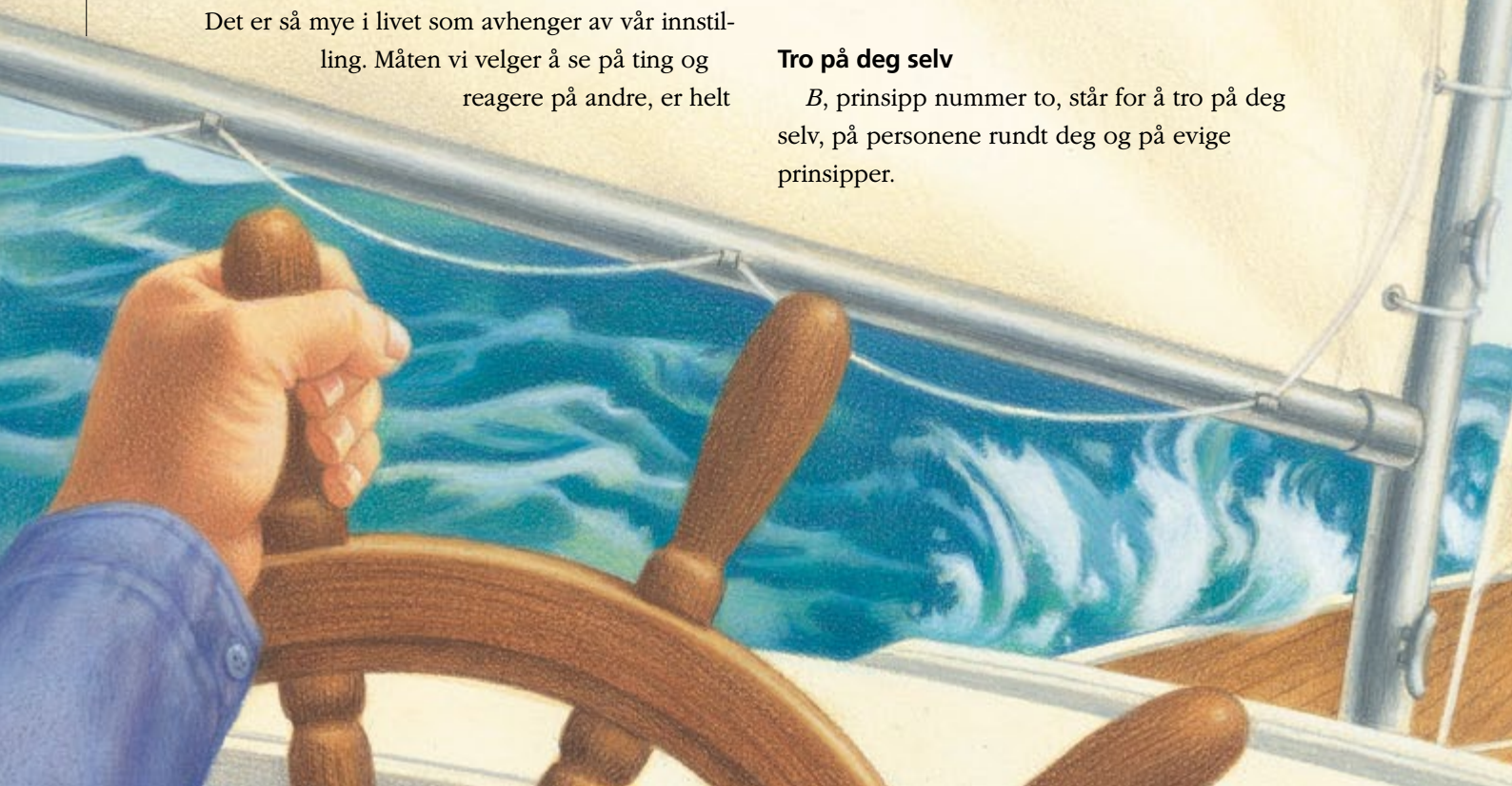
avgjørende. Å gjøre det beste vi kan og så velge å være glad og fornøyd med vår situasjon, uansett hvordan den er, kan føre til fred og tilfredshet.

Charles Swindoll – forfatter, pedagog og kristen sjelesørger – sa: “For meg er innstilling viktigere enn ... fortiden, ... enn penger, enn omstendigheter, enn feilslag, enn suksess, enn hva andre tenker eller sier eller gjør. Den er viktigere enn utseende, talenter eller ferdigheter. Den vil skape eller rive ned et firma, en kirke, et hjem. Det bemerkelsesverdige er at vi hver dag kan velge hvilken innstilling vi vil møte dagen med.”²

Vi kan ikke styre vinden, men vi kan tilpasse seilene. Måtte vi *velge* en positiv innstilling for å finne maksimal lykke, fred og tilfredshet.

Tro på deg selv

B, prinsipp nummer to, står for å tro på deg selv, på personene rundt deg og på evige prinsipper.

Vær ærlig overfor deg selv, overfor andre og overfor din himmelske Fader. En som ikke var ærlig overfor Gud før det var for sent, var kardinal Wolsey, som ifølge Shakespeare tilbragte et langt liv i tjeneste for tre fyrster og nøt stor rikdom og makt. Til slutt fratok en utålmodig konge ham hans makt og eiendom. Kardinal Wolsey gråt:

*Hadde jeg kun tjent min Gud med halvparten av den nidkjærhet jeg tjente kongen med, hadde han ei nå på mine gamle dager støtt meg naken ut i fienders vold.*³

Thomas Fuller, en engelsk geistlig og historiker som levde på 1600-tallet, førte i pennen denne sannhet: "Den tror ikke som ikke lever ifølge sin tro."⁴

Ikke begrens deg selv, og la ikke andre overbevise deg om at det er begrenset hva du kan utrette. Tro på deg selv, og lev så slik at du realiserer dine muligheter.

Du kan oppnå det du tror du kan. Ha tillit og tro.

Møt utfordringer med mot

C, står for mot. Mot blir en verdifull og meningsfylt dyd når det ikke betraktes så mye som villighet til å dø tappert, men som en beslutning om å leve anstendig.

Den amerikanske essayist og dikter Ralph Waldo Emerson sa: "Hva du enn gjør, så trenger du mot. Uansett hvilken kurs du bestemmer deg for, er det alltid noen som sier deg at du tar feil. Det oppstår alltid vanskeligheter som frister deg til å tro at dine kritikere har rett. Å stikke ut en handlingskurs og følge den helt til slutt krever noe av det samme mot som en soldat trenger. Fred har sine seire, men det kreves tapre menn og kvinner for å vinne dem."⁵

Til tider opplever du å bli redd og motløs. Du kan føle at du lider nederlag. Sjansen til å vinne kan synes uoppnåelig. Til tider kan du føle deg som David som prøver å overvinne Goliat. Men husk – David *vant* virkelig!

Det kreves mot for å gjøre et fremstøt mot ens ønskede mål, men det må enda større mot til når man snubler og må gjøre en ny innsats for å nå det.

Ha besluttsomhet nok til å gjøre den nødvendige innsats, arbeid målbevisst mot et verdig mål, og ha mot ikke bare til å møte utfordringene

som uunngåelig kommer, men også til å gjøre en ny innsats hvis det kreves. "Noen ganger er mot den stille røsten som ved slutten av dagen sier: 'Jeg vil prøve igjen i morgen.'⁶

Måtte vi huske disse prinsippene når vi tar fatt på vår reise inn i det nye år, utvikle en positiv innstilling, en tro på at vi kan nå våre mål og beslutninger, og mot til å møte enhver utfordring som kan komme i vår vei. Da vil vi ha et rikt liv. ■

NOTER

1. William James, i Lloyd Albert Johnson, red., *A Toolbox for Humanity: More Than 9000 Years of Thought* (2003), 127.
2. Charles Swindoll, i Daniel H. Johnston, *Lessons for Living* (2001), 29.
3. William Shakespeare, *King Henry the Eighth*, 3. akt, scene 2, linje 456–58.
4. Thomas Fuller, i H. L. Mencken, red., *A New Dictionary of Quotations* (1942), 96.
5. Ralph Waldo Emerson, i Roy B. Zuck, *The Speaker's Quote Book* (2009), 113.
6. Mary Anne Radmacher, *Courage Doesn't Always Roar* (2009).

UNDERVIS FRA DETTE BUDSKAPET

Overvei å be familiemedlemmene å fortelle om personlige erfaringer da en positiv innstilling, tro på seg selv eller mot har hjulpet dem. Eller be dem finne eksempler på disse tre prinsippene i Skriftene. Du kan forberede deg til å undervise ved at du ydmykt tenker på skriftsteder eller egen erfaring.

Mot til å stå imot uværet

Av Maddison Morley

Den andre natten under stavens leir for Unge kvinner opplevde vi et kraftig regnvær og en tornado. Fra min menighet var det 24 unge kvinner og to ledere på leiren, og vi måtte alle trenge oss sammen i én liten hytte for å finne ly. Regnet fosset ned, og vinden ble verre. Jeg måtte hele tiden minne meg selv på bønner som vår stavsprezident hadde holdt tidligere om at vi måtte være trygge. Menigheten vår holdt også sin egen bønn som gruppe i hytten, og jeg holdt personlig bønn.

Mange av jentene var redde, og det var lett å forstå. Hytten var ikke særlig solid, og vi var like ved en elv. I løpet av omtrent 20 minutter ble uværet så kraftig at hele staven måtte løpe fra sine hytter over til rådgivernes hytter, som lå høyere i terrenget. Stavsprezidenten holdt bønn igjen, og vi sang salmer, Primær-sanger og leirsanger i et forsøk på å berolige oss selv. Ja, vi var redde, men følte at alt ville gå bra. En halvtime senere var det trygt å vende tilbake til våre egne hytter.

Senere fant vi ut hva som hadde skjedd med tornadoen den kvelden. Den hadde delt seg i to. Vinden blåste rundt oss til høyre og til venstre. Det vi fikk, var slett ikke det kraftigste!

Jeg vet at Gud hørte våre bønner den kvelden og at han beskyttet oss mot det verste uværet. Hvorfor skulle en tornado dele seg uten at Gud ville det? Jeg vet at vi i livets stormer alltid kan be til vår himmelske Fader, og han vil høre og svare oss, og gi oss det mot og den beskyttelse vi trenger for å klare å komme trygt gjennom dem.

Kaptein Moroni

Kaptein Moroni møtte utfordringer med mot. Han kelsket sannhet, frihet og tro. Han viet livet til å hjelpe nephittene å bevare sin frihet. Du kan være som kaptein Moroni ved å møte dine utfordringer med mot. Du kan til og med lage din egen frihetens fane ved å skrive på flagget under eller på et eget ark det som er viktig for deg og din familie.

Hvor du kan finne ut mer

Alma 46:11–27:

Frihetens fane

Alma 48:11–13, 16–17:

Moronis egenskaper

FOTO © CORBIS

Studér dette lesestoffet, og drøft det med søstrene du besøker, slik det er aktuelt. Bruk spørsmålene som hjelp til å styrke søstrene og til å gjøre Hjelpeforeningen til en aktiv del av ditt eget liv.

Omsorg og hjelp gjennom besøkende lærerinner

“Nestekjærlighet [er] langt mer enn en følelse av å gjøre godt,” sa president Henry B. Eyring, førsterådgiver i Det første presidentskap. “Nestekjærlighet følger av tro på vår Herre Jesus Kristus og er en virkning av hans forsoning.”¹ For søstre i Hjelpeforeningen kan besøkende lærerinner virksomhet være nestekjærlighet i praksis, en viktig måte å utøve tro på Frelseren på.

Gjennom besøkende lærerinner virksomhet viser vi omsorg ved å kontakte hver enkelt søster, gi henne et evangeliebudskap og prøve å bli kjent med henne og hennes families behov. “Besøkende lærerinner virksomhet blir et Herrens arbeid når vi har fokus på mennesker fremfor prosenter,” forklarer Julie B. Beck, Hjelpeforeningens generalsekretær. “I virkeligheten opphører aldri besøkende lærerinner arbeid. Det er mer en livsstil enn en oppgave. Trofast tjeneste som besøkende lærerinne, kjennetegner en disippel.”²

Hvis vi gir konsekvent omsorg med bønnens hjelp, lærer vi den beste måten å hjelpe og ivareta behovene til hver enkelt søster og hennes familie på. Hjelpen kan komme på mange måter – noen store og noen ikke fullt så store. “Ofte er små tjenestegjeringer alt som skal til for å bygge opp og velsigne en annen. Det kan være et spørsmål om noens familie,

noen få oppmuntrende ord, en oppriktig kompliment, en liten lapp for å takke, en kort telefonsamtale,” sa president Thomas S. Monson. “Hvis vi er observante og bevisste, og hvis vi handler i overensstemmelse med tilskyndelser som kommer til oss, kan vi utrette mye godt. ... Utallige tjenestegjeringer utføres av den enorme hær av Hjelpeforeningens besøkende lærerinner.”³

Fra Skriftene

Johannes 13:15, 34–35; 21:15; Mosiah 2:17; Lære og pakter 81:5; Moses 1:39

Hva kan jeg gjøre?

1. Hva gjør jeg for å hjelpe mine søstre å føle at jeg er en venn som elsker og bryr seg om dem?
2. Hvordan kan jeg bli flinkere til å våke over og ha omsorg for andre?

Tro, familie, hjelp

Fra vår historie

I 1843 var Kirkens medlemmer i Nauvoo, Illinois delt i fire menigheter. I juli det året utnevnte ledere i Hjelpeforeningen en besøkskomité på fire søstre for hver menighet. En av besøkskomiteens ansvarsoppgaver var å vurdere behov og samle inn bidrag. Hjelpeforeningen brukte disse bidragene til å hjelpe de trengende.⁴

Selv om besøkende lærerinner ikke lenger samler inn bidrag, har de fremdeles ansvar for å vurdere behov – åndelige og timelige – og å arbeide for å ivareta disse behovene. Eliza R. Snow (1804–87), Hjelpeforeningens andre generalsekretær, forklarte: “En lærer ... skulle utvilsomt ha så mye av Herrens ånd når hun kommer inn i et hus, at hun gjenkjenner den ånd hun møter der ... Be Gud om å få Den hellige ånd slik at dere må være i stand til å møte den ånd som råder i dette hus ... så det dere sier, må gi fred og trøst, og hvis dere finner en søster som er kald, så ta henne til dere slik dere ville tatt et barn i deres favn, og varm henne.”⁵

NOTER

1. Henry B. Eyring, “Hjelpeforeningens varige arv”, *Liahona*, nov. 2009, 121.
2. Julie B. Beck, “Hjelpeforeningen – Et hellig verk”, *Liahona*, nov. 2009, 114.
3. Thomas S. Monson, “Tre mål til å veilede dere”, *Liahona*, nov. 2007, 120–21.
4. Se *Døtre i mitt rike: Hjelpeforeningens historie og arbeid* (2011), 105.
5. Eliza R. Snow, i *Døtre i mitt rike*, 108.

Du finner mer informasjon på reliefsociety.lds.org.

Notater fra oktoberkonferansen

“Det jeg, Herren, har talt, har jeg talt, ... enten ved min egen røst eller ved mine tjeneres røst, det være det samme” (L&P 1:38).

Når du repeterer generalkonferansen som fant sted i oktober 2011, kan du bruke disse sidene (og konferansenotater i fremtidige numre) som hjelpemiddel til å studere og anvende de nyeste læresetningene fra de levende profeter og apostler.

HISTORIER FRA KONFERANSEN

Mot til å stå alene

Jeg tror min første opplevelse med mot i min overbevisning fant sted da jeg tjenestegjorde i Sjøforsvaret nær slutten av 2. verdenskrig ...

Jeg vil alltid huske da søndagen kom etter den første uken [på rekruttskolen]. Vi fikk kjærkomne nyheter av den ledende kvartermesteren. Vi sto i givakt på ekserserplassen i en frisk California-bris og hørte ordren: 'I dag skal alle gå i kirken – det vil si alle unntatt meg. Jeg skal slappe av!' Så ropte han: 'Alle dere katolikker møtes i Camp Decatur – og ikke kom tilbake før klokken tre. Fremad marsj!' En ganske stor gruppe forsvant. Så bjeffet han sin neste ordre: 'De av dere som er jøder, møtes i Camp Henry – og ikke kom tilbake før klokken tre. Fremad marsj!' En litt mindre gruppe marsjerte av sted. Så sa han: 'Resten av dere protestanter møtes i kinosalene i Camp Farragut – og ikke kom tilbake før klokken tre. Fremad marsj!'

Øyeblikkelig tenkte jeg: 'Monson, du er ikke

Før dette hadde jeg ikke ant at det var noen ved siden av meg eller bak meg på ekserserplassen.

katolikk, du er ikke jøde og du er ikke protestant. Du er siste-dagers hellig, så du blir stående her!' Jeg kan love dere at jeg følte meg helt alene. Modig og bestemt, ja – men alene.

Og så fikk jeg høre de skjønneste ordene jeg noen sinne hørte den kvartermesteren uttale. Han kikket i min retning og spurte: 'Og hva er det dere kaller dere?' Før dette hadde jeg ikke ant at det var noen ved siden av meg eller bak meg på ekserserplassen. Nesten unisont svarte vi alle: 'Siste-dagers-hellige!' Det er vanskelig å beskrive gleden jeg følte da jeg snudde meg og fikk se en håndfull andre matroser.

Kvartermesteren klødde seg i hodet og så rådvill ut, men så sa han til slutt: 'Gå og finn dere et sted å møtes. Og kom ikke tilbake før klokken tre. Fremad marsj!' ...

Selv om utfallet ble et annet enn jeg hadde forventet, hadde jeg vært villig til å stå alene om det var nødvendig.

Siden den dagen har det noen ganger hendt at ingen har stått bak meg, og jeg virkelig *har* stått alene. Jeg er så takknemlig for at jeg tok avgjørelsen for lenge siden om å stå sterk og trofast, alltid beredt til å forsvare min religion."

President Thomas S. Monson, "Våg å stå alene", *Liahona*, nov. 2011, 61–62.

Spørsmål til ettertanke:

- Hvilken virkning har det på andre at vi står sterkt?
- Kan du huske en gang da ditt mot og din overbevisning ble satt på prøve? Hvordan reagerte du?
- Hva kan vi gjøre for å forberede oss til å stå sterkt?

Vurder å skrive dine tanker i en dagbok eller snakke med andre om dem.

Ytterligere ressurser om dette emnet: Veiledning til Skriftene, "Mot, Modig"; Thomas S. Monson, "Behovet for mot", *Liahona*, mai 2004, 54–57; Studer etter emne på LDS.org, "Peer Pressure"; *Til styrke for ungdom*, "Gå med tro".

For å lese, se på eller lytte til taler fra generalkonferansen, kan du gå inn på conference.lds.org.

Gå og gjør det

Eldeste L. Tom Perry i De tolv apostlers quorum sa at for å fremme forståelsen av Kirken, skulle vi:

Fra "Den fullkomne kjærlighet driver frykten ut", *Liahona*, nov. 2011, 42–43.

1. "Være frimodige i vår erklæring om Jesus Kristus. Vi vil at andre skal vite at vi tror han er den sentrale figur i hele menneskenes historie."

2. "Være gode eksempler for andre... Vårt liv skulle være et eksempel på rettshaffenhets og dyd, idet vi prøver å følge hans eksempel for verden."

3. "Forsvare Kirken. I vår hverdag blir vi velsignet med mange muligheter til å fortelle andre hva vi tror på."

Et profetisk løfte

"Det har ikke gått en dag uten at jeg har kommunisert med min himmelske Fader i bønn. Det er en forbindelse jeg setter høyt – en jeg bokstavelig talt ville vært fortapt uten. Hvis dere ikke har en slik forbindelse med deres himmelske Fader nå, ber jeg dere innstendig om å arbeide mot dette målet. Hvis dere gjør det, vil dere være berettiget til hans inspirasjon og veiledning – nødvendigheter for hver av oss om vi skal overleve åndelig under vårt opphold her på jorden. Den slags inspirasjon og veiledning er gaver han gir gladelig om vi bare søker dem."

President Thomas S. Monson, "Stå på hellige steder", *Liahona*, nov. 2011, 84.

SETT INN DET SOM MANGLER

1. "Bønn og studium av _____ vil bygge opp tro på Gud Faderen, hans elskede Sønn og hans evangelium. Det vil bygge opp deres tro på Guds profeter, både før og nå. Den kan bringe dere nærmere Gud enn noen annen bok. Den kan forandre et liv til det bedre." (Henry B. Eyring, "Et vitne", *Liahona*, nov. 2011, 70.)
2. "Et _____ blir en varig venn som ikke blir svekket med tiden." (Richard G. Scott, "Skriftenes kraft", *Liahona*, nov. 2011, 6.)
3. "For dem som synes prøvelsene de opplever er urettferdige, dekker _____ all urettferdighet i livet." (Quentin L. Cook, "Sangene de ikke fikk sunget", *Liahona*, nov. 2011, 106.)
4. "Når vi har _____, er vi villige til å tjene og hjelpe andre når det er ubeleilig og uten tanke på anerkjennelse eller å få noe i gjengjeld." (Silvia H. Allred, "Kjærlighet svikter aldri", *Liahona*, nov. 2011, 115.)

Svar: 1. Mormons bok; 2. lære skriftsteder utenat; 3. forsoningen; 4. neste kjærtegnhet.

LEDERSKAP PÅ HERRENS MÅTE

Av Craig Merrill Leder for BYUs
masterprogram i bedriftsledelse

Hvis vi tjener og leder på den måten Herren har foreskrevet, uavhengig av vårt kall, vil vi både gi og motta velsignelser.

Da bror Jones og hans sønn ble familien Williams' hjemmelærere, begynte de å besøke dem hver måned. På grunn av disse besøkene oppdaget Kim, en datter i familien, at de brydde seg om henne. Hun hadde mange spørsmål om evangeliet og satte pris på samtalen med dem.

En sommer da Kim var usikker på om hun hadde et vitnesbyrd, ble bror Jones og en annen bærer av Det melkisedekske prestedømme bedt om å delta på Unge kvinners leir. Kim fortalte senere hvor mye det hadde betydd for henne å ha sin hjemmelærer der. Hun fortalte sin familie at hun hadde fått et vitnesbyrd om Frelserens kjærlighet til henne da bror Jones og en annen prestedømsbærer, etter anmodning fra henne, ga henne en prestedømsvelsignelse på leiren.

Hennes hjemmelærere var virkelig venner for familien Williams. Deres innflytelse betydde noe for Kim og hennes foreldre – og for Herren.

Lederskap og kall

I dagens samfunn er det vanlig å måle vår personlige vekst ved stadig

mer ansvarsfulle stillinger på arbeidsplassen eller ved lønnsøkninger som sender signal om stadig større personlige prestasjoner. Vi ser ofte på synlige ansvarsfulle stillinger som et tegn på at vedkommende er en viktig bidragsyter. Da er det ikke til å undre seg over at mange har vanskelig for å vite hvordan de best kan måle sin åndelige vekst.

Jeg har hørt mange siste-dagers-hellige stille spørsmål ved sin egen anseelse fordi de ikke har blitt kalt til lederstillinger i Kirken. Men er det riktig å måle vår fremgang ved lederkall?

Lederskap forutsetter faktisk ikke noe kall. Noen av dem som øver den oppbyggende og oppmuntrende innflytelse som utgjør sant lederskap, gjør det uten kall eller stilling. Lære og pakter 121 gir oss viktige lærdommer om lederskap:

“Av sørgelig erfaring har vi lært at det er nesten alle menneskers natur og tilbøyelighet så snart de erholdt litt myndighet, hva de formoder, vil de straks begynne å utøve urettferdig herredømme.

Derfor, mange er kalt, men få er utvalgt.

Ingen makt eller innflytelse kan eller bør utøves i kraft av prestedømmet – uten ved overtalelse, ved langmodighet, ved mildhet og saktmodighet og ved oppriktig kjærlighet, ved vennlighet og ren kunnskap som storlig skal utvide sjelen, uten hyklari og uten svik” (vers 39–42).

Det er vanlig å forveksle lederskap med å fortelle folk hva de skal gjøre. Det kan føre til urettferdig herredømme. Det er ikke riktig å si: “Du må gjøre som jeg sier, fordi jeg (som har prestedømmet eller er kalt ved prestedømmet) sier det.” En viktig lærdom fra kapittel 121 er at en sann leder ikke gir instruksjoner og forventer at de blir overholdt bare på grunn av sin stilling. Prestedømsledelse handler snarere om oppfordring. En vennlig oppfordring, basert på ren kunnskap og oppriktig kjærlighet, vil alltid være mer motiverende enn “Fordi jeg sier det”.

Det er riktig at ledere som har en tendens til å gi ordre, kan få utrettet mye. De leder imidlertid ikke på den måten Herren har åpenbart. De utvikler ikke de selvstendige evner og den selvtilitt som skulle råde blant dem de leder.

Å VÆRE EN TROFAST DISIPPEL

“Alle Kirkens ledere er kalt til å hjelpe andre å bli ‘sanne etterfølgere av Jesus Kristus’ (Moroni 7:48) ...

Ledere kan best lære andre å bli ‘sanne etterfølgere’ ved sitt personlige eksempel. Dette mønsteret – at man må være en trofast disippel for å kunne hjelpe andre å bli trofaste disipler – er formålet med ethvert kall i Kirken.”

Håndbok 2: Kirkens administrasjon (2010), 3.1.

Sant lederskap

Legg merke til at et kall eller en lederstilling ikke er nevnt i vers 41 eller 42 som en av de riktige måtene å utøve makt eller innflytelse på. Isteden utøver en sann leder sin makt og innflytelse ved overtalelse, langmodighet, mildhet, saktmodighet, oppriktig kjærlighet, vennlighet og ren kunnskap. Disse kjennetegnene på sant lederskap er noe alle kan utøve, uavhengig av kall eller stilling.

Lederkall minner mye om støttehjul på en sykkel. Støttehjulene gjør det mulig for et barn å lære å balansere og føle seg trygg på sykkelen. Et lederkall gjør mennesker i stand til å lære å elske, være tålmodig og overtale ved ren kunnskap og vennlighet. De kan også lære at ethvert forsøk på å fremtvinge adferd fører til at Ånden trekker seg bort, og resultatet blir mindre effektivitet.

Når vi blir avløst, vil vi finne ut om vi har vokst og lært mens vi har hatt kallet. Har vi lært å elske og tjene andre uten kallet som drivkraft? Har vi lært å virke med myndighet som en positiv innflytelse ganske enkelt på grunn av den personen vi har blitt?

Herren vil kalle oss gjentatte ganger gjennom hele livet. Han kjenner vårt hjerte. Han vil kalle på oss når han trenger akkurat våre ferdigheter, vår kunnskap eller vår følsomhet for Ånden. Han vil kalle på oss i henhold til vår villighet til å høre hans røst og elske slik han elsker.

Når vi lærer å være en innflytelse til det gode på Herrens måte, vil vi være den som løfter andre ganske enkelt på grunn av den vi er. Kall vil ikke være hovedgrunnen til vår gode innflytelse. Men når vi blir spurt, gjør vi vårt beste på vår tildelte plass i Kirken.

Enten vi virker i Søndagsskolen eller i ungdomsprogrammer, som hjemmelærer eller besøkende lærerinne, eller til og med som biskop eller president i Hjelpeforeningen, vil vår tjeneste for andre være et uttrykk for vår kjærlighet til Frelseren. Hvis vi tjener og leder på den måten Han har foreskrevet, uavhengig av vårt kall, vil vi både gi og motta velsignelser. ■

Besøkende lærerinner

LEDET MEG TIL JESUS KRISTUS

Av Jayne P. Bowers

“Den tredje gangen sa [Herren] til [Peter]: Har du meg kjær? Og [Peter] sier til ham: Herre, du vet alt, du vet at jeg har deg kjær. Jesus sier til ham: Fø mine får!” (Johannes 21:17).

VELSIGNELSER VED BESØKENDE LÆRERIN- NERS VIRKSOMHET

“Mange kvinner har fortalt at grunnen til at de ble aktive i Kirken igjen, var en trofast besøkende lærerinne som kom måned etter måned og betjente dem, reddet dem, var glad i dem, velsignet dem ...

Til tider vil den viktigste velsignelse av ditt besøk være bare å lytte. Å lytte gir trøst, forståelse og helbredelse. Andre ganger må du kanskje brette opp ermene og gå i gang med det som skal gjøres i hjemmet, eller berolige et gråtende barn.”

Barbara Thompson, annenrådgiver i Hjelpeforeningens generalpresidentskap, “Vær barmhjertige, utgjør en forskjell”, Liahona, nov. 2010, 120.

På slutten av 1970-tallet inviterte enn venn meg med til Hjelpeforeningen. “Hva er det?” spurte jeg. Min venn sa ganske enkelt: “Kom og se!” Fulltreffer! Jeg var fascinert fra første stund.

Senere den sommeren kom Leann hjem til meg og sa hun var min besøkende lærerinne. Dette virket underlig og vidunderlig på samme tid, ikke minst med tanke på at jeg ikke var medlem av Kirken. Her tok hun seg tid, midt i sin hektiske timeplan, til å dele en åndelig tanke med meg og se om det var noe hun kunne hjelpe meg med. Hennes holdning fortalte meg at hun var oppriktig. Jeg har aldri glemt Leann og budskapene hun delte med meg.

Det gikk et par år, og Frances flyttet til menigheten vår. Når sant skal sies, var det ikke akkurat “vår” menighet ennå, ettersom jeg ikke var medlem, men det var slik jeg så på den. Nå hadde jeg to små jenter, og jeg kunne se hvordan Kirkens hjelpeorganisasjoner var til velsignelse for dem. Uansett vær eller omstendigheter besøkte Frances, min nye

besøkende lærerinne, meg med en leksjon, en latter, en historie eller en hjelpende hånd. Jeg husker en gang Frances kom på en hektisk ettermiddag. Da hun skjønnte at jeg ikke kunne sitte ned og snakke, rørte Frances i mine kulinariske sammenkokninger på komfyren mens jeg hjalp min datter.

Det gikk mange år, og jeg flyttet. Selv om jeg på det sterkeste mislikte å reise fra mine venner i Kirken, fant jeg snart en ny gruppe søstre med sterke vitnesbyrd og store hjerter i Hjelpeforeningen i “min” nye menighet. En lærer i Hjelpeforeningen ga oss en pyntet liste over gjøremål og oppfordret oss til å skrive “Vær vennlig” øverst på listene våre hver dag. Søstrene som satt ved siden av meg og jeg syntes det var en storartet idé, ikke minst siden den passet med Hjelpeforeningens motto “Kjærligheten svikter aldri” (Moroni 7:46).

Så leste jeg en historie om en pionerkvinne. Da denne kvinnen var barn, ba profeten hennes familie om å hjelpe til med å grunnlegge et siste-dagers-hellig

HVORDAN BLIR BESØKENDE LÆRERINNER VELSIGNET VED SIN TJENESTE?

Barbara Thompson hjelper oss å besvare dette spørsmålet i sin tale på Hjelpeforeningens fellesmøte, "Vær barmhjertige, utgjør en forskjell", (*Liahona*, nov. 2010, 120):

"Når jeg dro ut som besøkende lærerinne, følte jeg meg alltid bedre. Jeg ble oppløftet, følte meg elsket og velsignet, vanligvis mye mer enn søsteren jeg besøkte. Min kjærlighet økte. Mitt ønske om å tjene vokste. Jeg så hvilken vakker måte vår himmelske Fader har planlagt for oss til å våke over og vise omsorg for hverandre på."

Overvei å skrive ditt vitnesbyrd om besøkende lærerinner eller hjemmelærere i dagboken din.

samfunn i et avsidesliggende område. Tragedien rammet da en av søsknene hennes døde. Hennes mor var ute av seg, og dyp sorg gjennomsyret familien.

En dag tittet denne lille jenta ut av vinduet. Så langt øyet rakk var familiens beskjedne hjem omgitt av snø. Da den lille jenta stirret mot horisonten, så hun to personer som trasket i retning av huset. De nærmet seg sakte, og plutselig skjønte barnet hvem de var – det var hennes mors besøkende lærerinner.

Denne historien inspirerte meg. Jeg ble døpt i mai 1983. Det er en ære å få være besøkende lærerinne selv. Jeg elsker å være sammen med så mange kvinner som er eksempler på "en god hustru" som er verdt "langt mer enn perler" (Salomos ordspråk 31:10). Det er fantastisk å være sammen med kvinner som også gjør sitt ytterste for å være vennlige, å elske hverandre og å bringe andre til Kristus. ■

Besøkende lærerinner gir et evangeliebudskap og iblant en hjelpende hånd. Søstrene de besøker, blir styrket av å omgås kvinner som prøver å være vennlige, å elske hverandre og å bringe andre til Kristus.

Du finner mer informasjon i Julie B. Beck, "Døtre i mitt rike": Hjelpeforeningens historie og arbeid", *Liahona*, nov. 2010, 112; og Henry B. Eyring, "Hjelpeforeningens varige arv", *Liahona*, nov. 2009, 121.

HVORDAN HJELPE BARN Å BLI GLAD I MORMONS BOK

*Vi har hatt nytte av disse hjelpe-
midlene når vi har undervist
våre barn fra Mormons bok.*

Av Clyde J. Williams

Korrelasjonsavdelingen

Da min hustru og jeg oppdro våre barn, ønsket vi inderlig å hjelpe våre fem barn å bli glad i Mormons bok. Akkurat som for snekkere, oppdaget vi at en rekke verktøy ikke bare ville være nyttig men også avgjørende for å lære våre barn å bli glad i Skriftene. Vi skjønte også etter hvert at å ha verktøy og teknikker til å undervise våre barn var én sak, men å kunne bruke dem en annen.

Dessuten visste vi at vi måtte lære hvordan vi skulle lære våre barn å anvende Mormons bok på seg selv og se dens relevans for den verden de lever i. Vår evne til å bruke forskjellige metoder til å hjelpe våre barn kom først og fremst an på vår egen forståelse av Skriftene, vårt vitnesbyrd om deres sannhet og vår begeistring for dem.

Undervisning av små barn

Ettersom uttrykksmåten i Skriftene er ganske ualminnelig og et barns ordforråd er begrenset, kan det være en utfordring å lære barn å bli glad

i Mormons bok. Da våre barn var små, var deres konsentrasjonsevne begrenset, og det samme var tiden vi brukte på skriftstudium. Vi brukte ofte illustrerte barneverasjoner av Skriftene til familiens skriftstudium.

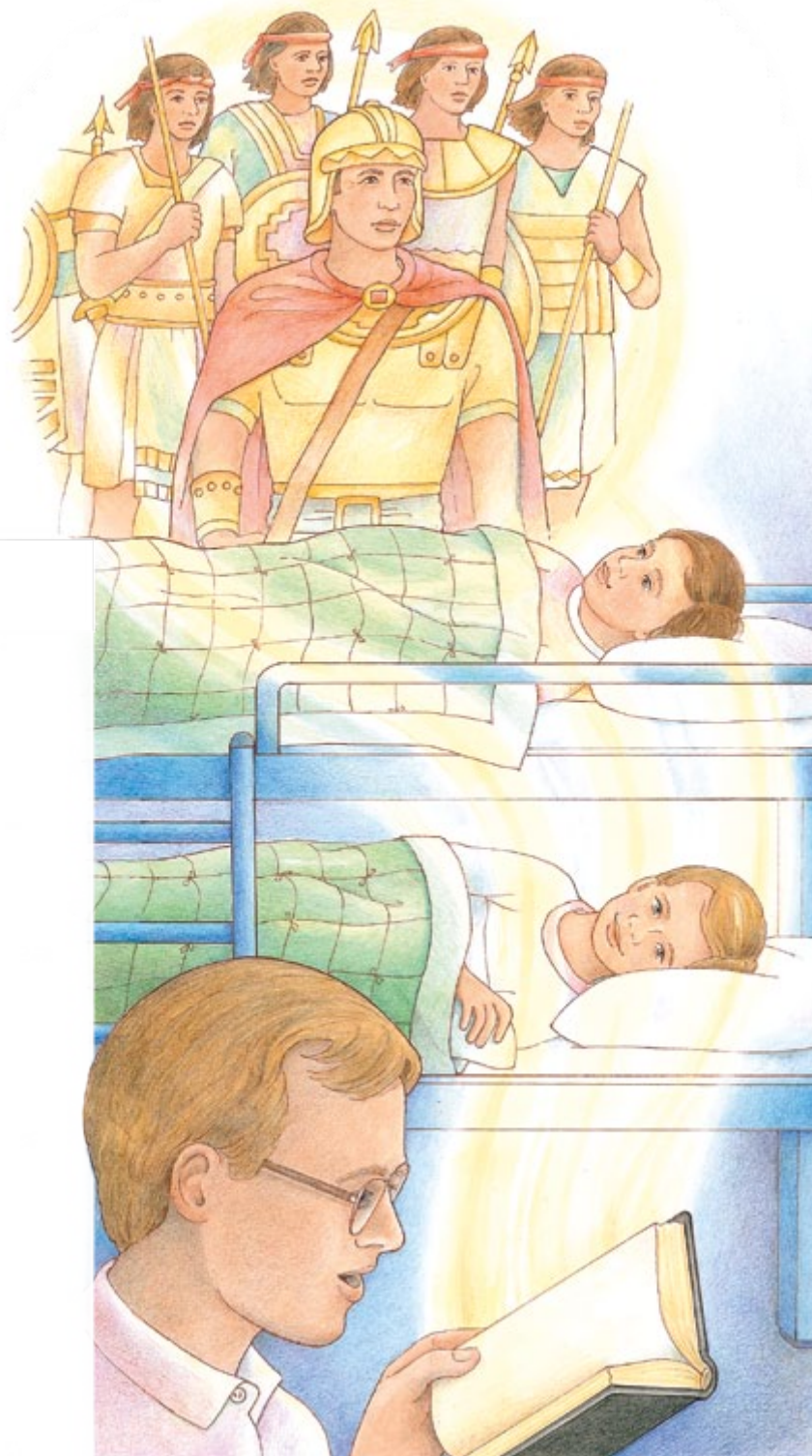
For å underbygge prinsippene våre barn leste og lærte gjennom skriftstudiet, brukte jeg ofte historier fra Skriftene som godnatthistorier. Min datter har senere fortalt hvor virkningsfullt dette var. Hun sa: “Jeg tror historier som ble fortalt om og om igjen, ble våre favoritter. Du satt ved sengene våre og fortalte historiene fra Skriftene. Vi elsket dem og ba om å få høre dem om og om igjen fordi vi, selv i så ung alder, kunne føle ånden i budskapet de formidlet, og visste at personene du fortalt oss om, var tapre og trofaste. Vi ønsket å være som dem.”

Vi tilpasset leksjonene til familiens behov

Etter hvert som barna ble eldre, leste vi naturligvis fra Mormons bok og andre Skrifter direkte. Vi prøvde å lese trofast i Skriftene hver morgen, selv om noen av barna satt med tepper rundt seg og halvåpne øyne. Nå forteller de imidlertid at de lyttet, husket og sådde frø for fremtiden.

Vi la også vekt på skriftsteder på familiens hjemmeaften. Vi brukte for eksempel ofte aktiviteter som skriftstedsordgater. Noen familiemedlemmer rollespilte en historie fra Skriftene, mens de andre forsøkte å gjette hvilken historie det var. Våre barn elsket også å leke “Hvem er jeg?”-en lek hvor vi ga dem en rekke ledetråder helt til de klarte å gjette hvilken person i Mormons bok vi tenkte på. Etter hvert som barna ble eldre, hjalp de til med forberedelse og gjennomføring av leksjonene.

Vi tilpasset våre hjemmeaftener til familiens aktuelle behov, og vi brukte historier og

lærdommer fra Mormons bok til å forklare prinsippene. Vi hentet for eksempel lærdommer om moral og å unngå pornografi fra Almas råd til sin sønn Corianton i Alma 39. En god leksjon om å unngå å merke kroppen med tatoveringer tok utgangspunkt i historien om amlicittene i Alma 3.

Jeg har forberedt leksjoner om hvordan man kan takle rivalisering mellom søsken med

Vi brukte ofte historier fra Mormons bok som godnatthistorier.

utgangspunkt i Nephis (se 1 Nephi 7:20–21; 16:4–5), Jakobs (se 2 Nephi 2:1–3) og Coriantons liv (se Alma 39:1, 10). Den tankevekkende beretningen om Alma og Amulek i Alma 14:12–28 lærer oss om tålmodighet i lidelse. Et viktig prinsipp vi lærte med hensyn til disse og mange andre emner, var å forsikre oss om at vi tok dem opp med våre barn før de fikk sjansen til virkelig å bli problemer for dem.

Still spørsmål

I tillegg til å lese Skriftene sammen med våre barn, skjønte vi at det var viktig å stille spørsmål som ville hjelpe våre barn å skjønne viktigheten av det de leste. Disse spørsmålenes kompleksitet varierte i forhold til deres alder, men poenget var å lære dem å søke lærdom og anvendelse og å hjelpe dem å forstå hvor mye lærdom som finnes i Mormons bok.

Jeg spurte for eksempel hvorfor de trodde Nephi sa at han hadde “opplevd mange lidelser”, og i neste linje sa noe som kunne virke som en motsigelse – at han hadde “vært rikt begunstiget av Herren” (1 Nephi 1:1). I løpet av vår samtale skjønte barna at selv om Herren befridde Nephi fra hans lidelser, ga han også Nephi større forståelse av hans mysterier (se 1 Nephi 1:1, 20).

Barn og ungdom lærer best når vi hjelper dem til selv å oppdage sannhetene. Hvis de gjør det, vil de bli motivert til å elske og bruke Mormons bok hele sitt liv, og føle seg utrustet til å hjelpe andre å gjøre det samme.

Våre barn skjønte etter hvert at vi visste at Mormons bok inneholdt sanne historier om virkelige personer. De lærte å se det vi så, vite det vi visste og føle det vi følte angående Mormons bok. Dette har styrket deres vitnesbyrd, hjulpet dem å bli glad i Mormons bok og fått dem til å prøve på det samme overfor sine egne barn. ■

Finn svar

I MORMONS BOK

Av Sara D. Smith

Vår reise på jorden kan være krevende, men vår kjærlige himmelske Fader sendte oss ikke hit for å takle livets stormer alene. Et av de beste hjelpemidler han har gitt oss, er Mormons bok. Den lærer oss ikke bare evangeliets fylde, men veileder oss også gjennom de problemer vi støter på. Når vi gransker Mormons bok, vil Ånden hjelpe oss å finne svar på våre problemer og spørsmål.

Eldste M. Russell Ballard i De tolv apostlers quorum har vitnet og sagt:

“Mormons bok er, fremfor noen annen bok jeg kjenner til, den beste kilde vi har til å finne løsninger på livets problemer ...

Hvor ofte har ikke de som strever med virkelige problemer, følt fred når de har lest Mormons bok! Eksemplene på den åndelig veiledning man kan finne i boken, er utallige.”¹

I følgende beretninger forteller medlemmer hvordan de har funnet svar de har søkt, i Mormons bok.

En forandring i hjertet

Selv om han lærte evangeliet mens han var ung, falt Greg Larsen (navnet er forandret) fra California, senere fra. Han ble innblandet i narkotika og kriminalitet og havnet snart i fengsel. Han ønsket å forandre sitt liv, men visste ikke helt hvordan.

“Menn fra den lokale menigheten holdt Søndagsskole-leksjonene i fengslet,” skrev

Greg. “En av dem sa at mitt liv ville bli bedre hvis jeg leste Mormons bok. Og det gjorde jeg.

Da jeg kom ut av fengslet, begynte jeg å gå i kirken igjen, men jeg følte likevel trang til å falle tilbake til mine gamle vaner. Jeg fortsatte imidlertid å lese Mormons bok, og jeg lærte om kong Lamonis folk i Alma 19:33, hvis ‘hjerter var blitt forandret [så] de ikke lenger hadde noe ønske om å gjøre ondt.’ Jeg begynte å be om denne forandringen i hjertet.”

Greg fant svaret på sin bønn i Helaman 15:7, som lærer oss at “tro og omvendelse ... tilveiebringer en forandring i [hjertet]”.

“Da jeg leste disse ordene, rant tårene. Ånden vitnet om at min himmelske Fader elsket meg og ville hjelpe meg. Jeg følte at hvis jeg hadde nok tro til å snakke med biskopen, ville det være tilstrekkelig. Da jeg la mine synder ved Frelserens føtter, opplevde jeg en sann forandring i hjertet.”

Hun fant veien

Laura Swenson fra Idaho i USA kom hjem en dag, frustrert og gråtende. Hun var ikke gift, og planene hun hadde hatt for utdanning og karriere, var i ferd med å falle i grus. “Jeg lurte på om jeg i det hele tatt kom noen vei,” skrev hun.

“Jeg ble tilskyndet til å vende meg til Mormons bok. I de første fire versene av 1 Nephi 18 fant jeg svar på mine bekymringer. Disse versene beskriver skipet som Nephi bygget for å frakte sin familie til det lovede land. Det

“Jeg lærte om kong Lamonis folk i Alma 19:33, hvis ‘hjerter var blitt forandret [så] de ikke lenger hadde noe ønske om å gjøre ondt.’ Jeg begynte å be om denne forandringen i hjertet.”

HJELP MED PERSONLIGE PROBLEMER

“Mormons bok kan meget reelt hjelpe oss med personlige problemer. Vil du gjerne kvitte deg med en dårlig vane? Ønsker du å skape bedre forhold innen familien? Ønsker du større åndelig kapasitet? Les Mormons bok!”

Eldste Russell M. Nelson i De tolv apostlers quorum, “Et vitnesbyrd om Mormons bok”, *Liahona*, jan. 2000, 82.

var ‘et fint tømmermannsarbeide’, og det var ikke bygget ‘på menneskers vis’. Det var derimot bygget ‘på den måten som Herren hadde vist [ham]’ (vers 1–2). Nephi rådførte seg ofte med Herren mens han bygget skipet. Da skipet var ferdig, [‘var det] godt og ... arbeidet på det var overmåte fint’ (vers 4).

Det gikk opp for meg at min egen reise var ‘et fint tømmermannsarbeide’. Den passet ikke inn i menneskers mønstre, men den ville få meg til mitt ønskede mål hvis jeg søkte Herrens veiledning. Disse versene var som et fyrtårn i et mørkt øyeblikk. Problemene mine forsvant ikke over natten, men jeg fant det perspektiv jeg trengte. Jeg har nå et givende yrke som jeg aldri hadde planlagt.”

Oppdag et annet testamente

Som ung mann lurte Adrián Paz Zambrano fra Honduras på hvorfor Bibelen bare nevner området rundt Jerusalem, og om Jesus Kristus også besøkte andre nasjoner.

“Mange år senere kom to misjonærer fra Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige hjem til meg,” skrev Adrián. “De viste meg Mormons bok og oppfordret meg til å lese i 3 Nephi, som forteller om da Kristus besøkte Amerika.

Mens jeg leste, kom jeg til å tenke på spørsmålene jeg hadde hatt som ung. Jeg hadde funnet svarene. På grunn av Mormons

bok fant jeg ut at Jesus Kristus besøkte Amerika etter sin oppstandelse. Gleden strømmet over meg fordi jeg visste at Gud elsket alle sine barn uavhengig av sted eller omstendigheter.”

Adrián og hans hustru ba sammen for å få vite om Kirken var sann, og begge fikk et vitnesbyrd. De ble døpt og bekreftet, og et år senere ble familien besejlet i templet.

Han ville forsørge sin familie

30 år gammel fikk Eric James fra New Mexico i USA konstatert at han hadde en nyresykdom. Som ung far ble han helt ute av seg og lurte på om han ville klare å forsørge sin familie.

Han leste i Mormons bok at Nephi lurte på det samme da han brakk buen sin som var laget av edelt stål. Men etter å ha laget en bue av tre, var Nephi igjen i stand til å livnære sin familie. (Se 1 Nephi 16:18–23, 30–32.)

“Nephis historie fylte min sjel med et strålende lys,” sier Eric. “Den helse jeg hadde hatt så langt, var som Nephis stålbue. Da helsen sviktet, var det som om buen min knakk. Det gikk imidlertid opp for meg at Herren hadde velsignet meg med en bue av tre i form av en nyretransplantasjon. Transplantasjonen ville gi meg styrke til å forsørge min familie. Dette ga meg håp. Nå, nesten 10 år senere, forsørger jeg fremdeles min familie og tjener Herren etter beste evne.”

Hvordan lære barn lydighet

Da hans barn var små, vendte Juan Jose Resanovich fra Argentina seg til Mormons bok når han hadde spørsmål om hvordan han skulle undervise og oppdra sine barn. “Min hustru og jeg finkjemmet dens sider for

å finne inspirasjon for våre barn, og vi fant alltid svar,” skriver han.

Bror og søster Resanovich lærte sine barn lydighet ved å vise dem Nephis eksempel i 1 Nephi 3:5–6:

“Dine brødre knurrer og sier at det er vanskelig det jeg har forlangt av dem, men se, jeg har ikke forlangt det av dem, men det er en befaling fra Herren.

Gå derfor, min sønn, og du skal bli begünstiget av Herren fordi du ikke har knurret.”

“Vi lærte våre barn at Nephi respekterte sine jordiske foreldre og det som er av Gud,” skriver Juan. “Som familie satte vi oss som mål at vi skulle ha Nephis innstilling med hensyn til respekt og lydighet.

Alle våre barn reiste på misjon. Vi behøvde ikke overtale dem til å tjene. De har vært gode studenter, gode venner og gode barn. Det er mange ting vår familie kan bli bedre på, men Mormons bok er et fantastisk hjelpemiddel til å nå våre mål.”

Hun unnslopp avhengighetens bånd

Da hun strevde med matavhengighet, ba Susan Lunt fra Utah om hjelp. Hun slo opp i Mormons bok og leste at Nephi ble befridd fra de bånd hans brødre hadde bundet om hans hender og føtter:

“Herre, vil du, på grunn av den tro jeg har på deg, fri meg ut ... ja, vil du gi meg styrke til å sprengte disse bånd som jeg er bundet med.

“Og det skjedde at ... båndene [ble] løst” (1 Nephi 7:17–18).

“Dette skriftstedet beskrev nøyaktig hvordan jeg følte meg – bundet med avhengighetens bånd,” skrev Susan. Nephis håndgripelige bånd ble øyeblikkelig løst da han ba om å bli utfridd. Mine bånd var

uhåndgripelige, og jeg overvant ikke min avhengighet på et blunk, men da jeg leste disse ordene, følte jeg at noe forandret seg i meg. Det føltes som om båndene rundt mitt hjerte, mitt sinn og min kropp hadde blitt løst, og jeg visste at jeg kunne overvinne min avhengighet.”

Susan har gjort stor fremgang, og på grunn av inspirasjon hun fant i Mormons bok, har hun klart å bryte andre vaner som holdt henne bundet, herunder sinne, egoisme og stolthet. “Jeg vet at Mormons bok er Guds ord,” forklarer hun, “og at svarene på livets spørsmål kan finnes i denne boken.” ■

NOTE

1. M. Russell Ballard, i “Vi tilføyer vårt vitnesbyrd”, *Lys over Norge*, des. 1989, 8.

SVAR I MORMONS BOK

- Hva skal jeg gjøre nå? (Se 1 Nephi 4:6; Alma 37:36.)
- Hvordan kan jeg forbedre mitt ekteskap? (Se 1 Nephi 5:1–9.)
- Hvorfor bør jeg skrive dagbok? (Se Jakobs bok 1:2–4; Alma 37:2–4; Helaman 3:13–15.)
- Hvordan kan jeg være en bedre venn? (Se Alma 15:18.)
- Hvordan kan jeg utføre mitt kall? (Se Alma 17:2–12.)
- Hva skulle jeg be om? (Se Alma 34:17–27.)
- Hvordan kan forsoningen hjelpe meg å omvende meg og forandre meg? (Se Alma 36.)
- Hvordan skulle jeg reagere når noen er uvennlig? (Se Alma 60–62.)
- Hvordan kan jeg beskytte min familie mot ondskapen i verden? (Se Helaman 5:12; Moroni 8:2–3.)
- Hvorfor skulle jeg gå i kirken? (Se Moroni 6:5–9.)

Studieforslag: Lag en liste over egne spørsmål, og søk svar mens du ydmykt studerer Skriftene.

*Fortrolighet kan forårsake at vi blir
"stadig mindre forbauset over et
tegn eller et under fra himmelen".*

Av Adam C. Olson

Kirkens tidsskrifter

GJENOPPDAG

EN UNDRENDE INNSTILLING TIL LIVET ... og unngå farene ved åndelig apati

Ciro Villavicencio anslår at i løpet av hans første tre år som guide i Cusco-regionen i Peru, ledet han nesten 400 turer til Machu Picchu, inkaenes sangomsuste “tapte by”. Men selv etter hans mange besøk har han ikke mistet sin beundring for dette stedet – som står på forskjellige lister over verdens underverker.

“Det er alltid noe nytt å lære,” sier han. Det er ikke uvanlig for Ciro å bruke mange timer på å lede en gruppe besøkende gjennom Machu Picchu. Han har imidlertid sett hvor lett det er å miste denne undrende følelsen. Noen av hans kolleger gjør en hel omvisning på 45 minutter. “De har mistet interessen,” sier han.

Ciro, et medlem av Chasqui menighet og høyrådsmedlem i Cusco Peru Inti Raymi stav, tror at Kirkens medlemmer, ved å forstå hans kollegers manglende interesse, kan øke

sin interesse for et annet av verdens underverker – det viktigste av dem alle – det “underlige og forunderlige verk” som Jesu Kristi gjengitte evangelium er (2 Nephi 25:17).

Faren ved tapt undring

Denne isolerte byen, som ble forlatt av inkaene på slutten av 1500-tallet og ikke ble funnet av conquistadorene, var tapt for alle unntatt noen få. Da den ble oppdaget av omverdenen på begynnelsen av 1900-tallet, tiltrakk den seg forskere og turister i hopetall.

Etter årtier med studium “trodde enkelte at de hadde funnet ut alt som var å finne ut om Machu Picchu”, sier Ciro. “Når folk tror at alt er funnet eller alt er gjort, gir de opp eller nedvurderer objektet eller innsatsen.”

Ciro er bekymret for at den samme selvtilfredshet kan forekomme i Kirken. Han har sett

FOTOGRAFIER: ADAM C. OLSON, UNNTATT DER ANNET ER OPPGITT

Så lenge forskerne har studert Machu Picchu, har de blitt belønnet med nye oppdagelser og mer kunnskap.

hvordan noen medlemmer med tiden og etter hvert som de blir velbevandret i evangeliet, blir “stadig mindre forbauset over et tegn eller et under fra himmelen, så de [begynner] å forherde sine hjerter og forblinde sine sinn og [begynner] å tvile på alt de [har] hørt og sett” (3 Nephi 2:1).

Dette tapet av undring kan gjøre medlemmer mottakelige for Satans løgner, som for eksempel: Du trenger ikke å lytte til den taleren – du vet det jo allerede. Du behøver ikke gå i Søndagsskolen – du har hørt den leksjonen før. Du behøver ikke studere Skriftene i dag – det er ikke noe nytt å finne der likevel.

“Og på denne måten [får] Satan makt over folkets hjerter” (3 Nephi 2:2).

Det er ikke uvanlig at vi opplever høydepunkter og nedturer i vår entusiasme for å lære evangeliet. Men de som lar et opphold i åndelig læring gå over til en livsstil, står i fare for å miste “det de har” av åndelig forståelse (2 Nephi 28:30; se også Matteus 25:14–30).

Vekk undringen på nytt

En forståelse av tre sannheter har hjulpet Ciro å fortsette å være lærevillig selv om det er lett å bli apatisk:

1. Det er mer å lære.

I perioder med intenst skriftstudium på sin misjon og som Institutt-lærer, oppdaget Ciro at det alltid finnes mer å lære, enten det gjaldt et nytt prinsipp eller en ny anvendelse av et han kjente fra før. Denne nye åndelige kunnskapen var dessuten ofte noe han trengte å vite for å komme gjennom utfordringer han sto overfor – eller snart kom til å møte.

“For å være lærevillig,” sier han, “må man blant annet forstå at det alltid finnes noe man ikke vet, og som man sannsynligvis trenger å vite.”

2. Jeg trenger Den hellige ånds hjelp til å lære det jeg trenger.

Når du ikke vet hva du trenger å vite, trenger du en kunnskapsrik lærer (se Johannes 14:26). Når Ciro studerer Skriftene alene eller sammen med sin hustru, eller når han deltar i klasser og møter, blir han stadig påminnet om at det ikke spiller noen rolle hvor mange ganger han har lest et vers eller hørt et konsept.

“Ånden kan lære meg ting jeg aldri hadde tenkt på,” sier han. “Den hellige ånd er læreren.”

3. Å lære krever innsats fra min side.

Å lære er en aktiv, ikke en passiv foretelse.¹ Det forutsetter ønske, oppmerksomhet, deltagelse og anvendelse av prinsippene man lærer (se Alma 32:27).

“Jeg må ta ansvar for min læring,” sier Ciro. “Vår himmelske Fader vil ikke tvinge meg til å lære noe.”

Undring belønnet

For Ciro er fremdeles Machu Picchu et av verdens underverker, for så lenge forskerne har studert den, har de blitt belønnet med nye oppdagelser og mer kunnskap.

Selv etter et århundre med studium har arkeologene bare de siste årene funnet en gravplass, keramikk og flere terrassekonstruksjoner, noe som alt sammen har utvidet kunnskapen om Machu Picchu og inkaene.

Det samme gjelder studium av Jesu Kristi evangelium. "Det finnes alltid noe nytt å oppdage i evangeliet for dem som gjør en innsats," sier Ciro.

Akkurat som nye oppdagelser i Machu Picchu bygger på tidligere kunnskap og gir forskerne en mer komplett forståelse, vil "den som ikke forherder sitt hjerte, [motta] en større del av ordet inntil det blir gitt ham å kjenne Guds mysterier, inntil han forstår dem helt" (Alma 12:10; se også L&p 50:24).

"Evangeliet er en uendelig kilde med levende vann som vi trenger å komme tilbake til regelmessig," sier Ciro.

Det underlige og forunderlige verk

Idet Ciro skuer utover fra en avsats høyt over Machu Picchu, vandrer en rekke forskjellige omvisningsgrupper blant de gamle bygningene. For Ciro er det tragiske ved noen av hans kollegers manglende interesse, at det ikke bare skader dem, men dem som kunne ha følt undring gjennom dem.

Ved å holde liv i undringen over evangeliet velsignes ikke bare den enkelte selv, men også dem som omgås

med ham eller henne. "Den forandring evangeliet bevirker i menneskers liv, er et underverk," sier Ciro. "De som selv har opplevd

denne forandringen, kan også bli et underverk for andre." ■

NOTE

1. Se David A. Bednar, "Søk lærdom ved tro", *Liahona*, sep. 2007, 16.

Finn motivasjon til å lese Skriftene

Av Wilfer Montes Leon

Vi må be om motivasjon til å lese i Skriftene og om å motta Den hellige ånds veiledning. Vi må fryde oss over Skriftene, eller med andre ord nyte Guds ord og føle den kjærlighet som tilbys oss gjennom budskapene de gir oss. Vi må ikke bare se bokstavene foran oss. Meningen er at vi skal bli glad i dette forunderlige evangelium.

Hver gang du gransker Skriftene, vil du lære mer, og gjennom dem kan du få vite vår himmelske Faders vilje. Han besvarer ofte våre bønner ved hjelp av Kirkens standardverker. Når vi føler fred og får inspirerende tanker, kan vi vite at de kommer fra vår himmelske Fader gjennom Den hellige ånd (se L&p 8:1–3).

Av eldste
D. Todd Christofferson
i De tolv apostlers quorum

Se Guds hånd I VÅRE DAGLIGE VELSIGNELSER

Å be om og motta daglig brød ved Guds hånd spiller en viktig rolle i å lære å stole på ham og takle livets utfordringer.

Lukas skriver at en av Herrens disipler ba ham: "Herre, lær oss å be, slik som Johannes lærte sine disipler" (Lukas 11:1). Jesus ga oss så et mønster for bønn som har blitt kjent som Herrens bønn (se Lukas 11:2–4; se også Matteus 6:9–13).

I Herrens bønn finner vi anmodningen "Gi oss i dag vårt daglige brød" (Matteus 6:11; se også Lukas 11:3). Vi har alle daglige behov som vi henvender oss til vår himmelske Fader med. For noen er det bokstavelig talt brød – eller med andre ord den maten som trengs for å opprettholde livet den dagen. Det kan også være åndelig og fysisk styrke til å takle en ny dag med kronisk sykdom eller en smertelig langsom rehabilitering. I andre tilfeller kan det være et mindre håndgripelig behov, kanskje noe som gjelder ens forpliktelser eller

aktiviteter den dagen – for eksempel å holde en leksjon eller å ta en prøve.

Jesus lærer oss, sine disipler, at vi daglig skulle henvende oss til Gud for det brød – den hjelp og støtte – vi trenger akkurat den dagen. Herrens oppfordring om å søke vårt daglige brød ved vår himmelske Faders hånd, forteller om en kjærlig Gud som er oppmerksom på sine barns små, daglige behov, og som ønsker å hjelpe dem, en etter en. Han sier at vi kan be i tro til Ham som "gir alle, villig og uten bebreidelse – og så skal [vi] få den" (Jakobs brev 1:5). Dette er naturligvis enormt betryggende, men det ligger noe annet i dette som er langt viktigere enn bare å få hjelp til å klare seg fra dag til dag. Når vi daglig søker og mottar guddommelig brød, vokser vår tro på og tillit til Gud og hans Sønn.

ILLUSTRASJONER: DIANE HAYDEN

Jesus lærer oss, sine disipler, at vi daglig skulle henvende oss til Gud for det brød – den hjelp og støtte – vi trenger akkurat den dagen.

Vi må henvende oss til Gud hver dag

Etter sin store utvandring fra Egypt, tilbragte Israels stammer 40 år i villmarken før de kom inn i det lovede land. Denne massive hærskaeren på godt over en million mennesker trengte føde. Et slikt antall på ett sted kunne helt klart ikke livnære seg lenge ved å jakte på vilt, og deres halvnomadiske livsstil den gangen var ikke forenlig med å dyrke avlinger eller ale opp buskap av en slik kvantitet som trengtes. Jehova løste utfordringen ved på mirakuløst vis å gi dem daglig brød fra himmelen – manna. Gjennom Moses befalte Herren folket å sanke tilstrekkelig manna for én dag om gangen, unntatt dagen før sabbaten, da de skulle sanke tilstrekkelig for to dager.

Til tross for Moses' uttrykkelige instruksjoner forsøkte noen å sanke mer enn det som trengtes for én dag og lagre det som var til overs:

“Moses sa til dem: Ingen skal la noe av det bli igjen til neste morgen.

Men de adlød ikke Moses, noen lot noe være igjen til om morgenen. Da kom det makk i det, og det luktet vondt” (2 Mosebok 16:19–20).

Da de på den sjette dagen sanket dobbelt så mye manna som vanlig, ble den ikke dårlig slik Herren lovet (se 2 Mosebok 16:24–26). Atter en gang var det imidlertid noen som ikke kunne tro uten å se, og de gikk ut og lette etter manna på sabbaten, men “de fant intet” (se 2 Mosebok 16:27–29).

Ved å sørge for deres daglige underhold én dag om gangen, prøvde Jehova å lære en nasjon om tro, en nasjon som i løpet av 400 år hadde mistet mye av sine fedres tro. Han

lærte dem å stole på ham. Med andre ord måtte Israels barn vandre med ham hver dag og stole på at han ville gi dem en tilstrekkelig mengde mat til neste dag *på* neste dag, og så videre. På denne måten kunne han aldri være altfor langt fra deres sinn og hjerte.

Så snart Israels stammer var i stand til å forsørge seg selv, ble det krevd av dem at de gjorde det. Likeledes, når vi ber Gud om vårt daglige brød – om hjelp til noe som vi ikke i øyeblikket kan sørge for selv – må vi likevel være aktive og gjøre og skaffe til veie det som vi er i stand til.

Tillit til Herren

En tid før jeg ble kalt som generalautoritet, sto jeg overfor en personlig økonomisk utfordring som vedvarte i flere år. Alvorlighetsgraden og presset varierte, men den ble aldri helt borte. Til tider truet denne utfordringen min families velferd, og jeg trodde kanskje vi sto overfor økonomisk ruin. Jeg ba om at en eller annen mirakuløs inngripen måtte utfri oss. Selv om jeg holdt denne bønnen mange ganger med stor oppriktighet og sterkt ønske, ble svaret til slutt nei. Jeg lærte endelig å be slik Frelseren gjorde: “Men la ikke min vilje skje, bare din” (Lukas 22:42). Jeg søkte Herrens hjelp med hvert eneste lille skritt i retning av en endelig løsning.

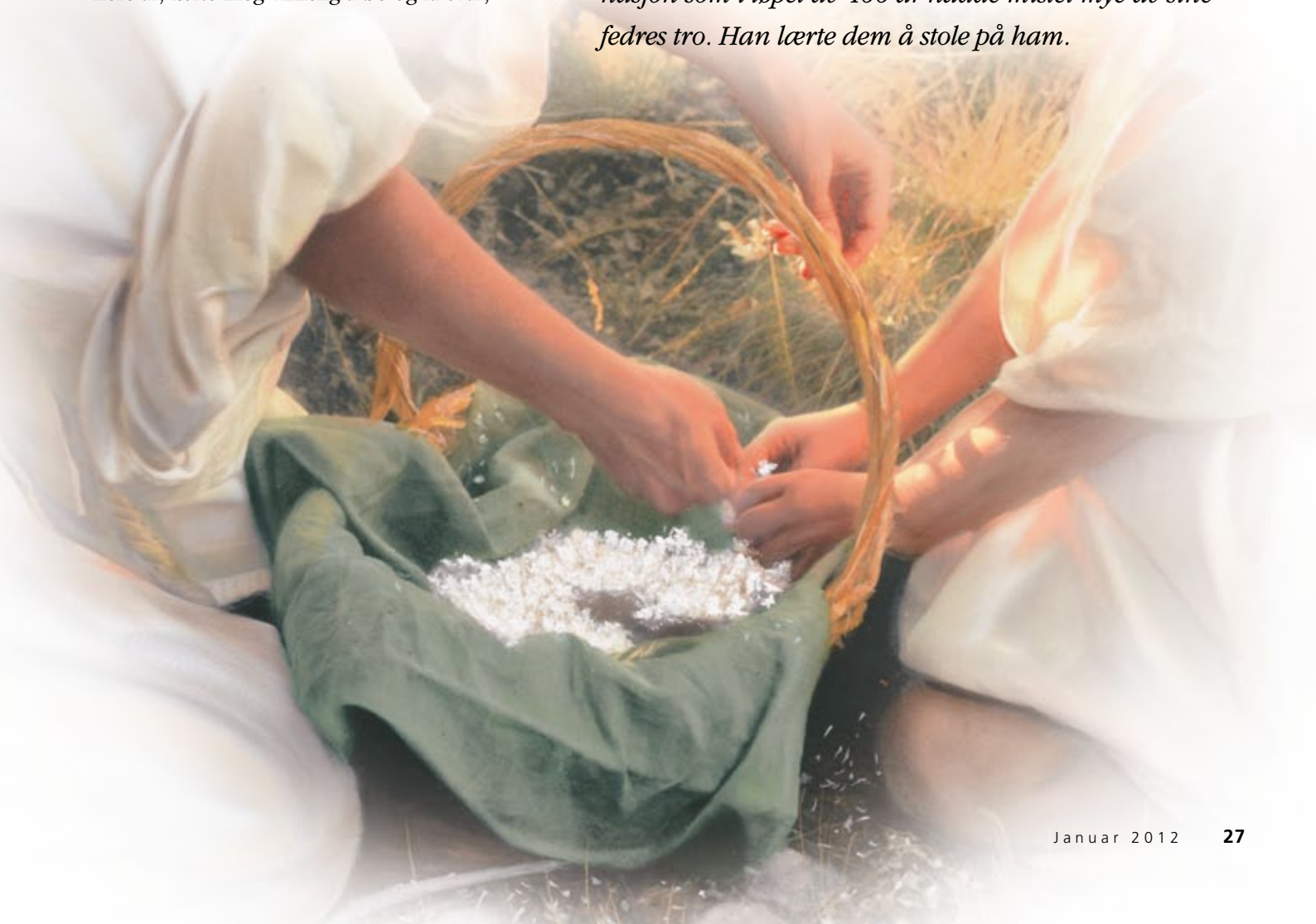
Det hendte noen ganger at jeg hadde brukt alle mine ressurser og ikke hadde hverken noe sted eller noen person å henvende meg til for å få hjelp til å takle den kritiske situasjonen jeg var oppe i. Uten andre ressurser, falt jeg mer enn én gang ned for min himmelske Fader og tryglet om hans hjelp mens tårene rant. Og han hjalp. Noen

ganger var det ikke annet enn en følelse av fred, en visshet om at ting ville ordne seg. Jeg kunne kanskje ikke se for meg hvordan det skulle skje, men han ga meg visshet om at han, direkte eller indirekte, ville åpne en utvei. Omstendigheter kan forandre seg, man kan få en ny og nyttig idé, eller en uventet inntekt eller annen ressurs kan dukke opp akkurat når man trenger det. På en eller annen måte ville det løse seg.

Selv om jeg led den gangen, er jeg nå takknemlig for at jeg ikke fikk en rask løsning på problemet. Det faktum at jeg var nødt til å be Gud om hjelp nesten daglig i flere år, lærte meg virkelig å be og få svar,

og det lærte meg tro på Gud i praksis. Jeg ble kjent med min Frelser og min himmelske Fader på en måte og i en grad som kanskje ellers ikke ville vært mulig, eller som ville ha tatt mye lenger tid. Jeg lærte at daglig brød er dyrebart. Jeg lærte at manna i dag kan være like reelt som den fysiske mannaen som Bibelen forteller om. Jeg lærte å stole fullt og fast på Herren. Jeg lærte å vandre med ham dag for dag.

Ved å sørge for deres daglige underhold én dag om gangen, prøvde Jehova å lære en nasjon om tro, en nasjon som i løpet av 400 år hadde mistet mye av sine fedres tro. Han lærte dem å stole på ham.

Vi må arbeide oss gjennom problemer

Å be Gud om vårt daglige brød, istedenfor vårt ukentlige, månedlige eller årlige brød, hjelper oss også å fokusere på de mindre, mer overkommelige delene av et problem. For å takle noe stort må vi jobbe med det i små, daglige biter. Noen ganger takler vi bare én dag – eller til og med bare en del av en dag – om gangen.

På 1950-tallet overlevde min mor en radikal kreftoperasjon, etterfulgt av en mengde smertefulle strålebehandlinger. Hun forteller at hennes mor lærte henne noe i denne

perioden som har hjulpet henne siden den gang:

“Jeg var veldig syk og svak, og en dag sa jeg til henne: ‘Å, mor, jeg holder ikke ut enda 16 slike behandlinger.’

Hun sa: ‘Kan du gå i dag?’

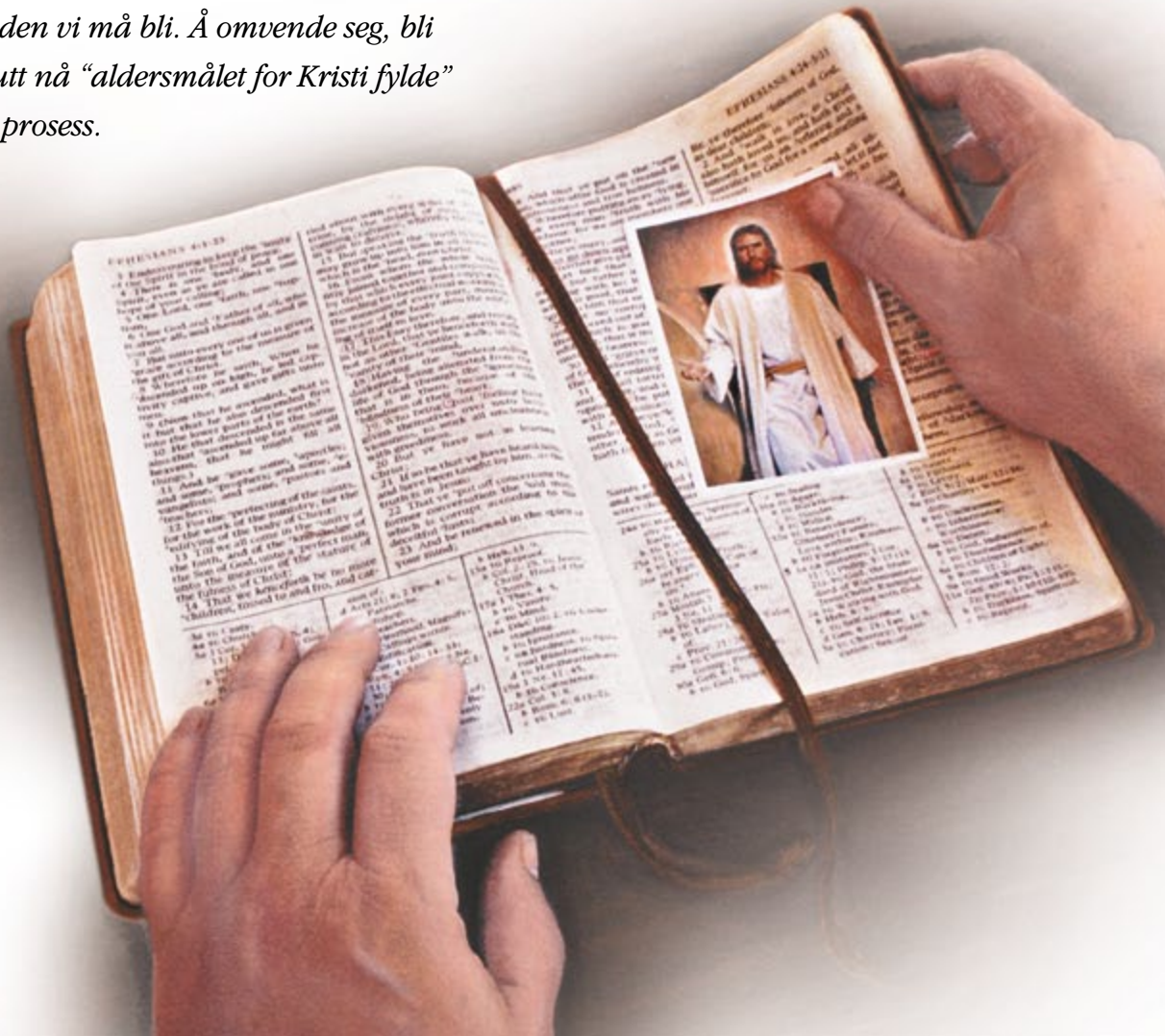
‘Ja.’

‘I så fall, vennen min, er det alt du behøver å tenke på i dag.’

Det har hjulpet meg mange ganger når jeg husker å ta én dag eller én ting om gangen.”

Ånden kan fortelle oss når vi bør se fremover og når vi bare bør tenke på denne ene dagen eller dette ene øyeblikket.

Vi trenger også en daglig porsjon guddommelig brød for å bli den vi må bli. Å omvende seg, bli bedre og til slutt nå “aldersmålet for Kristi fylde” er en trinnvis prosess.

Vi kan realisere vårt potensial

Å be om og motta daglig brød ved Guds hånd spiller en viktig rolle i å lære å stole på ham og takle livets utfordringer. Vi trenger også en daglig porsjon guddommelig brød for å bli den vi må bli. Å omvende seg, bli bedre og til slutt nå “aldersmålet for Kristi fylde” (Efeserne 4:13), er en trinnvis prosess. Å innlemme nye og sunne vaner i vår karakter eller overvinne dårlige vaner eller avhengighet, innebærer ofte en anstrengelse i dag etterfulgt av en ny i morgen og så enda en, kanskje i mange dager, måneder eller år, før vi endelig seirer. Vi kan imidlertid klare det fordi vi kan anmode Gud om vårt daglige brød, om den hjelp vi trenger hver dag.

President N. Eldon Tanner (1898–1982), første rådgiver i Det første presidentskap, sa: “Når vi tenker over hvor verdifullt det er å gå inn for å bli bedre, la oss bestemme oss for å disiplinere oss til nøyte å velge hvilke beslutninger vi skal ta, overveie hvorfor vi vil ta dem og til sist forplikte oss til å holde fast ved dem og ikke la noe hindre oss. Når en ny dag begynner, så la oss minne oss selv på at vi kan gjennomføre en beslutning bare denne ene dagen.”¹

Eldste David A. Bednar i De tolv apostlers quorum sa nylig at regelmessig gjennomføring av daglig praksis som familiebønn, skriftstudium og familiens hjemmeaften, er avgjørende for å bygge opp vellykkede familier. “Vår konsekvente handling i tilsynelatende små ting,” sa han, kan “gi store åndelige resultater”.²

President Ezra Taft Benson (1899–1994) ga følgende råd da han talte om omvendelse: “I vår streben etter å bli mer [Kristus-lik], må

vi være forsiktige så vi ikke blir motløse og mister håpet. Å bli Kristus lik er noe vi må arbeide med hele livet, og svært ofte innebærer det en vekst og forandring som skjer langsomt, nesten umerkelig.”³

Søk Herrens hjelp i tjeneste

Husk at vi ikke bare skulle vende blikket innover når vi søker vår daglige rasjon guddommelig brød. Dersom vi skal bli mer lik Mesteren, han som “ikke er kommet for å la seg tjene, men for selv å tjene” (Markus 10:45), må vi søke hans hjelp til å kunne være til tjeneste for andre dag for dag.

President Thomas S. Monson etterlever dette prinsippet bedre enn noen jeg kjenner. Han har alltid en bønn i hjertet om at Gud må åpenbare behov og hjelpemidler for ham slik at han kan hjelpe andre rundt seg på en gitt dag eller i et gitt øyeblikk. Et eksempel fra hans tid som biskop, viser at iblant kan selv en liten innsats, med Åndens hjelp, gi bemerkelsesverdige resultater.

“Én av dem [president Monson] hjalp, var Harold Gallacher. Hans hustru og barn var aktive i Kirken, men ikke Harold. Hans datter Sharon hadde spurt biskop Monson om han ville ‘gjøre noe’ for å bringe hennes far tilbake til aktivitet. Som biskop følte han seg en dag tilskyndet til å kontakte Harold. Det var en varm sommerdag da han banket på Harold’s nettingdør. Biskopen kunne se at Harold satt i stolen sin, røykte en sigarett og leste avisen. ‘Hvem er det?’ spurte Harold mutt, uten å se opp.

‘Din biskop,’ svarte Tom. ‘Jeg har kommet for å bli kjent med deg og oppfordre deg til å komme på møtene sammen med familien din.’

Dersom vi skal bli mer lik Mesteren, han som “ikke er kommet for å la seg tjene, men for selv å tjene”, må vi søke hans hjelp til å kunne være til tjeneste for andre dag for dag.

'Nei, jeg er for opptatt,' lød det foraktelige svaret. Han så aldri opp. Tom takket ham for at han hadde lyttet, og gikk sin vei. Familien flyttet uten at Harold noensinne kom på møtene.

Mange år senere ... ringte bror Gallacher eldste Thomas S. Monsons kontor og ba om å få et møte med ham.

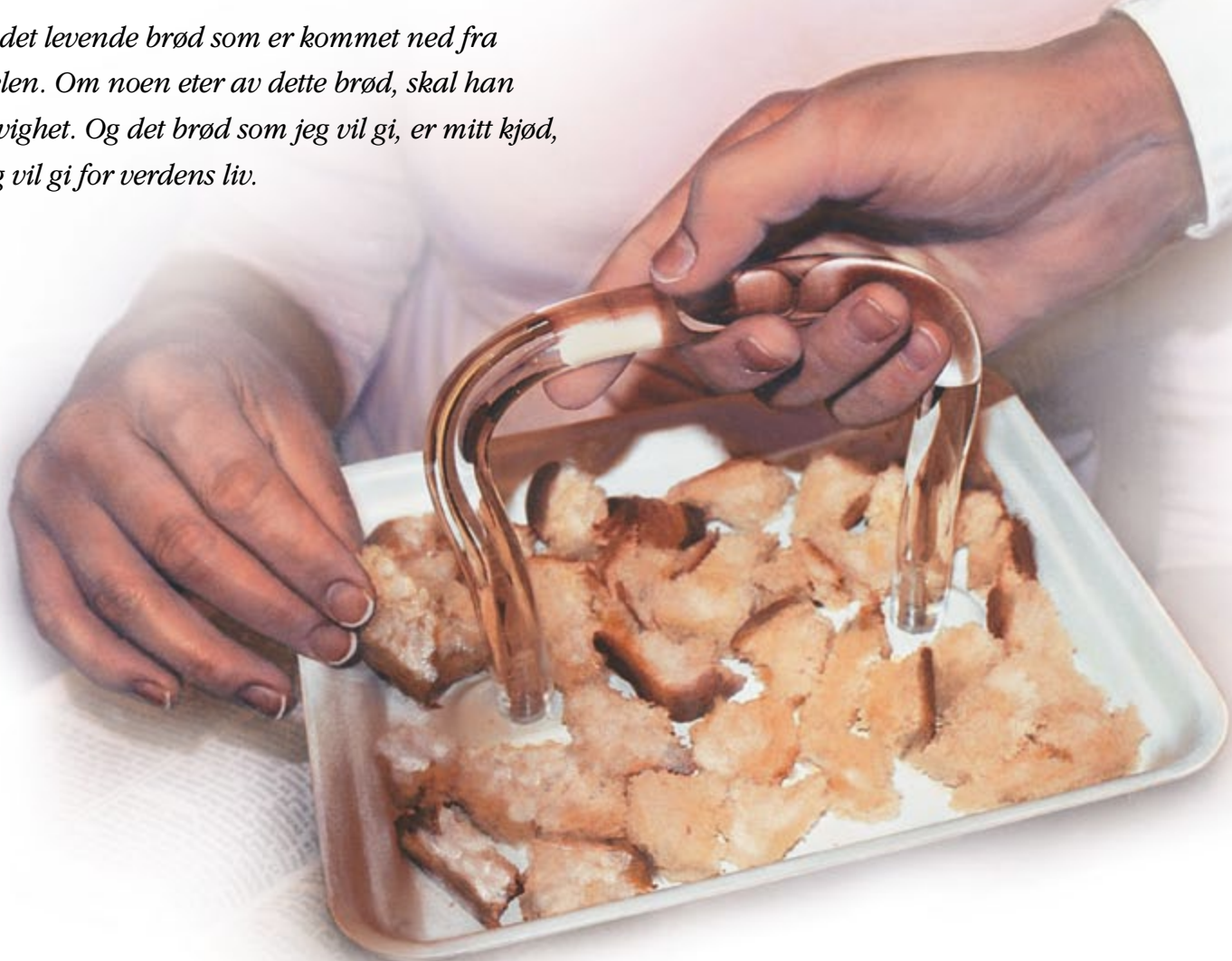
... Da de to mennene senere møttes, omfavnet de hverandre. Harold sa: 'Jeg har kommet for å be om unnskyldning for at jeg ikke reiste meg fra stolen og slapp deg inn den sommerdagen for lenge siden.' Eldste Monson

spurte ham om han var aktiv i Kirken. Med et skjevt smil svarte Harold: 'Jeg er nå annenrådgiver i biskopsrådet. Din invitasjon til å komme til kirken og mitt negative svar plaget meg slik at jeg bestemte meg for å gjøre noe med det.'⁴

Daglige valg

Å tenke på vårt daglige brød gjør oss oppmerksomme på detaljene i vårt liv, på betydningen av de små ting som fyller våre dager. Erfaring viser at i et ekteskap, for eksempel, kan en jevn strøm av enkle velgjerninger, hjelp og oppmerksomhet gjøre

"Jeg er det levende brød som er kommet ned fra himmelen. Om noen eter av dette brød, skal han leve i evighet. Og det brød som jeg vil gi, er mitt kjød, som jeg vil gi for verdens liv.

adskillig mer for å holde kjærligheten varm og gi næring til et forhold enn en stor eller kostbar gest en gang iblant.

Ved våre daglige valg kan vi likeledes forhindre at visse snikende innflytelser får komme inn i vårt liv og bli en del av den vi er. I en uformell samtale eldste Neal A. Maxwell (1926–2004) og jeg hadde for noen år siden, kom vi frem til at man i høy grad kan unngå pornografi og pornografiske bilder bare ved å gjøre gode valg. For det meste er det ganske enkelt et spørsmål om selvdisciplin å ikke gå dit hvor det er sannsynlig å finne pornografi – fysisk eller elektronisk. Vi erkjente imidlertid at fordi den er så tragisk vidt utbredt, kan pornografi ganske overraskende treffe en person som er opptatt med sitt. “Ja,” sa eldste Maxwell, “men han kan øyeblikkelig avvise den. Han behøver ikke invitere den inn og tilby den en stol å sitte ned i.”

Det samme gjelder andre nedbrytende innflytelser og vaner. Vår daglige oppmerksomhet for å unngå selv den minste begynnelse til slike ting, kan beskytte oss mot en dag å våkne opp til erkjennelsen av at en eller annen ondskap eller svakhet har slått rot i vår sjel på grunn av uoppmerksomhet.

I virkeligheten er det ikke mye som foregår i løpet av en dag som er helt ubetydelig. Selv det trivielle og ensformige kan være små, men betydelige byggeklosser som med tiden etablerer den disiplin og karakter og orden som trengs for å gjennomføre våre planer og oppnå våre drømmer. Følgelig, når du ber om daglig brød, skulle du nøye vurdere dine behov – både det du kanskje mangler og det du må beskytte deg mot. Når du legger deg om kvelden, skulle du tenke på hva som gikk bra og hva som gikk dårlig den dagen, og

hva som kan gjøre neste dag litt bedre. Takk også din himmelske Fader for den manna han har lagt på din vei, som har holdt deg gående gjennom dagen. Dine refleksjoner vil øke din tro på ham ved at du ser at han har hjulpet deg å utholde visse ting og forandre andre. Du vil kunne glede deg over enda en dag og enda et steg nærmere evig liv.

Husk livets brød

Husk fremfor noe at vi har Ham som manna var et forbilde og symbol på, Forløseren.

“Jeg er livets brød.

Deres fedre åt manna i ørkenen og døde.

Dette er brødet som kommer ned fra himmelen, for at en skal ete av det og ikke dø.

Jeg er det levende brød som er kommet ned fra himmelen. Om noen eter av dette brød, skal han leve i evighet. Og det brød som jeg vil gi, er mitt kjød, som jeg vil gi for verdens liv” (Johannes 6:48–51).

Jeg bærer vitnesbyrd om at livets brød, Jesus Kristus, virkelig lever, og om hans forsonings uendelige kraft og rekkevidde. I siste instans er det hans forsoning og hans nåde som er vårt daglige brød. Vi skulle søke ham daglig, gjøre hans vilje hver dag og bli ett med ham slik han er ett med Faderen (se Johannes 17:20–23). Måtte vår himmelske Fader gi oss vårt daglige brød hvis vi gjør dette. ■

Fra en temakveld for Kirkens skoleverk 9. januar 2011. Du finner hele teksten på engelsk på speeches.byu.edu.

NOTER

1. N. Eldon Tanner, “I dag vil jeg ...”, *Liahona*, mars 2003, 27–28.
2. David A. Bednar: “Mer flittige og samvittighetsfulle hjemme”, *Liahona*, nov. 2009, 20.
3. Ezra Taft Benson, “En mektig forandring i hjertet”, *Lys over Norge*, mars 1990, 7.
4. Heidi S. Swinton, *To the Rescue: The Biography of Thomas S. Monson* (2010), 160–61.

I siste instans er det Frelserens forsoning og nåde som er vårt daglige brød.

HAN LEVDE SOM HAN FORKYNTE

Hendelser i president George Albert Smiths liv viser at han ikke bare trodde på evangeliet – han etterlevde det.

Av Ted Barnes

Undervisningsavdelingen

På slutten av en stressende dag satt John A. Widtsoe på sitt kontor, “ganske sliten etter dagens arbeid.” Han sto overfor et kontroversielt problem, og han følte vekten av sine ansvarsoppgaver. “Jeg var trett,” sa han.

“Da banket det på døren, og inn kom George Albert Smith. Han sa: ‘Jeg er på vei hjem etter dagens arbeid. Jeg tenkte på deg og de problemene du forventes å løse. Jeg kom inn for å trøste deg og gi deg en velsignelse.’

... Jeg vil aldri glemme det. Vi snakket sammen en stund, vi skilte lag og han gikk hjem. Jeg var lett om hjertet. Jeg var ikke lenger trett.”

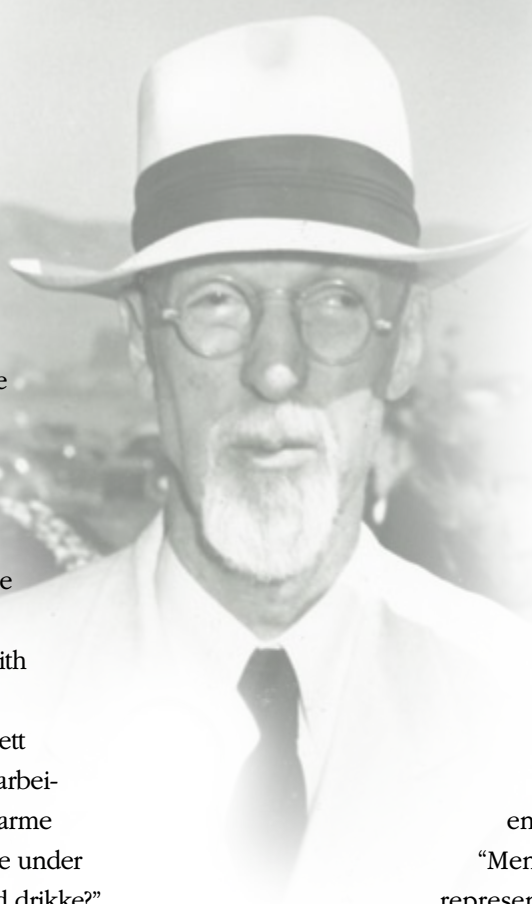
Mange år senere, da han var medlem av De tolv apostlers quorum, sa eldste Widtsoe (1872–1952) følgende om denne hendelsen: “Slik var George Albert Smith. ... Han ga meg av sin egen tid, sin egen styrke.”¹

George Albert Smith (1870–1951), som var Kirkens åttende president fra 1945 til 1951, mente at hvis vi virkelig har et vitnesbyrd om Jesu Kristi evangelium, vil det vise seg i vårt liv – ikke minst i måten vi behandler hverandre på. “Å leve riktig og konsekvent,” sa han, “er det sterkeste vitnesbyrd vi kan bære om dette verks sannhet.”²

I Læresetninger fra Kirkens presidenter – George Albert Smith, Det melkisedekske prestedømme og Hjelpeforeningens lærebok for 2012, er president Smiths vitnesbyrd kraftfullt uttrykt – både ved hans læresetninger og ved historier fra hans liv. Her er noen eksempler på disse historiene og læresetningene.

Den kraft som ligger i vennlighet

En varm sommerdag var noen arbeidere i ferd med å utføre reparasjoner på gaten utenfor president Smiths hjem. Etter hvert som arbeidet ble mer intenst og solen ble varmere, begynte arbeiderne å

bruke uanstendige og blasfemiske ord. Snart kom en av naboene og kjefte på arbeiderne for deres støtende språk og påpekte at George Albert Smith bodde like ved. Upåvirket begynte arbeiderne å banne enda mer.

I mellomtiden var president Smith på kjøkkenet og laget en mugge limonade. Han bar den ut på et brett sammen med noen glass og sa til arbeiderne: "Mine venner, dere ser så varme og slitne ut. Vil dere ikke sette dere under trærne mine her og få dere litt kald drikke?"

Arbeiderne takket ydmykt og takknemlig ja til hans tilbud, og etter en kjærkommen pause fullførte de arbeidet ærbødig og stille.³

Hendelser som denne viser George Albert Smiths overbevisning om at vi kan "møte våre problemer med en kjærlig og vennlig ånd overfor alle mennesker".⁴ "Det finnes dem som vil gjøre feil," sa han. "Det finnes dem blant oss i dag som har gått seg vill, men de er vår Herres barn, og han elsker dem. Han har gitt dere og meg rett til å gå til dem i vennlighet og kjærlighet, og med tålmodighet og et ønske om å velsigne, prøve å trekke dem bort fra de feilene de gjør. Det er ikke opp til meg å dømme ... Men det er opp til meg, hvis jeg ser dem gjøre noe galt, å prøve å få dem tilbake til den vei som fører til evig liv i det celestiale rike."⁵

"Vi kan tilføre våre naboer og venner mye glede, trøst og tilfredsstillelse med vennlighet. Jeg skulle gjerne ha skrevet dette ordet med store bokstaver og plassert det så alle kunne se det. Vennlighet er den kraft Gud har gitt oss til å åpne forherdede hjerter og berolige gjenstridige sjeler."⁶

Å dele evangeliet med andre

For president Smith var "den største vennlighet" å dele evangeliet med andre.⁷ Han anerkjente og gledet seg

over den godhet han fant i andre kirkesamfunn, men han visste at det gjengitte evangelium har noe unikt og verdifullt å tilby menneskene.

En gang mens han var misjons-president, var det noen som sa til ham: "Så langt jeg kan forstå, er din kirke like god som en hvilken som helst annen kirke."

"Jeg antar han trodde at han ga meg en kompliment," sa president Smith.

"Men jeg sa til ham: 'Hvis den kirke jeg representerer ikke er viktigere for menneskenes barn enn noen annen kirke, da har jeg ingenting her å gjøre.'⁸

En grunn til at vårt budskap er så viktig, sa president Smith, er det faktum at "de siste-dagers-hellige er de eneste som bærer vår himmelske Faders myndighet til å forrette evangeliets ordinanser. Verden trenger oss."⁹

På grunn av dette ønsket president Smith at de siste-dagers-hellige skulle føle "et intenst og glødende ønske om å dele med alle vår Faders barn de gode ting han har skjenket oss i så rikt mål".¹⁰

"Jeg føler noen ganger," sa han, "at vi mangler tilstrekkelig forståelse av evangeliets viktighet og at vi ikke forkynner det så helhjertet som det fortjener."¹¹

En nær venn så hvordan president Smith viste "helhjertethet" med hensyn til å spre evangeliet: "Jeg har ofte hatt gleden av å få reise med tog sammen med president Smith. Hver gang har jeg vært vitne til at så snart reisen er godt i gang, har han tatt frem noen kirkebrosjyrer fra vesken sin, lagt dem i lommen og så gått rundt blant passasjerene. På sin vennlige, behagelige måte ble han snart kjent med en medpassasjer, og etter en kort stund kunne jeg høre ham fortelle historien om Kirkens grunnleggelse ved profeten Joseph Smith, eller om de helliges utvandring fra Nauvoo og deres prøvelser og vanskeligheter på veien over slettene til Utah, eller forklare noen

av evangeliets prinsipper for sin nye venn. Samtale etter samtale fulgte med den ene passasjereren etter den andre til reisen var over. Så lenge jeg har kjent president Smith, i over 40 år nå, har jeg sett at hvor enn han kommer, er han først og fremst en misjonær for Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige.”¹²

Hvordan undervise våre barn

George Albert Smith og hans hustru Lucy tok det guddommelige påbudet om “å oppdra [sine] barn i lys og sannhet” (L&p 93:40) på alvor. Deres datter Edith fortalte om en gang hennes far benyttet en undervisningsanledning. Hun hadde tatt trikken hjem fra en pianotime, og konduktøren hadde glemt å ta betaling av henne. “Av en eller annen grunn gikk han forbi meg,” fortalte hun, “og da jeg kom frem, holdt jeg fremdeles mynten i hånden, og jeg må innrømme at jeg var ganske tilfreds over å ha kommet meg gratis hjem.

... Jeg løp gledesstrålende til far for å fortelle ham hvor heldig jeg hadde vært. Han lyttet tålmodig mens jeg fortalte. Jeg begynte å føle meg riktig vellykket ...

Da jeg hadde snakket ferdig, sa far: ”Men vennen min, selv om konduktøren ikke vet om dette, vet både du og jeg og vår himmelske Fader det. Så det er fremdeles tre av oss som må bli overbevist om at du har betalt for den verdi du har mottatt.”

Edith gikk tilbake til gatehjørnet og betalte billetten. Hun sa senere: “Jeg er virkelig takknemlig for en far som var klok nok til å påpeke feilen på en vennlig måte, for hvis han hadde oversett den, kunne jeg ha tenkt at det var greit for ham.”¹³

President Smith viser Mormons bok til Many Turquoise (t.v.) og Manuelito Begay.

President Smith lærte Kirkens medlemmer at kjærlighet har kraft til å motivere våre barn til å leve rettskaffent: “Lær deres barn å overholde moralloven. Omfavn dem i deres kjærlighets armer, slik at de ikke må ha noe som helst ønske om å ta del i de fristelser og den ondskap som finnes rundt dem på alle kanter.”¹⁴

“Det er vår plikt – jeg vil si det er både vårt privilegium og vår plikt å ta oss nok tid til å omgi våre barn med beskyttelsestiltak og elske dem slik at vi vinner deres kjærlighet og slik at de med glede lytter til våre råd og vår veiledning.”¹⁵

Evige familier

George Albert og Lucy Smith hadde vært gift i cirka 40 år da Lucy tok fatt på en langvarig kamp mot sviktende helse. Selv om han var bekymret for henne og prøvde å hjelpe henne etter beste evne, innebar president Smiths plikter som generalautoritet ofte at han måtte være borte fra hjemmet. En dag, etter at president Smith hadde holdt tale i en begravelse, var det noen som ga ham en lapp med beskjed om at han måtte hjem øyeblikkelig. Han skrev senere i dagboken sin:

“Jeg dro fra møtehuset umiddelbart, men min kjære hustru hadde tatt sitt siste

For president Smith var “den største vennlighet” å dele evangeliet med andre, fordi “de siste-dagers-hellige er de eneste som bærer vår himmelske Faders myndighet til å forrette evangeliets ordinanser. Verden trenger oss.”

åndedrag før jeg kom hjem. Hun gikk over til den andre siden mens jeg talte i begravelsen. Jeg har mistet en trofast medhjelper og vil være ensom uten henne.”

“Selv om familien tar det svært tungt,” fortsatte han, “finner vi trøst i vissheten om at vi vil bli gjenforent med mor hvis vi holder oss trofaste... Herren er svært god og har tatt bort enhver følelse av død, noe jeg er overmåte takknemlig for.”¹⁶

President Smith hentet styrke og trøst i sitt vitnesbyrd om frelsesplanen og tempelordinansene som besegler familier for evig. Han forkynte:

“Vissheten om at våre relasjoner her som foreldre og barn, som ektemenn og hustruer, vil fortsette i himmelen, og at dette bare er begynnelsen på et stort og strålende rike som vår Fader har bestemt at vi skal arve på den andre siden, fyller oss med håp og glede.

Dersom jeg hadde tenkt, slik så mange tenker, at min elskede hustru og mine kjære foreldre som nå er døde, har blitt borte fra mitt liv for godt og at jeg aldri vil få se dem igjen, ville det ha fratatt meg en av de største gleder jeg har i livet, nemlig tanken på å skulle møte dem igjen og motta deres velkomst og deres kjærlighet, og få takke dem av hele mitt hjerte for alt de har gjort for meg.”¹⁷

“Når vi forstår at døden bare er ett av trinnene som Guds barn vil ta i løpet av evigheten, og at den er et ledd i hans plan, blir døden fratatt sin brodd og vi står ansikt til ansikt med det evige livs realitet. Mange familier har vært nødt til midlertidig å ta farvel med sine kjære. Hvis vi tillater det, kan slike hendelser få oss ut av balanse og gi oss dyp sorg. Men om våre åndelige øyne kunne bli åpnet og vi kunne se, er jeg sikker på at vi ville ha funnet trøst i det vi da ville ha sett. Herren har ikke forlatt oss uten håp. Tvert imot har han gitt oss enhver forvisning om evig lykke, om vi bare vil ta imot hans råd og veiledning mens vi er her i jordelivet.

Dette er ingen meningsløs drøm. Dette er realiteter.”¹⁸

Øverst: President Smith sammen med sin sønn George Albert Smith jr. Over: En 1947-utgave av tidsskriftet Time inneholdt en artikkel om president Smith og Kirken.

Kjærlighet og tjeneste

President Smith var kanskje mest kjent for den kjærlighet han viste andre. Han mente at kjærlighet er selve kjernen i evangeliet. Han fortalte de hellige: “Dersom Jesu Kristi evangelium, slik dere har mottatt det, ikke har gitt dere denne kjærlighet til deres medmennesker, vil jeg si at dere ikke har opplevd fylden av den strålende gave som kom til jorden da denne kirken ble organisert.”¹⁹

Som Kirkens president var president Smith til velsignelse for tusener gjennom verdensomspennende velferdsarbeid og andre initiativer. Men han fant likevel tid til mindre, mer personlige tjenestegjeringer. En av hans medarbeidere, eldste Richard L. Evans (1906–71) i De tolv apostlers quorum, skrev: “Det er ikke uvanlig å se ham, både før og etter kontortid, gå gjennom gangene på sykehuset og besøke rom etter rom for å velsigne, oppmuntre og glede med sine uventede besøk på de steder hvor hans trøst og beroligende nærvær så til de grader ønskes velkommen ... Det er typisk ham å dra hvor enn han føler at han kan være til hjelp og oppmuntring.”²⁰

President Thomas S. Monson ga oss følgende eksempel på president Smiths kjærlighet: “En kald vintermorgen [i Salt Lake City] holdt renovasjonsarbeidere på med å fjerne tykke islag fra rennesteinene. Den faste arbeidsgruppen hadde med seg noen løsarbeidere som desperat trengte arbeid. En av dem hadde bare en tynn genser på seg og frøs i kulden. En slank mann med veltrimmet skjegg stanset ved arbeidsgruppen og spurte denne arbeideren: ‘Du trenger mer enn den genseren på en morgen som dette. Hvor er jakken din?’ Han svarte

at han ikke hadde noen jakke å ha på seg. Den besøkende tok da av seg frakken sin, ga den til mannen og sa: ‘Denne frakken er din. Den er av ren ull og vil holde deg varm. Jeg arbeider bare rett over gaten.’ Gaten var South Temple. Den barmhjertige samaritan som gikk inn i Kirkens administrasjonsbygning til sitt daglige arbeid uten frakk, var president George Albert Smith i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Hans uselviske, gavmilde handling viste hans ømme hjerte. Han var i sannhet sin brors vokter.”²¹

Hverdagens detaljer

Enten han delte sin tro med medpassasjerer på et tog eller ga en kald gatearbeider frakken han gikk i, bar president George Albert Smith konsekvent sitt vitnesbyrd både ved sine handlinger og sin undervisning. Et gjennomgangstema i *Læresetninger fra Kirkens presidenter – George Albert Smith* er at Jesu Kristi evangelium skulle ha stor innflytelse på vårt liv.

En iakttagere har sagt om president Smith: “Hans religion er ikke doktrine som er lagt på kjølelager. Den er ingen teori. Den betyr mer for ham enn en vakker plan som kan beundres. Den er mer enn en livsfilosofi. I hans pragmatiske natur er religion den ånd en mann lever i, i hvilken han gjør ting, det være seg å si et vennlig ord eller å gi en kopp kaldt vann til en annen. Hans religion må komme til uttrykk i handling. Den må prege detaljene i hans liv.”²²

President J. Reuben Clark jr. (1871–1961), en av hans rådgivere i Det første presidentskap, oppsummerte president Smiths liv slik: “Han er en av de få om hvem man kan si at han levde slik han forkynte.”²³ ■

NOTER

1. John A. Widtsoe, i Conference Report, april 1951, 99; se også *Læresetninger fra Kirkens presidenter – George Albert Smith* (2011), xxxvii–xxxviii.
2. *Læresetninger – George Albert Smith*, 9.
3. Se *Læresetninger – George Albert Smith*, 223.
4. *Læresetninger – George Albert Smith*, 223.
5. *Læresetninger – George Albert Smith*, 227.
6. *Læresetninger – George Albert Smith*, 228.
7. *Læresetninger – George Albert Smith*, 124.
8. *Læresetninger – George Albert Smith*, 152.
9. *Læresetninger – George Albert Smith*, 125.
10. *Læresetninger – George Albert Smith*, 129.
11. *Læresetninger – George Albert Smith*, 150.
12. Preston Nibley, i *Læresetninger – George Albert Smith*, 123.
13. Se *Læresetninger – George Albert Smith*, 235.
14. *Læresetninger – George Albert Smith*, 240.
15. *Læresetninger – George Albert Smith*, 228.
16. Se *Læresetninger – George Albert Smith*, xxvii.
17. *Læresetninger – George Albert Smith*, 83–84.
18. *Læresetninger – George Albert Smith*, 76–77.
19. *Læresetninger – George Albert Smith*, 14.
20. Richard L. Evans, i *Læresetninger – George Albert Smith*, 11–13.
21. Thomas S. Monson, i *Læresetninger – George Albert Smith*, 13.
22. Bryant S. Hinckley, i *Læresetninger – George Albert Smith*, 2.
23. J. Reuben Clark Jr., i *Læresetninger – George Albert Smith*, 3.

BATTERIER OG BITENDE VIND

En dag etter mitt skift ved Idaho Falls Idaho tempel meldte jeg meg frivillig til å kjøre to brødre til bilen deres, som hadde stanset på motorveien like syd for Idaho Falls, Idaho. Et godhjertet ektepar hadde stoppet denne iskalde desemberdagen og kjørt bror Thompson og bror Clark resten av veien til templet.

Bror Thompson var overbevist om at bilen hans trengte nytt batteri. Jeg kjørte ham til en bilutstursbutikk for å kjøpe batteriet, og siden jeg hadde verktøy i bilen, sa jeg at jeg kunne bytte det.

Heldigvis hadde jeg med meg et par nye hansker og vinterjakken min. Jeg åpnet panseret på bilen og gjorde meg klar til å fjerne det utladete batteriet og erstatte det med det nye.

For å få byttet batteriet måtte jeg demontere og fjerne en rekke bilder, blant annet vindusspylertanken. Jeg oppdaget snart at verktøyet mitt ikke passet alle boltene med metriske dimensjoner, og flere skruer ville ikke rikke seg. Jeg prøvde forskjellig verktøy og stillinger, men ingenting hjalp. Temperaturen var cirka 15 minusgrader, og vogntogene som suste forbi, skapte vindkast som var fryktelig kalde. Jeg hadde nådd et kaldt frustrerende dødpunkt.

Jeg henvendte meg til den eneste tilgjengelige kilden til hjelp. Jeg ba innstendig og forklarte mitt behov for min himmelske Fader, og ba om han enten ville løsne boltene og skruene

eller hjelpe meg å finne en måte å få det til på. Etter bønnen tok jeg igjen en nebbtang og prøvde meg på en gjenstridig skrue. Den var allerede løs! Mens jeg stille og inderlig uttrykte min takknemlighet, fjernet jeg skruen og fortsatte.

Snart kom jeg til en frustrerende, gjenstridig bolt lenger nede. Igjen, fullstendig fastlåst, ba jeg enda mer innstendig om hjelp, og gjorde det med voksende tillit. Denne gangen følte jeg meg tilskyndet til å fjerne noen bolter lenger nede først og

deretter vri på batterifestet, hvilket jeg gjorde. Den gjenstridige boltet løsnet enkelt. Etter en kort stund kunne jeg løfte ut det gamle batteriet.

Jeg dyttet det nye batteriet på plass, og med numne fingre monterte jeg alle delene igjen etter beste evne. Så festet jeg strømkablene igjen. Bror Thompson vred om nøkkelen og smilte bredt idet motoren startet. Takknemlig lukket jeg panseret. Jeg hadde vært ute i omtrent en time, og leggene og føttene mine var numne da jeg vaklet tilbake til bilen.

Jeg prøvde forskjellige verktøy og stillinger, men ingenting hjalp. Jeg hadde nådd et kaldt frustrerende dødpunkt.

Jeg fulgte etter bror Thompson og bror Clark for å forsikre meg om at de kom trygt hjem. Mens jeg kjørte følte luften fra varmeapparatet deilig, og leggene og føttene mine fikk gradvis varmen i seg igjen. Jeg takket min himmelske Fader inderlig for hans hjelp. Til gjengjeld forvisset han meg om at han hadde besvart disse brødrenes bønn ved å sende meg som sin tjener. På sitt storartede vis hadde han ivarettat deres behov og styrket min tro. ■

C. Lee Bendixsen, Idaho, USA

EN VERDSATT EIENDEL

Før jobbet jeg på et kundesenter hvor det var nesten umulig for medarbeidere å omgås med hverandre. Arbeidslederen vår bestemte seg for å organisere lunsj for hele gruppen en lørdag for å gi oss en sjanse til å bli kjent. Hun ba oss alle om å ta med en eller annen gjenstand som var verdifull for oss, og forklare hvorfor den var betydningsfull.

Da jeg tenkte på anmodningen hennes, gikk det opp for meg at dette ville være en anledning til å lære mine medarbeidere om evangeliet. Ettersom religion er et følsomt emne, visste jeg at jeg måtte være nøye med hvilken gjenstand jeg valgte og hvordan jeg forklarte dens verdi for meg.

Under lunsjen satte vi alle pris på å bli bedre kjent. Etter lunsj innledet arbeidslederen aktiviteten med å presentere sin verdsatte gjenstand – et fotoalbum med familiebilder. Hun fortalte om den vanskelige perioden da hun ble separert fra sin mann, ble alenemor og startet et nytt liv.

Etter flere andre presentasjoner ble det min tur. Jeg fortalte medarbeiderne mine at min gjenstand var noe jeg hadde med meg hver dag – VDR-ringen min. Jeg sa at bokstavene sto for “Velg det rette”, og at ringen minnet meg på å alltid adlyde Guds bud. Mange stilte spørsmål om Kirken og de siste-dagers-helliges tro, noe som ga meg anledning til å fortelle dem om familiers betydning i vår himmelske Faders plan for sine barn, at familier kan være evige og at vi

har en Frelser som ga sitt liv for oss. Jeg fortalte også om ting jeg opplevde på min misjon. Mens jeg snakket, følte jeg Ånden, og det samme gjorde medarbeiderne mine.

Etter den dagen var det noen som stilte andre spørsmål om evangeliet, og jeg inviterte flere av dem til kirken. Jeg byttet senere jobb, og jeg fant aldri ut om noen av dem ble interessert i å få vite mer, men det føltes godt å vite at jeg hadde fortalt dem at Jesu Kristi sanne kirke finnes på jorden og at vår himmelske Fader har en plan for sine barns lykke.

Som medlemmer av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, har vi et ansvar for å dele evangeliet med andre. Ved hjelp av små og enkle ting som en VDR-ring, kan vi formidle viktige lærdommer som kan få innvirkning på våre brødre og søstres frelse. ■

Rafael Barrios, Santa Fe, Argentina

Ettersom religion er et følsomt emne, visste jeg at jeg måtte være nøye med hvilken gjenstand jeg valgte.

Da jeg satte meg på sofaen, overveldet av følelser, gikk vår to år gamle sønn bort til det tomme ullteppet og hvisket: "Hei, lillesøster."

LES MORMONS BOK

Vi skulle ha vært glade og fornøyde, men vi var tunge om hjertet og våre armer var tomme. Debra Caelia Carter ble født på terminen, 26. april 2010, men hun var dødfødt.

Da vi kom hjem, bar jeg på det lille rosa ullteppet vi hadde brukt til å holde og kose med Debra på sykehuset. Da jeg satte meg på sofaen, overveldet av følelser, gikk vår to år gamle sønn bort til det tomme ullteppet og hvisket: "Hei, lillesøster. Jeg er glad i deg."

Tårene rant, og jeg snudde meg bort. Da jeg gjorde det, så jeg ordene på en plakett fra *Barnas venn* som hang på veggen: "Vår himmelske Fader er bare en bønn unna, og Den hellige ånd innen hviskeavstand."¹

Jeg begynte å åpne mitt hjerte for Gud i stille, inderlig bønn. Mens jeg gjorde det, følte jeg Den hellige ånd hviske: "Les Mormons bok om igjen." Jeg hadde nettopp lest den ferdig, men følelsen var påtagelig og tilskyndelsen klar.

Jeg sto opp tidlig neste morgen og begynte å lese Mormons bok. Jeg brukte blyanter og merkepenner til å markere alle skriftsteder om tro, bønn, håp, Jesu Kristi egenskaper, forkynnelse av evangeliet og å lytte til Herrens røst. Jeg visste at jeg måtte gjøre det Nephi, Enos, Moroni og andre profeter i Mormons bok hadde gjort da de gjennomgikk prøvelser. Og jeg måtte gjøre det med den samme kjærlighet til

Frelseren som preget dem i vanskelige stunder.

I løpet av disse daglige, personlige timene med skriftstudium følte jeg meg omgitt av Herrens kjærlighet, og jeg følte den kraft hans sonoffer har for alle. Ånden talte til meg, jeg følte fred og jeg fikk svar på mine innstendige bønner. Ved å grunne på ordene jeg leste, fikk jeg styrke i sorgen.

Én dag fylte Ånden meg med glede mens jeg leste disse ordene:

"[Jeg elsker] små barn med en fullkommen kjærlighet, og de er alle like og vil motta frelse ...

Små barn ... er alle levende i [Gud] på grunn av hans barmhjertighet ...

For se, *alle små barn er levende i Kristus*" (Moroni 8:17, 19, 22; uthevelse tilføyd).

Det følte som om jeg kunne se min datter *levende* i Kristus – smilende og lykkelig og omfavnet av ham. Fra da av følte jeg meg sterk nok til å holde ut, og jeg følte nytt håp for min familie. Jeg visste at hvis vi ville holde fast i forsoningen, Skriftene og de levende profeters ord, og hverandre gjennom våre tempelpakter, ville vi bli gjenforenet som en evig familie.

Jeg elsker Mormons bok, som vitner tydelig om Jesus Kristus, hva han gjorde og gjør for oss, og hva vi må gjøre for å bli ham lik. Mormons bok gjør livet lysere og fyller mitt hjerte med håp i Kristus. ■

Jewelene Carter, Virginia, USA

NOTE

1. Fra Elaine S. Dalton, "Til alle tider, i alle ting og på alle steder", *Liahona*, mai 2008, 118.

PAPPAS SKO

For mange år siden, da mine foreldre hjalp Hjelpeforeningen å samle inn klær, sko og andre ting som skulle gis til de trengende, oppdaget min far et velholdt skopar midt i en haug av andre ting. Han følte en sterk tilskyndelse til å beholde skoene.

Mor lo og sa: "Disse skoene er tre størrelser for små for deg. De passer ikke engang!"

Far insisterte imidlertid på det sterkeste. Etter mye spøk fra søstrene, lot de ham til slutt beholde skoene.

Så snart han kom hjem, rengjorde han dem, fylte dem med avispapir og satte dem i en eske på kommoden sin. Vi ble instruert om å ikke røre esken. I fem år ble den liggende på samme sted.

En dag flyttet en ny familie inn i nabohuset. De hadde to barn og en seks måneder gammel baby. Min søster og jeg ble straks venner med deres to jenter, som var på vår alder. Vi fortalte våre nye venner om det vi lærte i Kirken, og vi inviterte dem til Primær. De ble begeistret og ivrige etter å lære mer om det vi hadde fortalt dem.

Da de kom hjem fra Primær, sluttet de ikke å snakke om Kirken med sine foreldre. Mor og far inviterte så hele familien til å høre misjonærleksjonene og gå i kirken. De takket med glede ja. De elsket leksjonene, og vi var glade for å kunne gå i kirken sammen med dem.

Men da lørdagen kom, virket det som om døtrene deres var litt triste. Da vi spurte hva som var galt, sa de at foreldrene deres ikke lenger ønsket å gå i kirken.

Vi ble skuffet og ba pappa om å snakke med foreldrene. Da han fortalte dem om velsignelsene av å gå i kirken, svarte faren: "Ja, jeg vet alt dette. Problemet er at jeg ikke har gått med andre sko enn joggeskoene mine på lenge nå, og jeg vet at vi bør komme velkledd til kirken."

I samme øyeblikk så far på mor. Hun visste nøyaktig hva hun skulle

gjøre. Skoene på toppen av pappas kommode passet våre venners far perfekt, og hele familien gikk i kirken. Det var en vidunderlig søndag for dem og for oss. Snart ble de medlem av Kirken, og i dag er de en nydelig, evig familie.

Jeg vet at far mottok veiledning fra Den hellige ånd om å beholde de skoene. Som følge av dette søker jeg alltid Hans veiledning til å finne familier som er rede til å høre evangeliet. Jeg vet at han forbereder familier, og jeg vet at vi må lete etter dem og bringe dem til Kristus. ■

Priscilla Costa Xavier, São Paulo, Brasil

Min far følte en sterk tilskyndelse om å beholde skoene, selv om mor lo og sa: "Disse skoene er tre størrelser for små for deg."

SE OPPOVER

Det er en utfordring for oss alle å ikke se til siden for å finne ut hvordan andre ser på vårt liv, men å se opp for å finne ut hvordan vår himmelske Fader ser på oss.

Av eldste
Carl B. Cook
i De sytti

Som ung mann ble jeg kalt på misjon til Hamburg, Tyskland. Ved språkopplæringsmisjonen – forløperen til dagens opplærings-senter for misjonærer – strevde jeg med å lære språket. Den første og den andre uken gikk, og jeg la merke til at de andre i mitt distrikt gjorde adskillig større fremgang enn meg. Mens de gikk videre til mer avanserte prinsipper, var mine *die, der og das* en katastrofe.

Jeg begynte å bli bekymret – og mismodig. Hvordan kunne jeg være en god misjonær hvis jeg ikke kunne kommunisere med dem jeg var kalt til å undervise?

Jeg ba om hjelp og fikk en presedømsvelsignelse som beroliget meg litt. Men jeg fortsatte å søke og streve, og en dag følte jeg meg mer anspent og bekymret enn noensinne. Da min ledsager og jeg gikk gjennom gangen, stoppet jeg ved et

lite vaktmesterkott. Jeg ba min ledsager vente et lite øyeblikk. Jeg gikk inn i det lille rommet og knelte ned på en mopp. Jeg begynte å trygle min himmelske Fader om hjelp.

Herren besvarte denne bønnen. Jeg fikk følgende tanke: “Jeg har aldri kalt deg til å mestre det tyske språk. Jeg har bare kalt deg til å virke av hele ditt hjerte og sinn og med all din styrke.”

Jeg tenkte umiddelbart: “*Det kan jeg klare.* Jeg kan virke av hele mitt hjerte og sinn og med all min styrke. Hvis det er det Herren har kalt meg til å gjøre, *så kan jeg klare det.*” Da jeg reiste meg, følte jeg en enorm lettelse.

Fra det øyeblikket hadde jeg en annen målestokk. Jeg målte ikke lenger min utvikling og fremgang opp mot min ledsager eller andre

medlemmer av mitt distrikt. Jeg fokuserte isteden på hva Herren mente om min innsats. Istedenfor å se til siden for å sammenligne meg med andre, begynte jeg å se opp, for å si det slik, for å få vite hva *Han* mente om mine anstrengelser.

Jeg vet ikke om jeg lærte språket så mye fortere eller bedre etter dette, men jeg følte ikke lenger den bekymring jeg hadde følt. Jeg visste hva Herren ville at jeg skulle gjøre, og at jeg var i stand til å gjøre det.

Jeg begynte å søke råd hos min himmelske Fader om morgenen, og jeg fortalte ham at jeg ikke visste hva dagen ville bringe, men at jeg ville gjøre mitt aller beste. “Hva jeg enn kan lære, la meg lære det,” ba jeg, “men uansett skal jeg gi deg mitt aller beste i dag.”

Om kvelden ba jeg igjen for å rapportere om det jeg hadde studert og gjort. Jeg snakket med min Fader

i himmelen både om mine kamper og min fremgang. Jeg hadde begynt å vende meg til ham – ikke til andre eller til meg selv – for å få bekreftet min fremgang.

Det jeg lærte i et lite bøttekott for over 35 år siden, har hjulpet meg gjennom hele livet, i en rekke kall og oppdrag. Når som helst jeg har blitt bedt om å gjøre noe hvor forventningene syntes å være større enn jeg har evne til, har jeg husket denne opplevelsen og sagt til meg selv: “Vent. Hvem har kalt deg? Hvem er det du tjener? Hvem er det du prøver å behage?”

Den verden vi lever i, har alle slags målestokker – for det meste utenfor oss selv. Jeg tror slike målestokker kan gå særlig hardt ut over unge voksne. Du studerer og består en eksamen, men det spiller ikke nødvendigvis noen rolle hva du opplever i dine andre klasser, din familie eller din livssituasjon. Enkelte ganger blir vi dømt på grunnlag av vårt utseende eller hvilken bil vi kjører. Vi bygger kanskje vår egenverd på hvor mange venner som skriver på veggen vår på sosiale nettsteder. Vi bekymrer oss for hva andre syns om personen vi har følge med, eller hva andre vil tenke hvis vi gifter oss før vi er ferdige med studiene. Det er lett å bli for opptatt av å behage andre. Vi kan imidlertid ikke stole på slike ytre målestokker. Verden kan være for kjapt ute med både ros og kritikk.

Jeg tror det er en utfordring for oss alle – men kanskje særlig for unge voksne – å prøve å ikke se til siden for å finne ut hvordan andre ser på vårt liv, men å se opp for å finne ut hvordan vår himmelske Fader ser på oss. Han ser ikke på det ytre, men på hjertet (se 1 Samuel 16:7). Og han vet bedre enn noen annen hva hver av oss trenger.

Hvordan kan vi så “se opp”? Her er noen prinsipper som kan være til hjelp:

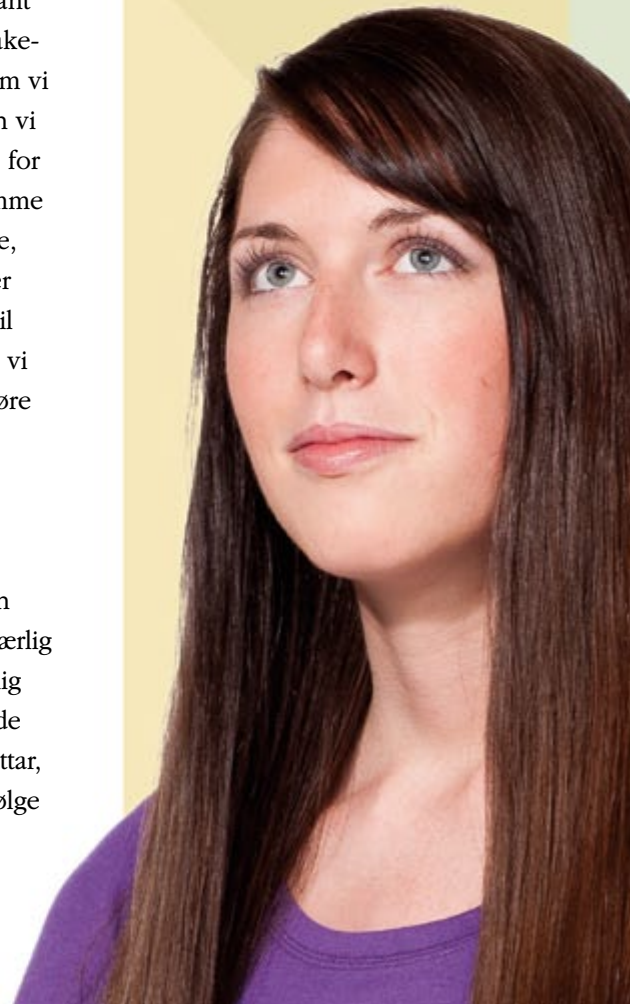
Få tilgang til åndelig kraft

Vi kan få tilgang til den åndelige kraft vi trenger til å ta beslutninger ved å starte hver dag med personlig bønn og skriftstudium. Vi kan blant annet be om at vi må være mottakelige for Guds plan for oss. Selv om vi be om at vi må være mottakelige for den delen av planen som vil komme den dagen. Hvis vi er mottakelige, vil vi få se fruktene av at vi velger å følge Ham. Vi vil være i stand til å handle i tråd med tilskyndelser vi mottar. Vi vil være i stand til å gjøre vanskelige ting og gjøre det som trengs, av de rette grunnene.

Følg den veiledning du mottar

Vi kan “se opp” ved å følge den veiledning vi har mottatt fra en kjærlig himmelsk Fader gjennom personlig åpenbaring. Iblant vil andre fraråde oss å handle i tråd med det vi mottar, og selv om de mener vel, må vi følge det vi har følt.

Vi kan “se opp” ved å følge den veiledning vi har mottatt fra en kjærlig himmelsk Fader gjennom personlig åpenbaring.

SE OPP MOT HIMMELEN

“Å se opp mot himmelen skulle være vår livsvarige bestrebelse. Noen ufornuftige mennesker vender ryggen til Guds visdom og følger skiftende moteluner, falsk popularitet og øyeblikkets spenning. Deres adferd ligner på Esaus ulykksalige opplevelse, han som byttet sin førstefødselsrett i en gryte velling.

Og hva er resultatene av en slik handling? Jeg vitner for dere i dag om at å vende seg bort fra Gud fører til brutte pakter og knuste drømmer og håp. Jeg ber dere innstendig om å unngå denne sumpen med kvikksand. Dere er av edel fødselsrett. Evig liv i vår Faders rike er deres mål.

Den slags mål oppnås ikke i ett forsøk, men er resultatet av livslang rettferdighet, det samlede resultatet av kloke valg, en uforanderlig hensikt og høye idealer.

Midt i vår tids forvirring, samvittighetskvaler og hverdagens uro, blir en fast tro som et anker for oss.”

President Thomas S. Monson, “Guideposts for Life’s Journey” (andakt ved Brigham Young University, 13. nov. 2007), 3, speeches.byu.edu.

Min hustru og jeg har en datter på heltidsmisjon i Spania. Denne datteren gikk på videregående skole på New Zealand, hvor jeg var misjons-president. Da hun ble 21, sa hun: “Pappa, mamma, jeg tror jeg må reise på misjon.” Vi var naturligvis glade for denne gode beslutningen, men jeg visste at det hadde vært et offer for henne å flytte bort fra venner og familie i tenårene, så jeg sa: “Du har allerede vært på misjon.”

Hun smilte og sa: “Nei, pappa, *du* har. Nå vil *jeg* reise ut for å tjene Herren.”

“Greit,” smilte jeg. “Reis på misjon. Følg din tilskyndelse om å tjene.”

I dag er jeg overlykkelig over at hun ikke bare tjener sin himmelske Fader og hans barn i Spania, men også over at hun følger den tilskyndelsen hun følte. Hun lot ikke engang meg – en velmenende far – overbevise henne om å gjøre noe annet enn det hun følte var rett og i tråd med vår himmelske Faders plan for henne.

Vær ikke redd for å handle

Selv om det er viktig for oss å lære om vår himmelske Faders plan for oss, blir vi noen ganger så opphengt i hver minste detalj, fra start til mål, at vi blir redd for å handle. Fall ikke i denne fellen. Ta gode valg ved å bruke din beste dømmekraft og gå videre i livet.

Vi blir velsignet når vi gjør valg.

Vær ikke redd for å gjøre valg fordi du er redd for å gjøre feil. Ikke vær

redd for å prøve nye ting. Hvis du gjør det, vil du kunne glede deg over reisen.

Hold stand

Da vår familie bodde på New Zealand, ble vi noen ganger overveldet av alle utfordringene undersøkere, nye konvertitter, misjonærer og andre opplevde. Vi ba ofte om svar – og forventet å motta dem *raskt!*

Vi trenger alle hjelp. Og noen ganger *kommer* løsningene vi søker, raskt. Men andre ganger kommer de på en annen måte enn vi hadde håpet. Eller de kommer senere enn vi forventet. Og iblant kan det virke som om de ikke kommer i det hele tatt.

I slike tilfeller må vi “holde stand” til Herren sender hjelp, uansett hvor lang tid det tar. Men å holde stand er ikke det samme som å stå stille. Som jeg sa, må vi ikke være redd for å handle. Fortsett å gjøre gode ting. Fortsett å adlyde budene. Fortsett å be og studere og gjøre ditt beste til du mottar mer veiledning. Forlat ikke din post. I sin egen tid vil Herren la alle ting ordne seg til beste for deg.

Å “se opp” har velsignet meg gang på gang siden min opplevelse i språkopplæringsmisjonen. Mormon forklarer i Helaman 3:27: “Herren er barmhjertig mot alle som i hjertets oppriktighet vil påkalle hans hellige navn.” Jeg har følt og opplevd hans barmhjertighet og kjærlighet. Jeg vet at hans barmhjertighet vil komme til oss alle hvis vi tror og påkaller hans navn. ■

Hvorfor er det så stort **press** på unge menn for **å reise på misjon?**

Er ikke dette en personlig avgjørelse?

Den personlige avgjørelsen enhver ung mann må ta, er om han vil utføre sin prestedømsplikt som innebærer å reise på misjon. President Thomas S. Monson har sagt: "Enhver verdig og skikket ung mann skulle forberede seg til å utføre en misjon. Misjonærtjeneste er en prestedømsplikt – en forpliktelse Herren forventer av oss som er gitt så mye. Unge menn, jeg oppfordrer dere til å forberede dere til misjonærtjeneste" ("Så møtes vi igjen", *Liahona*, nov. 2010, 5–6).

Forberedelse til misjon er den del av en ungs manns erfaring i Det aronske prestedømme. Det er hans plikt, og han skulle føle den tilbørlige vekt av denne plikten. Han skulle naturligvis ikke reise på misjon bare fordi det er forventet eller fordi han føler press. Han skulle reise fordi han ønsker å dele Jesu Kristi gjengitte evangelium med andre.

Men når han ber angående å reise på misjon, skulle han også huske at ved å motta prestedømmet har han allerede påtatt seg ansvaret for å "advare, forklare, formane og lære, og innby alle til å komme til Kristus" (L&p 20:59), blant annet ved å reise på heltidsmisjon. Dersom unge menn ikke er i stand til å tjene på grunn av dårlig helse eller en funksjonshemming, er de hederlig unnskyldt. ■

Finnes det
skytsengler?
Har jeg fått
tildelt en?

Betegnelsen “skytsengel” brukes ikke i Skriftene. Engler omtales derimot som “betjenende” (se Omni 1:25; Moroni 7:22–29). “Engler taler ved Den hellige ånds kraft” (2 Nephi 32:3) og deltar ofte i Den hellige ånds oppgave som er å trøste, veilede, beskytte de trofaste og åpenbare eller bekrefte sannhet. I denne forstand kan Den hellige ånd selv betraktes som en skytsengel.

Eldste Jeffrey R. Holland i De tolv apostlers quorum sa: “Fra begynnelsen og gjennom alle evangelieutdelinger har Gud benyttet engler ... til å formidle kjærlighet og omtanke for sine barn ... Sett eller usett er de *alltid* i nærheten” (“Englers betjening”, *Liahona*, nov. 2008, 29).

Herren har ikke åpenbart om én bestemt engel har i oppdrag å våke over hver enkelt, men du kan være sikker på at guddommelig beskyttelse og trøst er tilgjengelig. Hvis du utøver tro, vil du få Guds hjelp, herunder engler som blir sendt for å styrke og trøste deg og gi deg mot til å gjøre det rette. ■

Hva er Kirkens
syn på
homofili?
Er det i orden å være
venner
med personer
som har
homoseksuelle
følelser?

Kirken er imot homoseksuell adferd, men vi viser forståelse og respekt overfor personer som er tiltrukket av samme kjønn.

Hvis du kjenner personer som er tiltrukket av samme kjønn, skulle du følge de samme prinsipper som i dine andre vennskap: “Velg dine venner med omhu. De vil i stor grad påvirke dine tanker og handlinger, og også være med på å bestemme hvem du skal bli. Velg venner med de samme normer som du har, så dere kan styrke og oppmuntre hverandre til å etterleve høye normer. En virkelig venn vil oppmuntre deg til å gjøre ditt aller beste ... Behandle alle med vennlighet og respekt” (*Til styrke for ungdom* [hefte, 2001], 12).

Kirken forkynner at menneskenes seksualitet har en hensikt i vår himmelske Faders plan. For at vi skal kunne være lykkelige og oppfylle denne hensikten, er vi befalt å etterleve kyskhetsloven. Homoseksuell adferd er i strid med denne hensikten og et brudd på Guds bud.

Hvis noen er tiltrukket av personer av samme kjønn, men ikke lever ut disse følelsene, har han eller hun imidlertid ikke syndet. Kirkens moralnorm er den samme for alle, uansett hvilket kjønn man er tiltrukket av. Hverken Herren eller hans Kirke kan gå god for en adferd som bryter hans lover. Som sagt, fordømmer vi den umoralske adferden, ikke personen. ■

Hvis du vil vite mer om dette emnet, kan du lese eldste Jeffrey R. Holland, “Hjelp for personer som tiltrekkes av samme kjønn”, Liahona, okt. 2007, 40.

Av eldste Jeffrey R. Holland
i De tolv apostlers quorum

Å HOLDE PAKTER

ET BUDSKAP TIL
DEM SOM SKAL
PÅ MISJON

Nøkkelen til dette arbeidet er å holde våre pakter. Det finnes ingen annen måte å gjøre krav på og fremvise guddommelighetens kraft på.

Jeg skal tale til dere om den enorme betydningen av å holde pakter – at jeg holder mine og dere holder deres. Dette emnet er større enn en diskusjon om lydighet, selv om lydighet så visst spiller en rolle i dette. Det er også et svært personlig emne.

På en måte er det noe av det mest grunnleggende vi kan snakke om i evangeliets plan, ettersom bare de som inngår og holder pakter, kan gjøre krav på de største velsignelser i det celestiale rike. Ja, når vi snakker om å holde pakter, snakker vi om det sentrale i hensikten med vårt liv på jorden.

Vi bygger opp riket én pakt om gangen

En pakt er en bindende åndelig kontrakt, et høytidelig løfte til Gud vår Fader om at vi vil leve, tenke og handle på en bestemt måte – på den måten hans Sønn, vår Herre Jesus Kristus har lært oss. Til gjengjeld lover Faderen, Sønnen og Den hellige ånd oss evig liv i all sin prakt.

Det er interessant for meg at pakter inngås personlig, individuelt. Én av paktene inngås når vi blir døpt og bekreftet, noe som bringer oss inn på veien til evig liv. Disse ordinansene utføres for enkeltpersoner, én om gangen, uansett hvor mange som til slutt må motta dem.

Én av paktene inngås når menn mottar prestedømmet. Denne overdragelsen gis alltid til én person om gangen.

De høyeste pakter vi kan inngå, finner sted i templet. Det er her vi avlegger våre høytideligste løfter til vår Fader i himmelen, og hvor han mer fullstendig viser oss den virkelige betydningen av hans løfter til oss. Nok en gang er dette individuelle opplevelser, selv om vi går i templet for å bli beseglet til andre.

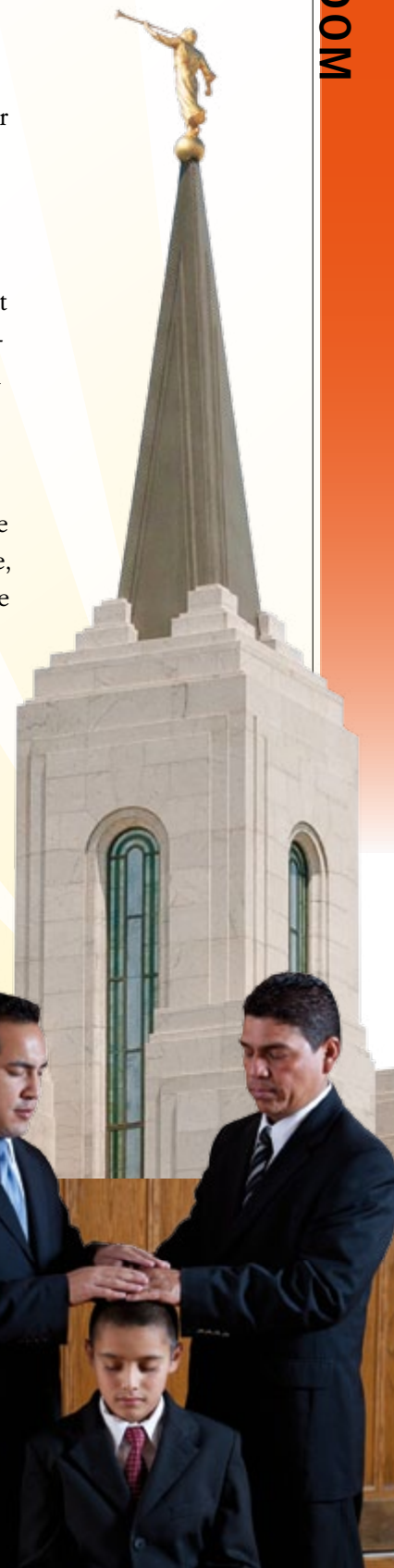
Det er slik Guds rike bygges – én person om gangen, én pakt om gangen, og alle veier på vår jordiske reise fører til de høyeste pakter i det hellige tempel.

Tempelpaktenes rolle

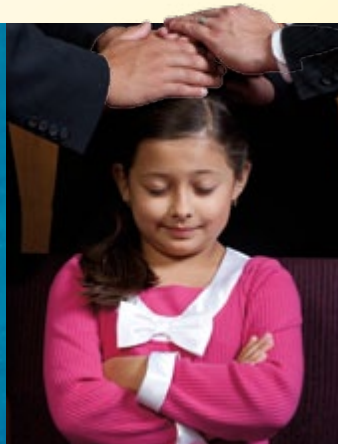
Det er svært viktig for dere å forstå at det er en vesentlig del av deres misjonsforberedelse og misjonsbeslutning at dere reiser til templet for å motta deres egen begavelse, herunder de storartede ordinansene som forbereder dere for denne begavelsen.

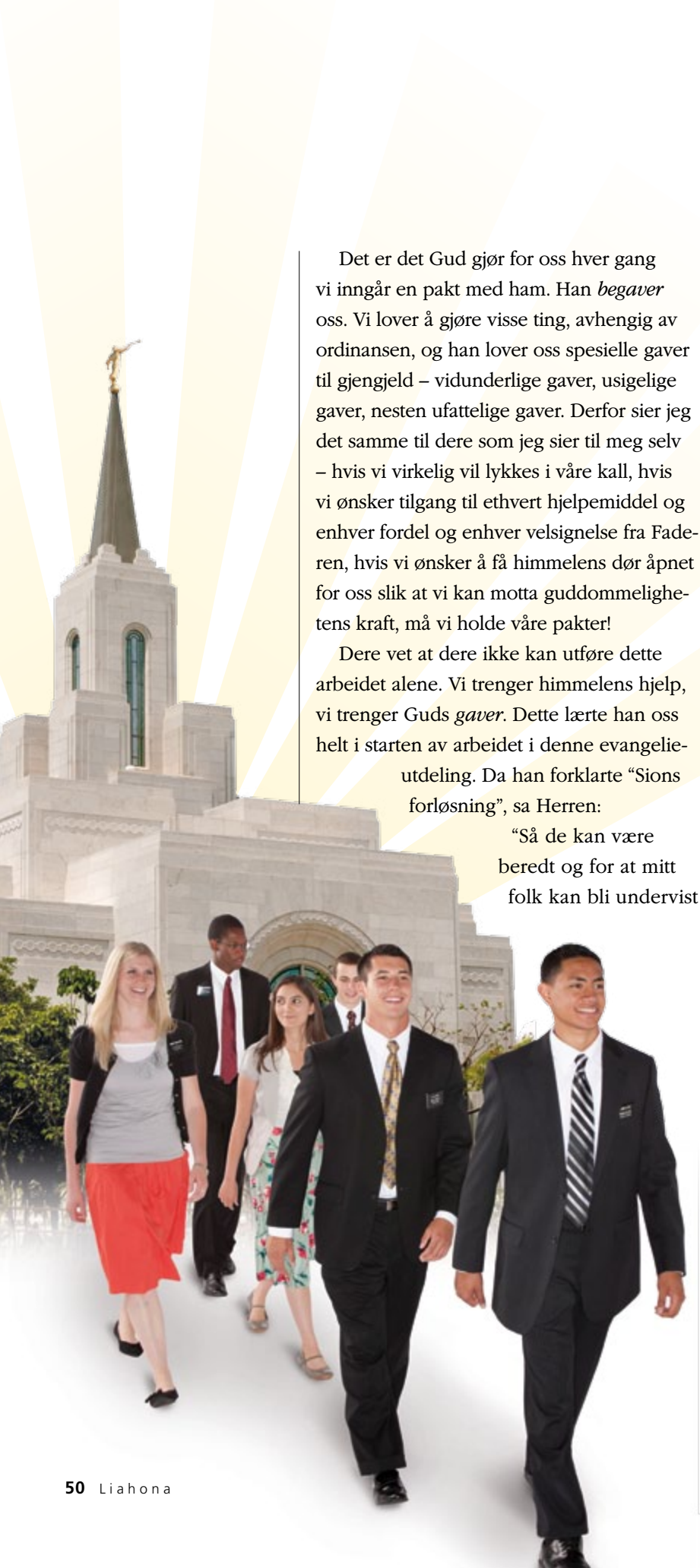
Når dere drar til templet, vil dere begynne å forstå betydningen av disse tempelpaktene, det uløselige båndet mellom deres begavelse der og deres fremgang som misjonær.

Selv ordet *begavelse* viser hva den helt nødvendige forbindelsen består i. En begavelse er en gave. Den kommer av det samme ordet som *medgift*, som er en spesiell gave for å hjelpe et nygift par i gang med sitt ekteskap. Da jeg var president for Brigham Young University, brukte jeg en viss tid på å forsøke å bygge opp universitetets legat, dets beholdning av gaver fra rause givere.

FOTOILLUSTRASJONER: MATTHEW REIER OG CHRISTINA SMITH

Det er det Gud gjør for oss hver gang vi inngår en pakt med ham. Han *begaver* oss. Vi lover å gjøre visse ting, avhengig av ordinansen, og han lover oss spesielle gaver til gjengjeld – vidunderlige gaver, usigelige gaver, nesten ufattelige gaver. Derfor sier jeg det samme til dere som jeg sier til meg selv – hvis vi virkelig vil lykkes i våre kall, hvis vi ønsker tilgang til ethvert hjelpemiddel og enhver fordel og enhver velsignelse fra Faderen, hvis vi ønsker å få himmelens dør åpnet for oss slik at vi kan motta guddommelighe-
tens kraft, må vi holde våre pakter!

Dere vet at dere ikke kan utføre dette arbeidet alene. Vi trenger himmelens hjelp, vi trenger Guds *gaver*. Dette lærte han oss helt i starten av arbeidet i denne evangelie-
utdeling. Da han forklarte “Sions
forløsning”, sa Herren:

“Så de kan være
beredt og for at mitt
folk kan bli undervist

mer fullkomment, høste erfaring og mer fullkomment forstå sine plikter og hva jeg forlanger av deres hånd.

Og dette kan ikke skje før mine eldster blir begavet med kraft fra det høye.

For se, jeg har beredt en stor begavelse og velsignelse som skal utøses over dem i den grad de er trofaste og fortsetter å være ydmyke for meg” (L&p 105:10–12).

Dette arbeidet er så viktig, og djevelens motstand er så stor at vi trenger enhver guddommelig kraft til å styrke vår innsats og bevege Kirken jevnt og trutt fremover. Nøkkelen til dette for hver enkelt av oss er den pakt vi inngår i templet – vårt løfte om å adlyde og ofre, om å vie oss til Faderen, og hans løfte om å styrke oss med “en stor begavelse”.

Pakter og Herrens arbeid

Hjelper dette dere å se hvor grunnleggende våre personlige, individuelle løfter er for arbeidets samlede omfang og storhet? I likhet med alt annet i frelsesplanen, avgjøres alle eldsters og søstres suksess over hele verden én misjonær om gangen.

Vi inngår ikke pakter som hele menigheter eller staver. Nei, vi inngår pakter som bror Brown eller bror Burns, søster Jones eller søster Jensen. Nøkkelen til dette arbeidet er at hver enkelt holder sine pakter.

Jeg vet ikke hvilken misjon dere kommer til å virke i, men jeg tror ikke vår himmelske Fader har gitt noen bestemte løfter til deres misjon som misjon. Jeg vet at han har gitt store løfter til dere personlig.

Det er når en hel misjon står sammen med styrken av hver eneste misjonærs integritet, hver eneste misjonærs paktoverholdelse, at vi kan flytte fjell. Når den slags samhold og styrke finnes, en begavelse fra himmelen til

hver enkelt person i misjonen, kan ingenting “hindre dette verk i å rulle fremover”. Det er på denne måten at “Guds sannhet vil gå fremad, djervt, edelt og uavhengig”.¹

Vi har den slags optimisme når det ikke finnes noe svakt ledd i kjeden, når det ikke er en eneste sårbar revne i rustningen. Krigen mot ondskap og villfarenehet utkjempes slik enhver seier i evangeliet oppnås – én pakt om gangen, én person om gangen, én misjonær om gangen.

Derfor sa Herren til Kirkens tidlige ledere: “Dere kal forplikte dere til å gå frem i all hellighet for meg – og i den grad dere gjør dette, skal riket dere har mottatt, bli kronet med herlighet” (L&p 43:9–10).

Dette er paktsspråk. Det er nettopp dette vi går i templet for å gjøre – for å forplikte oss overfor Herren og overfor hverandre, og i kraft av dette “gå frem i all hellighet”. Til gjengjeld vil kraft og herlighet komme til oss og vårt arbeid. Det var nettopp med tanke på paktsoverholdelse at Herren sa: “Jeg, Herren, er forpliktet når dere gjør som jeg sier, men når dere ikke gjør som jeg sier, har dere intet løfte” (L&p 82:10).

Stol på meg. Nøkkelen til dette arbeidet er å holde våre pakter. Det finnes ingen annen måte å gjøre krav på og fremvise guddommelighetens kraft på. Dere har Herrens løfte om dette.

Dere vil gå i templet som forberedelse for deres misjon. Hold de pakter dere inngår der, hver eneste en av dem. Det er svært personlige, svært hellige løfter hver av oss gir vår himmelske Fader.

En pakt om å bære vitnesbyrd

Samtidig som jeg ber dere om dette, skal dere vite at jeg vil gjøre det samme. Jeg vil

også holde mine pakter. En av disse paktene som medlem av De tolv apostlers quorum, er å være et spesielt vitne “om Kristi navn i hele verden” (L&p 107:23). I samsvar med mine pakter bærer jeg ikke bare vitnesbyrd for dere i dag om vår Herre Jesus Kristus og ham korsfestet, men jeg er et slik vitne – kalt, ordinert og gitt i oppdrag å bringe dette vitnesbyrde til hele verden. Det er med glede jeg står sammen med dere i denne tjenestegjerning, mine kjære unge venner.

Jeg vet at Gud lever, at han i bokstavelig forstand er vår Far i himmelen og at han vil holde sine løfter til oss i all evighet. Jeg vet at Jesus er Kristus, Faderens enbårne Sønn i kjødet og verdens Frelser. Jeg vet at han led, blødde og døde for at vi kunne få evig liv.

Jeg vet at Faderen og Sønnen viste seg for den unge profeten Joseph Smith, denne evangelieutdelings store profet og grunnlegger, som også utgjøt sitt blod som et vitnesbyrd om sitt kall, det største symbol på lojalitet mot våre pakter. Jeg vet at disse profetiske nøkler har blitt overlevert gjennom en ubrutt kjede av 15 andre menn, til de nå innehas og utøves av president Thomas S. Monson, Guds presiderende høyprest på jorden i dag.

Dette verk er sant. Disse erklæringene er sanne. Jeg kjenner dem uavhengig av noen annen jordisk mann eller kvinne som noen sinne har levd. Jeg kjenner dem ved Den hellige ånds tilkjennevisninger, som gir mitt liv retning og mitt vitnesbyrd betydning, og som sender meg ut – sammen med dere – for å være et spesielt vitne om verdens Forløser. ■

Fra en satellittoverføring til misjonærer 25. april 1997.

NOTE

1. Joseph Smith, i *History of the Church*, 4:540.

UNGE KVINNER, STÅ OPP OG LA DERES LYS SKINNE!

AV UNGE KVINNERS GENERALPRESIDENTSKAP

Arets GUF-tema er en oppfordring til deg om å være en leder. Det er en oppfordring til deg om å lede an i renhet, sømmelighet og hellighet. Det er en oppfordring til å forandre verden!

Da du ble medlem av Unge kvinners organisasjon, fikk du et halsbånd

med en fakkel i gull og hvitt som skal minne deg på at som ung kvinne i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, vil du stå frem for sannhet og rettferdighet og stå opp og la ditt lys skinne

for verden. Dette vil si at du vil være trofast mot din guddommelige identitet som en av Guds dyrebare døtre. Det innebærer at du vil gjøre ditt ytterste for å stå som vitne for Ham og for Frelseren "til alle tider og i alle ting og på alle steder" (Mosiah 18:9).

Vi håper at du i år stolt vil bruke ditt fakkelhalsbånd for å minne deg på at du er et eksempel for andre rundt deg. Du vil "la ditt lys skinne" hvis du **ber** daglig, **leser** i Mormons bok, **følger** normene i *Til styrke for ungdom* og **smiler**. Vi vet at hvis du holder budene og etterlever normene i *Til styrke for ungdom*, vil du utstråle glede og være kvalifisert til å motta Den hellige ånds veiledning. Denne veiledningen vil gjøre deg i stand til å ta valg som vil hjelpe deg å bli verdig til å få tempelanbefaling.

Som Unge kvinners generalpresidentskap vitner vi om at hvis du gjør disse tingene, vil Frelseren være med deg og lyse opp din vei. Han lover deg: "Jeg vil også være [ditt] lys ... og hvis [du] holder mine bud, vil jeg berede veien for [deg] ... og [du] skal vite at [du] blir ledet av meg" (1 Nephi 17:13). ■

2012 GUF'S TEMA

"Stå opp og la deres lys skinne, så deres lys kan være et banner for nasjonene" (1&p 115:5).

Øverst: Elaine S. Dalton (i midten), president; Mary N. Cook (t.v.), førsterådgiver; og Ann M. Dibb (t.h.), annenrådgiver.
Over: David L. Beck (i midten), president; Larry M. Gibson (t.v.), førsterådgiver; og Adrián Ochoa (t.h.), annenrådgiver.

VÆR ET LYSENDE EKSEMPEL

AV UNGE MENNS GENERALPRESIDENTSKAP

Kirkens unge menn – diakoner, lærere og prester i Det storartede aronske prestedømme – dere har påtatt dere Frelserens navn. Dere bærer hans hellige prestedømme. Dere er kalt til å utføre hans arbeid og velsigne alle som kjenner dere. Nå er tiden inne til å utføre deres prestedømsplikter og “la deres lys skinne” som et “banner for nasjonene” (L&p 115:5).

Tiden er inne til å “la deres lys skinne for menneskene, så de kan se de gode gjerninger dere gjør og prise deres Far i himmelen” (Matteus 5:16). Jesus Kristus er det fullkomne eksempel. Gjør ditt ytterste for å kjenne ham, følge ham og bli mer lik ham ved å adlyde hans bud og følge Kirkens normer, som beskrevet i *Til styrke for ungdom*. Hvis dere gjør dette, vil dere være en lysende kraft av åndelig styrke for menneskene rundt dere.

Herren sa: “Vær rene, dere som bærer Herrens kar” (L&p 133:5). Hvis dere er moralsk rene, kan dere la deres lys skinne med et spesielt lys for medlemmene i menigheten eller grenen når dere verdig representerer

Frelseren ved å forrette den hellige nadverd for dem hver søndag.

Søk og grip muligheter hver dag til å tjene deres familie, venner, quorumsmedlemmer og andre. Dere vil bli en frydefull lysets tjener for dem og for dem som iakttar dere i stillhet.

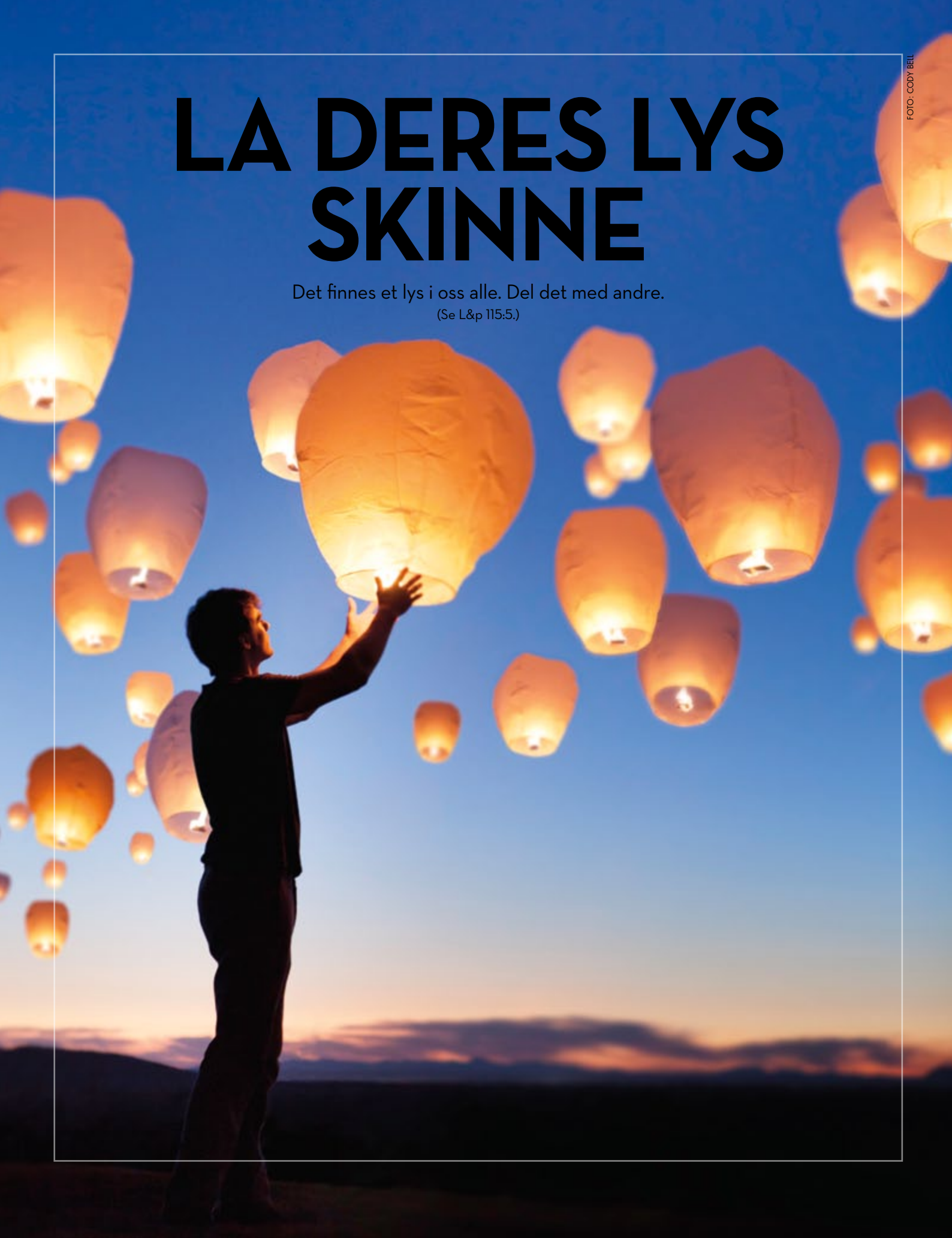
La deres lys skinne med oppriktig vennskap og vennlighet overfor alle. Del de store velsignelsene av Kirkens aktiviteter og evangeliets læresetninger med deres venner. Være fryktløse, og inviter dem til å komme til verdens lys og liv – Jesus Kristus.

Vi er glad i dere. Vi ber for dere. Vi bærer vitnesbyrd om at Herren elsker dere og trenger deres hjelp til bygge opp hans rike. Tiden er inne til å “stå opp og la deres lys skinne” som bærere av hans hellige prestedømme. Hvis dere foredrer dette prestedømme og utfører deres plikt overfor Gud, vil deres lys bli “et banner for nasjonene”. ■

LA DERES LYS SKINNE

Det finnes et lys i oss alle. Del det med andre.
(Se L&p 115.5.)

Lære og pakter 115:5

Herren har befalt oss å stå opp og la vårt lys skinne.

Jeg sier til dere alle

I denne åpenbaringen fra 1838 ga Herren instruksjoner for byggingen av et tempel i Far West, Missouri, så vel som andre sider ved opprettelsen av Sion. Han ga også navnet på sin Kirke i de siste dager: Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Selv om denne åpenbaringen var til Kirkens ledere på den tiden, gjelder befallingen om å "stå opp og la deres lys skinne" oss alle i dag.

Stå opp og la deres lys skinne

"Herren har et stort arbeid for hver av dere å utføre. 'Stå opp og la deres lys skinne, så deres lys kan være et

banner for nasjonene' (L&p 115:5). Han stoler på dere, og han kaller dere og setter sin lit til at dere står rakere og skinner klarere i denne krevende, men storartede tid."

President Dieter F. Uchtdorf, annennrådgiver i Det første presidentskap, "Your Right to Choose the Right", *New Era*, aug. 2005, 8.

Ditt lys

Hvordan kan du la ditt lys skinne? Overvei disse ideene og

skriv noen av dine egne i dagboken din.

- Vær vennlig, gavmild og ydmyk.
- Forsvar og følg Kirkens normer.
- Smil og vis din glede ved å etterleve evangeliet.
- Del evangeliet med dine venner.
- Bær vitnesbyrd om sannheten.

4 for slik sier min kirke kalles i de siste dager, ja, 'Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige.
5 Sannelig sier jeg til dere alle: "Stå opp og la deres lys skinne, så deres lys kan være et banner for nasjonene,
6 og at "innsamlingen til 'Sions land og til hennes staver, kan tjene som et forsvar og en "tilflukt fra stormen og fra vreden

Nasjoner

"I dag samles Herrens folk 'fra nasjonene' ved at de samles inn til Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Helliges forsamlinger og staver som er spredt ut over hele verden ... Herren kaller oss til å være fyrtårn for rettferdighet

og veilede dem som søker Sions sikkerhet og velsignelser."

Eldste D. Todd Christofferson i De tolv apostlers quorum, "Kom til Sion", *Liahona*, nov. 2008, 37.

Banner

Banner – en gjenstand, som regel et flagg, som festes på en stang og brukes som samplingspunkt eller emblem. Se Lære og pakter 45:9.

"Fanebærere marsjerer i spissen for en verdig sak. De representerer det som er godt og edelt. De bærer ofte flagg eller andre symboler for å uttrykke identitet, hensikt og samhold ...

Som hans fanebærere er det vår oppgave å hjelpe de ærlige av hjertet å finne Jesus. Vi vifter ikke med flagg ... Som fanebærere for Jesus Kristus påtar vi oss isteden villig og takknemlig hans hellige navn. Vi slutter opp om hans sak ved pakt."

Eldste Russell M. Nelson i De tolv apostlers quorum, "Standards of the Lord's Standard Bearers", *Ensign*, aug. 1991, 7.

Redaktørens anmerkning: Denne siden er ikke ment som en altomfattende forklaring av det utvalgte skrifstedet, bare et utgangspunkt for ditt eget studium.

GUD

BESVARTE BEGGE BØNNENE

Av Carlos Iván Garmendía Pacheco

Da jeg var på misjon i Durango i Mexico, utfordret misjons-presidenten misjonen vår til å prøve en “uke med offer”. Han ba oss anstrenge oss mer enn vanlig ved å arbeide hardt og sette oss konkrete mål i løpet av uken. Min ledsager og jeg hadde tro på at hvis vi ofret på denne måten, ville Herren vel-signe oss, og vi ville finne mange å undervise.

Men i løpet av uken med offer hadde vi slett ingen fremgang av betydning. Vi fant ingen familier å undervise, og vi var skuffet.

En morgen uken etter så min ledsager og jeg på et kart over området vårt. Området var veldig stort, men vi følte at vi måtte dra til den delen som lå lengst unna.

Da vi kom dit, ba vi og spurte vår himmelske Fader hvilken gate og hvilket hus vi skulle gå til. Da vi var ferdige, snudde vi oss og så på alle gatene. Vi så et rekkverk i nærheten og gikk for å se over kanten. Vi så en

kvinne som satt med øynene lukket, med en feiekost i hånden.

Min ledsager sa: “Hallo!” og da kvinnen hørte oss, reiste hun seg og fortsatte å feie som om ingenting hadde hendt. Så fortalte vi henne at vi var misjonærer fra Jesu Kristi Kirke, og at vi hadde et budskap til henne. Hun slapp oss inn i sitt hjem, og vi hadde en svært åndelig samtale. Vi fortalte henne om Joseph Smith og at han gikk inn i et skogholt for å be om at han måtte finne sannheten, og som svar på sin bønn, fikk han se Gud Faderen og Jesus Kristus.

Hun avbrøt oss og sa: “Det er sant. Jeg vet at Gud besvarer våre bønner.

Da dere snakket til meg, holdt jeg bønn og ba Herren sende noen som kunne lede meg til hans vei, og dere kom like etterpå.”

Vi følte Ånden, og vi vitnet om at Gud hadde sendt oss til henne og at vi også akkurat da hadde holdt bønn for å få vite hvilke av hans barn som trengte vår hjelp. Snart ble søster Rufina døpt. I ukene som fulgte, ble hennes barn, barnebarn og til og med noen av hennes naboer døpt – til sammen 20 konvertitter i den delen av vårt område. Herren ledet oss til søster Rufina, og hun var døren til å få dele evangeliet med hennes familie og naboer.

Jeg vet at vår himmelske Fader vel-signer oss hvis vi ber ham, men ikke før etter at han har prøvd vår tro. Jeg er takknemlig for at min ledsager og jeg kunne være redskaper i Herrens hender og finne mennesker som var rede til å lytte til evangeliets budskap. Jeg vet at Gud elsker oss og vil veilede oss hvis vi ber ham. ■

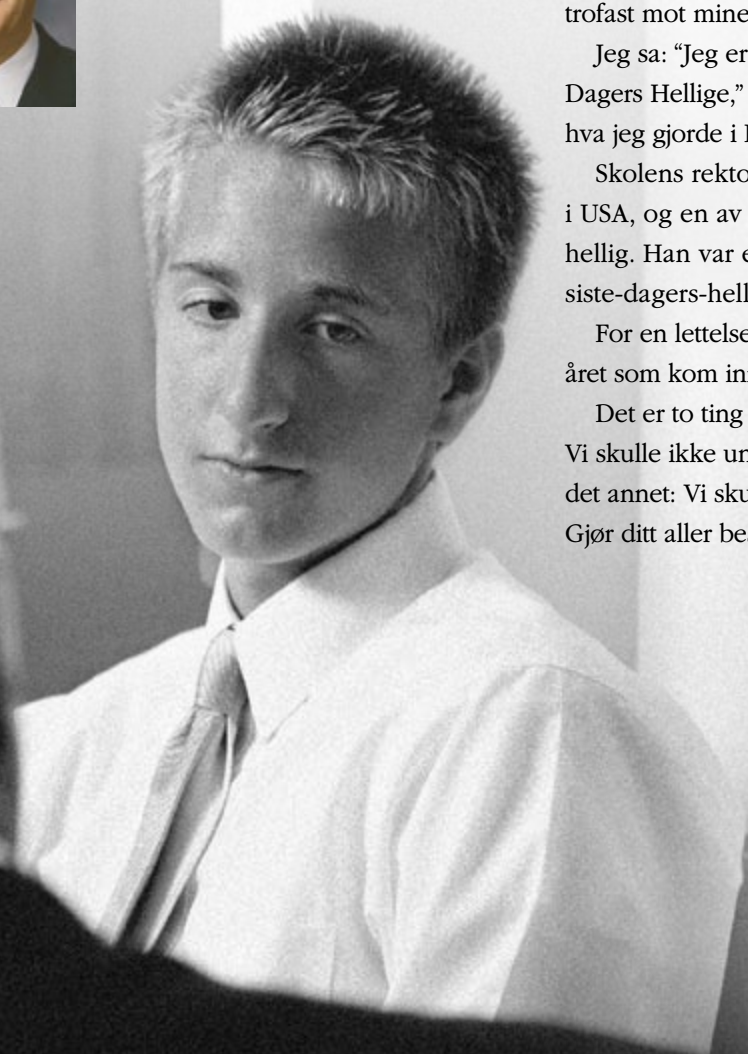
VÆR TROFAST

Av eldste Gérald Caussé

i De sytti

FOTOILLUSTRASJON: DAVID STOKER

Da jeg var i 20-årene, måtte jeg ta en svært vanskelig eksamen for å komme inn på en ledende handelshøyskole i Frankrike. Jeg hadde studert mange timer hver dag i to år. Jeg gikk imidlertid alltid i kirken og på Institutt og utførte mine ansvarsoppgaver i Kirken.

Den viktigste delen av eksamenen var intervjuet. Jeg ble intervjuet av én skole, og da de fant ut at jeg var medlem av Kirken, gikk det ikke så bra.

Så tok jeg eksamenen ved den skolen jeg hadde mest lyst til å studere ved. Et stykke ut i intervjuet begynte intervjuerne å stille spørsmål om hva jeg gjorde på fritiden. Jeg visste at dette ville være et avgjørende spørsmål for meg. Men jeg bestemte meg øyeblikkelig for at jeg ville være trofast mot mine prinsipper.

Jeg sa: "Jeg er medlem av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige," og så brukte jeg 15 minutter på å forklare hva jeg gjorde i Kirken.

Skolens rektor sa: "Jeg er glad du sa dette. Jeg studerte i USA, og en av mine beste venner var en siste-dagers-hellig. Han var en god og veldig snill mann. Jeg ser på siste-dagers-hellige som svært gode mennesker."

For en lettelse! Jeg var en av de første kandidatene det året som kom inn på denne skolen.

Det er to ting å lære av denne historien. For det første: Vi skulle ikke undervurdere vår innflytelse på andre. For det annet: Vi skulle alltid være trofaste mot våre prinsipper. Gjør ditt aller beste, og Herren vil hjelpe deg med resten. ■

Steiner, piler og

“Herrens Ånd var med ham, så de ikke kunne treffe ham” (Helaman 16:2).

Av David L. Frischknecht

Undervisningsavdelingen
Basert på en sann historie

Agå hjem fra skolen er som regel ikke så veldig spennende. Noen ganger tenker jeg på matteleksene, noen ganger på hva vi gjorde i gymtimen, og noen ganger går jeg uten å tenke på noe spesielt i det hele tatt.

Men denne dagen var annerledes. Hjernen jobbet i høygir. Foran meg så jeg to av guttene jeg noen ganger lekte med – Josh og

Marcus – som lagde snøballer og pekte på meg.

“Hei, David, kom hit!” ropte Josh og lo. “Vi vil vise deg noe.”

Marcus lo også.

Josh og Marcus var begge et år eldre enn meg, og de kunne kaste hardt. Jeg visste det bare var et tidsspørsmål før de ville begynne å kaste snøballer på meg. Selv om de vanligvis var snille mot meg, tenkte jeg at de kanskje til og med hadde pakket is inn i snøballene.

Jeg begynte å tenke på hvordan jeg kunne hindre dem i å angripe.

Løpe over gaten for å unngå dem? Nei, de ville gjøre narr av meg og rope skjellsord etter meg.

Løpe så fort jeg kunne forbi dem? Nei, de var raskere enn meg og ville ta meg igjen på null komma niks.

Igangsette mitt eget snøballangrep? Ingen god idé, med tanke på at det var to av dem og bare én av meg. De hadde dessuten fordel av å være på toppen av bakken, og jeg hadde ikke noe sted å søke dekning i bunnen.

Jeg bestemte meg for å gjøre det eneste som ga mening – gå rolig

snøballer

forbi dem og vente på at snøballene skulle komme fykende.

Idet jeg nærmet meg bakken, fikk jeg en tanke. Jeg husket lamanitten Samuel som forkynte evangeliet mens han sto på en mur. Da folk ikke likte det han sa, kastet de steiner og skjøt piler mot ham.

Jeg visste at Herren beskyttet Samuel mot steinene og pilene. Kanskje han kunne få snøballene til å bomme på meg.

Jeg holdt en stille bønn og ba min himmelske Fader om at snøballene ikke måtte treffe meg. Jeg visste at jeg måtte være tapper og ikke tvile – akkurat som Samuel. Da jeg kom frem til bakken, følte

jeg meg trygg på at jeg ikke ville komme til skade.

Akkurat som forventet, begynte snøballene å fly. Et par snøballer passerte hodet mitt så nærme at jeg følte lufttrykket idet de suste forbi. Noen av snøballene føk forbi armene mine, noen landet rett ved føttene mine, men ingen av dem traff meg. Ikke én!

Guttene fortsatte å kaste til jeg var utenfor rekkevidde, men jeg visste at jeg var trygg. Resten av hjemveien var ikke særlig spennende – og jeg kunne ikke vært gladere for det. Jeg hadde blitt beskyttet slik som lamanitten Samuel. Jeg visste at jeg hadde blitt velsignet fordi jeg ba og utøvde tro på Herren. ■

“Jeg vitner om at bønn blir meningsfylt når vi ber i tro og handler.”

Eldste David A. Bednar i De tolv apostlers quorum, “Be i tro”, *Liahona*, mai 2008, 96.

NYT

Mormons bok

Mange barn på Mormons boks tid fikk se Jesus Kristus og lytte til hans ord. Ved å lese i Mormons bok hver uke i år, kan du også “[nyte] Kristi ord” (2 Nephi 31:20).

Få hjelp av en voksen til å fjerne stiftene og ta ut denne fargeleggings-siden. Etter at du har lest hver uke, fargelegger du alle rommene med den ukens nummer. Du finner forslag til hva du kan lese hver uke på side 62. Du kan lese alene eller sammen med familien.

ILLUSTRERT AV SCOTT GREER

**Ukentlige leseforslag for "Nyt Mormons bok"
(se side 60–61)**

UKE	LESNING	UKE	LESNING
1	Innledningen til Mormons bok	29	Alma 20:1–28
2	1 Nephi 1:1–3, 18–20; 2:2–4; 3:2–7; 4:1–18	30	Alma 23:6–7, 16–18; 24:1–7, 16–27; 27:2–5, 14, 27–29
3	1 Nephi 8:2, 5–33	31	Alma 30:6–9, 12–14, 31–32, 35–39, 43–45, 49–50, 55–59
4	1 Nephi 16:9–10, 16–19, 23, 26, 28–32; Alma 37:38–46	32	Alma 31:1, 5–7, 12–21, 37–38; 32:1, 5–6
5	1 Nephi 17:8–11, 16–19, 49–55; 18:1–4	33	Alma 32:26–43
6	2 Nephi 2:11–13, 22–27; 4:15–16; 31:5–8, 17–21	34	Alma 37:3, 6, 8–11, 14–15; 43:1–9, 16–17, 43–47; 44:16–20
7	2 Nephi 32:3–9; Jakobs bok 7:1–20	35	Alma 46:1–5, 11–16, 19–20; 48:7–13, 22–23; 49:25–26, 28
8	Enos 1:1–13	36	Alma 50:25–36; 51:5–6, 11, 13–16, 20–22
9	Mosiah 1:9–10, 18; 2:1–2, 5–8, 16–19; 3:17, 19; 4:9–10; 5:15	37	Alma 53:10–21; 56:2–11, 43–48, 55–56
10	Mosiah 11:1–2, 20, 27–29; 12:1, 9, 14, 17–19, 35–36; 13:15–24	38	Helaman 2:2–11; 5:4–13
11	Mosiah 17:1–12, 20	39	Helaman 5:20–50
12	Mosiah 18:1–17	40	Helaman 6:18–23; 7:6–13, 26–29; 8:1, 4, 10, 25–28
13	Mosiah 21:1–15, 23–24	41	Helaman 9:1–24
14	Mosiah 21:29–35; 22	42	Helaman 9:25–39; 10:1–6
15	Mosiah 23:1–7, 19–26, 36–39	43	Helaman 13:1–7; 14:2–8; 16:1–3; 3 Nephi 1:4–9
16	Mosiah 24:8–25; 25:1, 14–19	44	3 Nephi 1:10–15, 21–23; 2:1–2; 8:2–7, 23; 9:1–2, 18–22
17	Mosiah 27:6–24; Alma 36:11–12, 16–24	45	3 Nephi 11:1–17, 23–26
18	Mosiah 27:32–37; 28:1–9	46	3 Nephi 17:1–24
19	Alma 1:2–15; 2:1–9	47	3 Nephi 18:1–9, 19–21, 24, 35–39
20	Alma 2:10–18, 29–31; 5:1, 19, 26–27, 33	48	3 Nephi 19:11–26; 20:1; 27:1–8
21	Alma 6:7–8; 7:9–12; 8:1–22	49	3 Nephi 28:1–9; 4 Nephi 1:1, 15, 23–26; Mormon 1:1, 11–17
22	Alma 8:23–32; 9:1–8, 14–15	50	Mormon 2:1–2, 9, 23–24, 26–27; 3:2–3, 16–22
23	Alma 10:27–32; 11:21–46	51	Ether 1:1, 33; 2:5, 16–25; 3:1, 4–14
24	Alma 12:1–7; 14:1–17	52	Moroni 10:3–23
25	Alma 14:18–29; 15:1–13		
26	Alma 17:1–3, 12–13, 17–39		
27	Alma 18:1–4, 8–35		
28	Alma 18:40–43; 19:1–2, 8–15, 18–19, 22–33		

Eldste M. Russell Ballard i De tolv apostlers quorum deler noen av sine tanker om dette emnet med oss.

HVORDAN KAN JEG NÅ MINE **MÅL?**

Vi må ha tro. Vi må ha tro på Gud. Vi må ha tro på Herren Jesus Kristus. Og vi har et desperat behov for tro på oss selv.

Hvis du setter deg mål og holder fast ved den nødvendige selvdisciplin til å nå dette målet, vil du eliminere de fleste problemer i ditt liv. Bruk din energi på det som virkelig betyr noe.

Hvis dine mål er rettferdige, skulle du prøve å nå dem.

Du må ønske å utvikle den ferdighet det er å sette verdige og realistiske mål.

Du kan bruke denne leksjonen og aktiviteten til å lære mer om denne månedens Primær-tema.

HANDLEFRIHET

er frihet til å velge

“**G**ratulerer med dagen, Juliana!” sa pappa. Han ga Juliana en eske innpakket i glinsende papir med bånd og sløyfe.

Juliana gliste. Hun var glad for gaven fra sin far, og kunne knapt vente på å åpne esken.

Bli du like glad som Juliana når du får en gave? Vår himmelske Fader har gitt oss alle en verdifull gave. Den kalles handlefrihet.

Handlefrihet er evnen til å velge selv.

Før vi kom til jorden, ville ikke Satan at noen skulle få velge. Han ville tvinge oss til å komme til jorden å gjøre som han ville. Men vår himmelske Fader visste at det var viktig for oss å gjøre våre egne valg. For hvert riktig valg vi gjør, kommer vi nærmere vår himmelske Fader og Jesus Kristus. De ønsker at vi skal gjøre gode valg så vi kan vende tilbake og bo hos dem igjen.

I Primær lærer vi i år om hvordan vi kan bruke vår handlefrihet til å VDR – velge det rette! ■

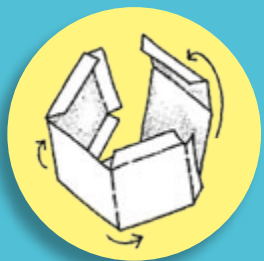
Sanger og skriftsteder

- “Som et barn av Gud”, *Utkast til samlingsstunder* 2012, 28
- 2 Nephi 2:27

Bare du

Tenk en kveld på valgene du gjorde i løpet av dagen. Tegn et bilde, skriv et dikt eller lag en sang om et av de gode valgene du gjorde.

VDR-spill

Du kan spille dette spillet med familien din for å lære mer om handlefrihet. Klipp ut terningformen, og lim den på kartong. Brett terningen som vist over, lim flikene på plass, og la terningen tørke.

Sitt i ring sammen med familien din. La én person rulle terningen og lese den siden som vender opp. Snakk om de forskjellige valgene som kan gjøres i situasjonen. Hva kan skje som følge av hvert valg? La nestemann rulle terningen.

En ny gutt sitter ved siden av deg i klassen.
.....
Hva gjør du?

Din lillesøster vil leke meg deg og vennene dine.
.....
Hva gjør du?

Jeremy spør om han kan skrive av leksene dine.
.....
Hva gjør du?

Martin inviterer deg på kino på søndag.
.....
Hva gjør du?

Leah blir mobbet på skolen.
.....
Hva gjør du?

Broren din er slem mot deg.
.....
Hva gjør du?

Mormons bok lærer oss om Jesus Kristus

Av Diane L. Mangum

Det gamle testamente forteller oss om Jesus Kristus før han kom for å leve på jorden. Han ble kalt Jehova. Det gamle testamente forteller om mennesker som fulgte Jehova.

Det nye testamente er den boken med hellig skrift som forteller oss om Jesu liv på jorden. Hans disipler skrev om hans liv og hans læresetninger.

Herrens røst kom til Enos' sinn da han ba.

Mormons bok forteller oss også om Jesus Kristus og mennesker som fulgte ham.

Mormons bok begynner i Jerusalem på gammeltestamentlig tid, cirka 600 år før Jesus ble født. Den forteller om da profeten Lehi og hans familie forlot Jerusalem og ble ledet til et lovet land i den nye verden på den andre siden av havet.

Profeter i Mormons bok forkynte at Jesus skulle komme til jorden.

Jareds bror så Jesus Kristus.

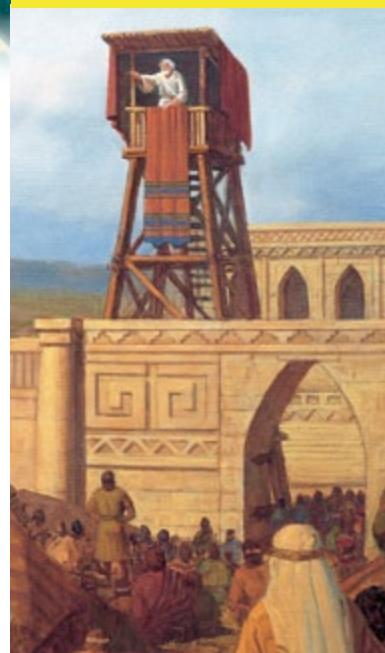
De sa også at vi ville bli lykkelige hvis vi omvendte oss og fulgte Jesus Kristus.

Etter at Jesus ble korsfestet og sto opp igjen fra de døde i Jerusalem, besøkte han den nye verden for å undervise folket. Han underviste om dåp, nadverden og hvordan vi skulle elske andre. Han organiserte en kirke med tolv

Lehi så Jesus Kristus i en drøm eller et syn.

Kong Benjamin underviste folket om Jesu forsoning.

apostler. Han samlet barna rundt seg og velsignet dem, akkurat som han hadde gjort i Det nye testamente.

I likhet med profetene i Bibelen, bar profeter i Mormons bok vitnesbyrd om Jesus Kristus.

Den siste profet i Mormons bok var Moroni, som levde cirka 400 år etter at Jesus besøkte den nye

verden. Før han døde skrev Moroni at alle som leser Mormons bok, kan få vite at den er sann hvis han eller hun ber i tro. Moroni oppfordret alle til å "komme til Kristus" (Moroni 10:32).

Barn i dag kan også be om å få et vitnesbyrd om at Mormons bok er sann og at Jesus Kristus er deres Frelser. ■

NYE VENNER PÅ DEN ANDRE SIDEN AV STILLEHAVET

Av Jane Hansen Lassetter

Da noen sykepleiestudenter ved Brigham Young University forberedte seg til å reise til Tonga, tenkte de at det ville være morsomt for barn fra Utah og Tonga å bli venner.

Studentene ba Primær-barn i Oak Hills niende menighet i Provo, Utah om å tegne bilder til barn på Tonga. De fotograferte også barna.

Da de kom til Tonga, hjalp sykepleiestudentene til med samlingsstunden i Neiafu tredje menighet. De ga hvert barn en tegning og et fotografi av et barn i Utah. Barna syntes det var spennende å lære om sine nye venner i Utah.

Barna tegnet bilder til barna i Utah. Noen av dem skrev litt om seg selv og livet på Tonga.

Noe ble skrevet på engelsk, og noe ble skrevet på tongansk. Primærs president

skrev en engelsk oversettelse av det som sto på tongansk. Sykepleiestudentene fotograferte barna.

En gutt skrev: "Jeg spiller rugby, og det er veldig varmt på Tonga." En jente skrev: "Jeg liker bildet ditt. Du er så pen. Jeg elsker å synge, akkurat som deg." Et annet barn skrev om Primær og uttrykte kjærlighet: "Min leksjon i dag handler om profeter. Jeg er så glad i deg!" ■

FOTOGRAFER GJENITT MED TILLATELSE FRA JANE HANSEN LASSETTER

Han er der

Av Rosemary M. Wixom

Primærs generalpresident

“Vi [utøste] våre sjeler i bønn til Gud og ba ham styrke oss” (Alma 58:10).

Da en av våre sønner var 11 år gammel, våknet han med voldsom hodepine. Til å begynne med trodde jeg bare at han ikke ville på skolen, men jeg fant snart ut at han hadde høy feber. Jeg tok ham med til legen, og snart var vi på vei til sykehuset. Der fikk han diagnosen hjernehinnebetennelse, en alvorlig sykdom.

Etter hvert som tilstanden ble forverret, begynte han å få anfall. Legen ba meg gå ut av rommet. Da jeg gikk ut på gangen, var jeg redd og begynte å gråte. En kvinne jeg

ikke kjente, la armene rundt meg. Jeg ba høyt om at vår himmelske Fader måtte hjelpe min sønn og at alt måtte ordne seg. Jeg husker jeg følte stor ro.

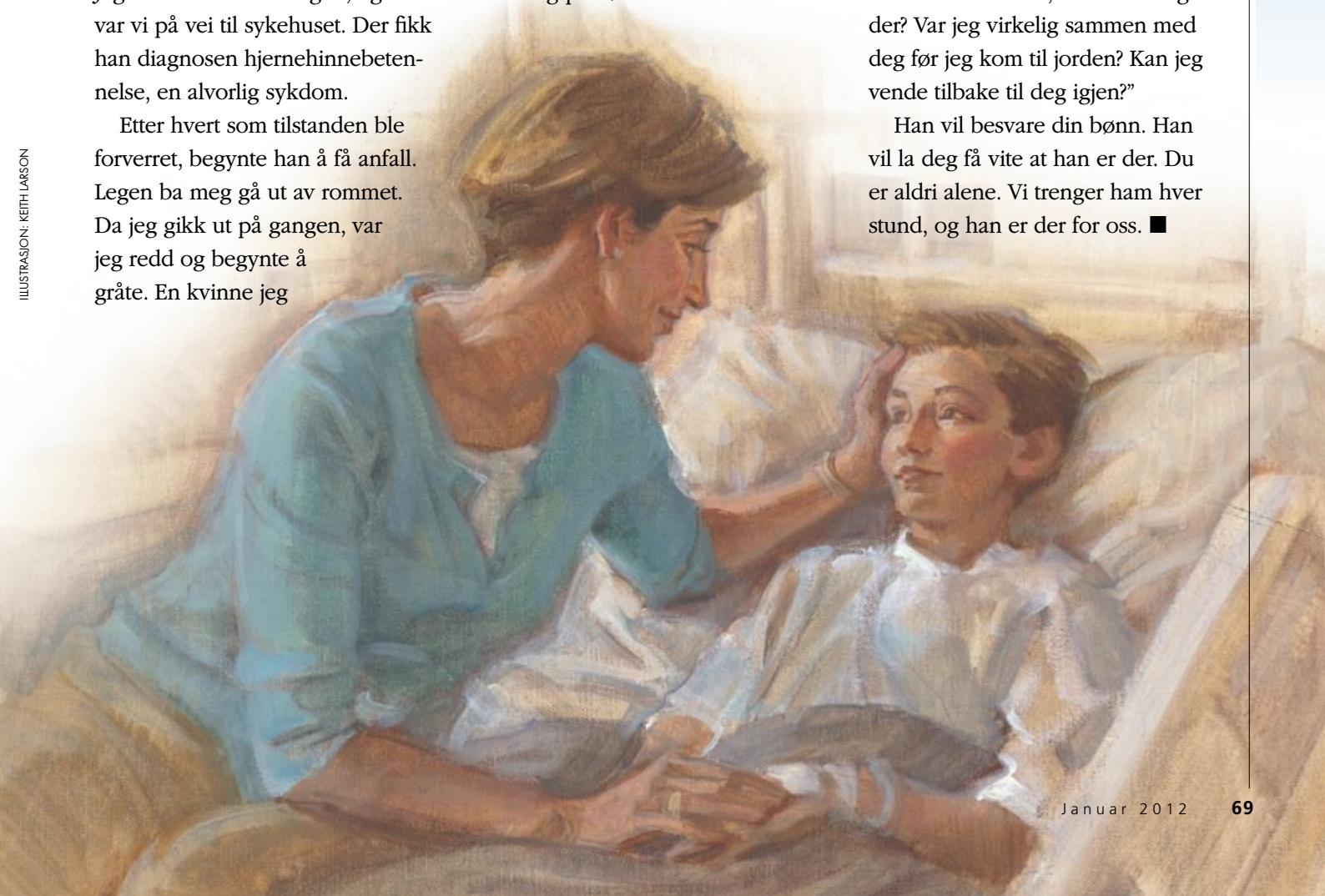
Min sønn måtte gjennom en operasjon og flere uker med rehabilitering. I dag er han frisk, gift og far til to nydelige døtre. Denne erfaringen var et sterkt eksempel for meg på bønnens kraft.

En av Primær-sangene heter “Et barns bønn”. Den stiller spørsmålet: “Himmelske Fader, si meg er du der? Hører du bønner, kan du svare barn som ber?” (*Barnas sangbok* 6).

Og svaret er klart: Ja, det gjør han.

Hvis du noensinne lurer på om vår himmelske Fader lever, er det på tide å knele ned og spørre: “Himmelske Fader, er du virkelig sammen med deg før jeg kom til jorden? Kan jeg vende tilbake til deg igjen?”

Han vil besvare din bønn. Han vil la deg få vite at han er der. Du er aldri alene. Vi trenger ham hver stund, og han er der for oss. ■

Den rette kjolen

Av Sarah Chow

Basert på en sann historie

“Vær et forbilde for de troende” (1 Timoteus 4:12).

4. Anna elsket de to søstermisjonærene i menigheten. De håndhilste på henne i kirken, de smilte når hun vinket til dem på gaten, og de ba sammen med familien hennes når de kom på middag.

5. På søndag kunne Anna knapt nok vente med å vise misjonærene sin nye kjole. Da hun møtte dem i kirken, snurret hun rundt for dem.

6. Du ser virkelig ut som oss.

Og ikke bare ser du ut som en misjonær, du er en misjonær!

7. Moren din fortalte meg at du har bedt for oss hele uken slik vi ba deg om. Og se! Vi har med oss noen til kirken i dag. Dine bønner har hjulpet oss.

Takk, misjonær Anna.

Jeg kan være misjonær nå!

Av Hikari Loftus og
Hilary Watkins Lemon

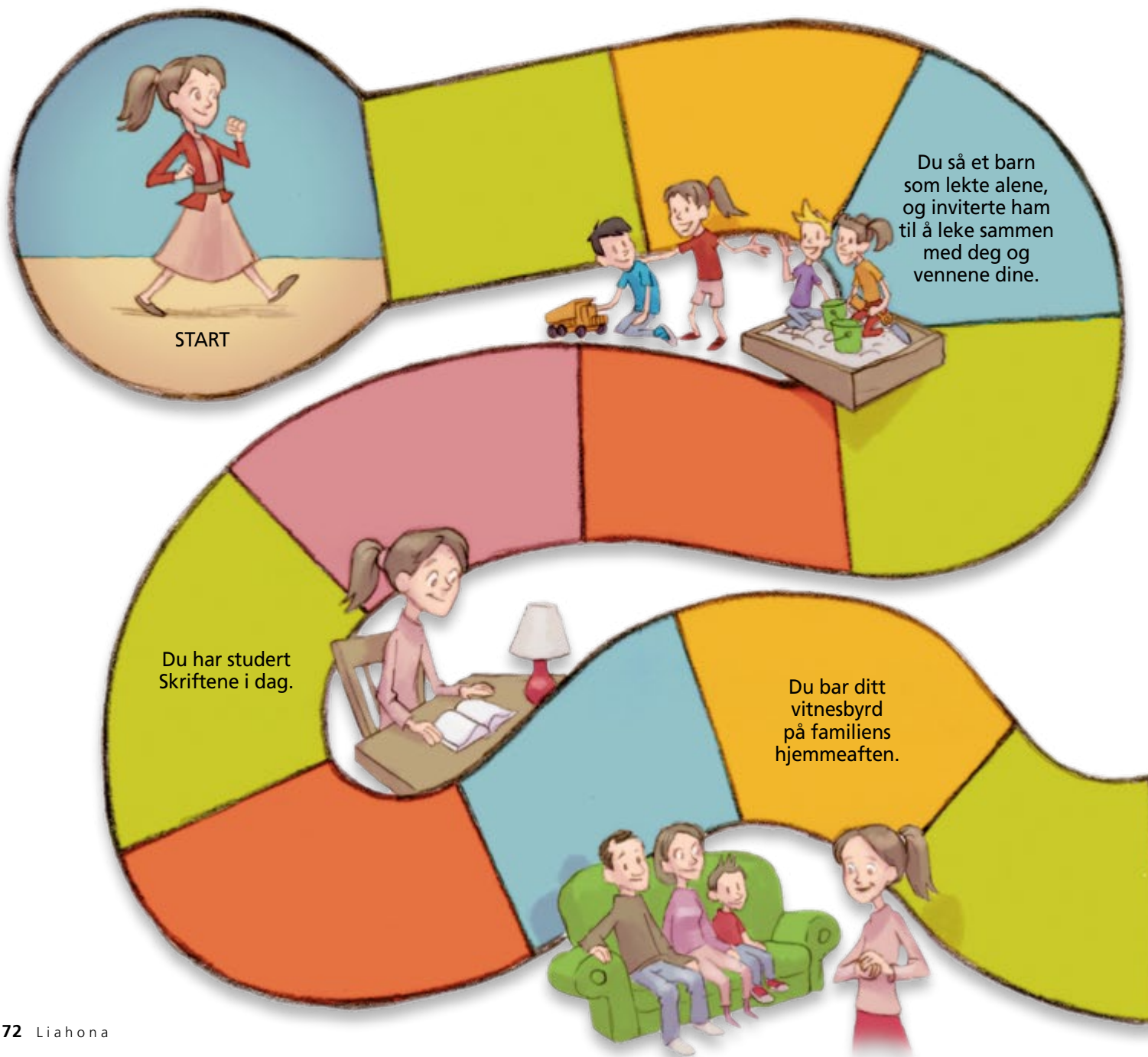
Anna prøver å følge misjonærens eksempel. Følg instruksjonene under slik at hun kan gjøre valg som vil hjelpe henne å være misjonær nå.

Du vil trenge: En terning eller seks papirbiter i en liten papirpose,

nummerert fra 1 til 6, en mynt, tørket bønne eller en annen liten gjenstand til hver deltager.

Slik spiller dere: Hver spiller velger seg ut en liten gjenstand som skal brukes til spillebrikke. Etter tur ruller dere terningen eller trekker et tall fra

papirposen og flytter spillebrikken det antall ruter dere ruller eller trekker. Hvis dere lander på en rute hvor det står noe en misjonær ville ha gjort, flytter dere en ekstra rute frem. Fortsett til alle har krysset målstreken, hvor misjonærene venter!

HJELP TIL FORELDRE

Snakk med barna om at de viser respekt for vår himmelske Fader og for seg selv når de kler seg sømmelig. Spør dem hvorfor de tror misjonærer kler seg sømmelig.

Overvei å bære vitnesbyrd for dine barn om misjonærarbeid. Du kan fortelle om noen som har blitt omvendt til evangeliet, om en erfaring du har hatt med å gjøre misjonærarbeid eller om hvorfor misjonærarbeid er viktig for deg.

Du var ærbødig i kirken.

Du hjalp mamma å brette tøy.

Du husket å be for misjonærene.

Takk for at du er en god misjonær!

MÅL

Du tenkte på Frelseren under nadverden.

Nytt fra Kirken

For mer nytt fra Kirken, gå til news.lds.org.

Sentre for unge voksne styrker den oppvoksende generasjon

Av **Stephanie Jean Johnson**

Kirkens tidsskrifter

Kirkens sentre for unge voksne beskytter ikke bare den oppvoksende generasjon mot verdens fristelser – de forbereder også Kirkens nåværende og fremtidige ledere til å forandre verden.

Som en forlengelse av Institutt-programmet, tilbyr sentre for unge voksne – som hovedsakelig finnes i Europa – både religionsklasser og et sted hvor unge voksne kan møtes til aktiviteter som kan være alt fra å lage middag til å gjøre lekser til å spille bordtennis til å dele evangeliet med andre.

Kirken vokser gjennom unge voksne

På slutten av 2003 begynte initiativet til sentre for unge voksne med at fire sentre åpnet i København i Danmark og Berlin, Hamburg og Leipzig i Tyskland. Eldste L. Tom Perry i De tolv apostlers quorum bidro til initiativets videre vekst da president Gordon B. Hinckley (1910–2008) kalte ham til å presidere over området Europa sentralt i 2004.

Ifølge Erik Psota, assisterende områdeleder for Seminar og Institutt i Europa, var mange av dagens prestedømsledere i Europa under 30 år den gangen.

“Den åndelige tilskyndelsen som kom til eldste Perry om at Kirkens vekst i Europa vil komme gjennom 18- til 30-åringene, har gjort sterkt inntrykk på unge voksne og prestedømsledere på alle plan i Europa,” sier bror Psota. Eldste Perrys tilskyndelse er fremdeles relevant for unge voksne i dag, fortsatte han, “fordi den hjelper dem å forstå sitt ansvar for Kirkens vekst.”

I dag er det over 140 sentre i Europa, med ytterligere 30 under forberedelse. Alle er med på å forberede den oppvoksende generasjon til å spre evangeliet i verden.

De bygger opp riket og utvikler vennskap i Norge

Senteret for unge voksne i Oslo er bare ett av mange sentre hvor unge voksne lærer å bygge opp riket. Ta for eksempel Mathilde Guillaumet fra Frankrike. Misjonærene begynte å undervise henne på et senter i Paris i 2009, etter at søster Guillaumets venn inviterte henne med for å lære mer om evangeliet.

Søster Guillaumet ble døpt i 2010 og flyttet så til Norge for et år, hvor det lokale senteret for unge voksne fortsatte å ha betydning for hennes voksende vitnesbyrd.

“Senteret var virkelig et hjem hjemmefra. Det var absolutt mer innbydende enn mitt eget internatrom,” sier søster Guillaumet. “Senterets misjonærektepar ble som foreldre – fantastiske mennesker å komme til for å få trøst og råd. Både i Paris og i Oslo har jeg kunnet gå til misjonærekteparet og snakke om evangeliet, noe jeg ikke kunne gjøre hjemme, ettersom jeg er eneste medlem i min familie.”

Sam Basnet, som ble døpt i 2009, er også eneste medlem i sin familie. Å gjøre misjonærarbeid ved senteret i Oslo hjalp ham å dele evangeliet med sine slektninger da han besøkte dem i Nepal. Han fortalte dem om prestedømmet og Mormons bok, etter allerede å ha hjulpet

Sentre for unge voksne er samlingssteder hvor den oppvoksende generasjon kan forberede seg til å påvirke verden med evangeliets budskap.

misjonærene å lære andre mennesker de samme prinsippene i Oslo.

“Min familie ønsket å føle det samme som jeg følte,” sier bror Basnet. “De hadde sett forskjellen mellom ‘Sam før’ og ‘Sam etter’. Før hadde jeg ikke noe håp. Jeg var ikke positiv. Etter at jeg ble døpt, begynte jeg å komme til senteret, og alt ble bedre enn før.”

Bror Basnet er ikke den eneste som har følt seg oppbygget og motivert av Ånden ved senteret. Benjamin Kerr fra Skottland har arbeidet i Oslo de siste to somrene, og ser på senteret som et sted hvor han husker hva som egentlig betyr noe.

“Senteret er min tilflukt fra verden,” sier bror Kerr. “Jeg føler absolutt fred og trygghet når jeg er der. Jeg tror noen av mine mest oppmuntrende erfaringer har vært når vi har sittet i senteret, spesielt på familiens hjemmeaften, og snakket om ting som virkelig bekymrer oss, ting vi synes er vanskelige. Disse erfaringene har minnet meg om hvor viktig evangeliets enkle prinsipper er.”

Unge voksne og fremtidige ledere utvikles

Sentrene for unge voksne gjør mer enn å hjelpe ungdom å styrke venner og familie i evangeliet. De utvikler ledere. Unge enslige voksne blir kalt til å virke i roterende leder-skapsråd ved sentrene og planlegge forskjellige aktiviteter og klasser.

Dette har gitt Barbara Matovu, opprinnelig fra Uganda, men nå norsk statsborger, “anledning til å oppleve den kjærlighet Gud har til alle sine barn,” sier hun. “Det har styrket mitt vitnesbyrd om Kirkens organisasjon. Det har også lært meg at Guds rike ikke kan bygges av én person alene, men av mange i samarbeid.”

Samtidig som unge voksne får opplæring og erfaring som hjelper dem å virke i fremtidige kall i Kirken, får de også erfaring som vil hjelpe dem å bli gode ektefeller og foreldre. De vil være forberedt til å forandre verden, ikke bare i det offentlige rom, men også i hjemmet.

“Lederskapsprinsippene man lærer i et råd for unge enslige voksne, er de samme prinsippene man trenger som ung enslig voksen og som mor eller far – tålmodighet, kommunikasjon, å veilede andre, men la dem bruke sin handlefrihet til å utføre en oppgave, og å følge Åndens tilskyndelser,” sier Gerald Sorensen som, sammen med sin hustru Nancy, virket i senteret i Trondheim.

Sentrene for unge voksne vil fortsette å kjempe mot den stadig voksende synden i verden ved å sørge for at Kirkens fremtidige ledere vokser enda raskere.

“Unge voksne kommer til sentrene for å bli kjent med evangeliet ikke bare teoretisk, men også ved å anvende prinsippene for å dele evangeliet og hjelpe sine venner som ikke tilhører vår tro,” sier bror Psota. “Sentrene hjelper en ny og godt forberedt generasjon å tjene Herren med entusiasme og et evig perspektiv.” ■

Hellige i Storbritannia og Brasil deltar i tjenestedager

Helt siden Det første presidentskap i april oppfordret alle medlemmer av Kirken til å delta i en dag med tjeneste i løpet av det kommende året, har hellige over hele verden vært i sving. I minst to land – Storbritannia og Brasil – har enheter deltatt i en felles innsats med andre medlemmer i sitt land.

Storbritannia

Mandag 5. september 2011 møttes medlemmer fra 11 staver i England, sammen med områdepresident Erich W. Kopischke i De sytti, i anledning

et Hjelpende hender-prosjekt i Tottenham Marshes.

Arrangementet markerte ikke bare 75-årsjubileet for Kirkens velferdsprogram, men også den offisielle relanseringen av den store oppryddingskampanjen i London. I fem timer bidro medlemmene – i samarbeid med borgermesterens kontor – med luking, anleggelse av blomsterbed, flising av trevirke, rydding og uttynning av vegetasjon og fjerning av søppel fra Lee Valley Park.

Samme dag deltok medlemmer i andre deler av London i

Hjelpende hender-prosjekter ved barnehjemmene Haven House og Richard House.

Ved Richard House bidro 18 medlemmer av Stratford menighet med å male et kontor, luke, beskjære planter, feie gårdsplassen og reparere redskaper. Dette var barnehjemmets første kontakt med Kirken, sier Charlotte Illera, prosjektleder for tjenesteprojektet ved Richard House.

“Jeg ble rørt av hvordan deltagerne utførte sine oppgaver med entusiasme og glede,” sier hun. “Selv en enkel oppgave

Mer enn 11 staver fra England kom sammen 5. september 2011 for å utføre tjenesteprojekter i tre forskjellige områder i og utenfor London.

FOTO: GIENGITT MED TILLETSELSE FRA LINDSEY PHILLIPS

som å feie en sti, ble utført etter beste evne.”

I løpet av de siste månedene har Kirkens medlemmer i Storbritannia og Nord-Irland organisert og deltatt i en rekke tjenesteprojekter over hele landet.

Brasil

30. juli 2011 kunne man se gule vester overalt hvor hundrevis av tjenesteprojekter ble gjennomført over hele Brasil i anledning 12-årsjubileet for Hjelpende hender, et program i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige for å utføre samfunnstjeneste og nødhjelp.

Hjelpende hender (*Mãos que Ajudam*) ble faktisk startet i Brasil som en måte å gjøre venner og naboer kjent med Kirkens humanitære innsats på. Det har nå blitt en stor årlig begivenhet.

Åretes dag med tjeneste bar preg av sang, latter og applaus mens 120 000 menn, kvinner og barn feiet gater, rengjorde skoler, reparerte bygninger, forskjønnnet parker og deltok i andre tjenesteprojekter i Latin-Amerikas største, mest folkerike land. Kirkens medlemmer samarbeidet med lokalbefolkningen om å yte tjeneste til alles beste.

I Belo Horizonte, Recife og Bahia mobiliserte 6000 frivillige seg for å bekjempe

denguefeber. I Rio de Janeiro rengjorde frivillige offentlige skoler og barnehager. I Porto Alegre rengjorde 1500 frivillige skoler, og noen deltok i forelesninger om narkotikamisbruk og forebygging.

I de to månedene før tjenstedagen arbeidet over 500 frivillige med å samle inn mat, som så ble gitt til 175 trengende familier i São Jose 30. juli.

Kirkens medlemmer i Blumenau bidro med cirka 140 kg mat til *Casa de Apoio às Crianças Portadoras de Mielomeningocele e Neoplasia* (Støttesenter for barn med ryggmargsbrokk og neoplasia). Frivillige underviste også i grunnleggende matlagringsprinsipper ved institusjonen.

“Teknikkene vi lærte, vil hjelpe oss å oppbevare mat i spiskammeret vårt, ettersom mye av maten vår blir ødelagt i den fuktige luften,” sier sosialarbeider Adriane J. Backes Ruoff. ■

Kommentar fra redaktøren:

Fortell om din erfaring på LDS.org/service/welfare-75th-anniversary.

OPPDATERING

Kildeangivelsen til fotografiet på side 73 i oktober 2011-nummeret av *Liahona* skulle ha vært “Foto: Megan Tolman”. ■

GUFs tema for 2012 bekjentgjort: “Stå opp og la deres lys skinne”

GUFs tema for 2012 er: “Stå opp og la deres lys skinne, så deres lys kan være et banner for nasjonene” (L&P 115:5).

Dette skriftstedet ble gitt som en del av en åpenbaring til profeten Joseph Smith i Far West, Missouri i 1838, og var rettet til Kirkens presiderende embedsmenn den gang, men som GUFs tema, gjelder det også ungdom i alderen 12 til 18 over hele Kirken.

Temaet kan brukes til å berike GUFs åpningsposter, som tema for ungdommers taler på nadverdsmøtet og som fokus for ungdomsaktiviteter som leirer, ungdomskonferanser og andakter. Det kan også brukes som fokus for spesielle kulturarrangementer og andre danse-, musikk- og dramaaktiviteter.

Kirkens ledere foreslår at lokale ungdomsledere kan introdusere temaet ved hjelp av en DVD, *Strength of Youth Media 2012: Arise and Shine Forth*, som vil bli sendt ut til enhetene i november 2011.

Denne DVD-en kan brukes til å supplere quorumsmøter, klasser, ungdomskonferanser og andre ungdomsaktiviteter gjennom hele året, og vil være tilgjengelig på kantonesisk, engelsk, fransk, tysk, italiensk, japansk, koreansk, mandarin, portugisisk, russisk og spansk.

Ytterligere støttemateriell vil være å finne i *Liahona* og *New Era* og på LDS.org i begynnelsen av 2012. ■

Internett kommer til møtehus over hele verden

Kirken planlegger å gjøre høyhastighets-tilkobling til Internett med valgfri trådløs tilkobling, tilgjengelig i 85 prosent av møtehusene over hele verden.

Medlemmer vil kunne gå inn på Kirkens arbeidsformidlingsnettsted og delta i slektshistorisk arbeid fra sitt møtehus. Kirkens ledere vil kunne forvalte opptegnelser, sende misjonærsøknader og delta i lederopplæringsseminarer, og lærere vil kunne bruke kirkeproduserte medier på Internett til å supplere sine leksjoner. ■

Kirken tilbyr hjelp i forbindelse med sultkatastrofen i Øst-Afrika

Med over 11,5 millioner mennesker i Øst-Afrika med øyeblikkelig behov for hjelp på grunn av den ekstreme tørken, samarbeider Kirken med forskjellige organisasjoner om å tilby nødhjelp i form av mat, medisin, hygieneartikler og tak over hodet.

Medlemmer som ønsker å bidra til denne innsatsen, kan gi penger til humanitærfondet. ■

Ny misjonæropplæring i felten forlenger MTC-opplevelsen

Et tiltak som ble innledet i august 2011, gir ytterligere 12 ukers opplæring til misjonærer som nettopp har forlatt opplæringscenteret for misjonærer.

Richard Heaton, leder for opplæringscenteret i Provo, forklarer at feltopplæringen ikke er et nytt program, men snarere en forlengelse av den opplæring misjonærene får ved MTC.

“Håndboken for de første 12 ukene henviser veiledere og deres nye misjonærledsagere til de ressurser i *Forkynn mitt evangelium* som de vil få mest bruk for i løpet av de første 12 ukene,” sier han. “Den er et veikart for hvordan man ... blir fullt fungerende som Herrens tjener så fort som mulig.”

Misjonspresidenter begynte å innføre feltopplæringsmateriellet for nye misjonærer – som omfatter tre opplæringsdokumenter og nye videosegmenter – nesten umiddelbart. ■

Les flere artikler som denne – og mange andre – på news.lds.org.

San Salvador El Salvador tempel er Kirkens 135. tempel i drift på verdensbasis og det fjerde templet i Sentral-Amerika.

San Salvador tempel innviet

San Salvador El Salvador tempel ble innviet av Henry B. Eyring, førsterådgiver i Det første presidentskap, søndag 21. august 2011. Det er Kirkens fjerde tempel i Sentral-Amerika og nummer 135 på verdensbasis.

Rundt 16 000 mennesker deltok på to kulturelle tilstelninger lørdag 20. august, som presenterte områdets rike kulturhistorie gjennom sang og dans.

Create.LDS.org innbyr medlemmer til å sende inn lydfiler

Kirken har oppfordret medlemmer til å sende musikk og andre lydfiler av høy kvalitet til create.lds.org for bruk på Mormon Channel Radio og i andre av Kirkens medieprodukter. Medlemmer kan lese detaljer om oppfordringen på news.lds.org (søk på nøkkelordet “create.lds.org”) og sende filer på create.lds.org.

Utkast til samlingsstunder 2012 tilgjengelig på Internett

Primærs generalpresidentskap har bekjentgjort at temaet for samlingsstunder i 2012 er “Velg det rette”. Primær-presidentskaper kan finne utkastet under “**Primary**” i **Serving in the Church**-delen av LDS.org.

Tidligere har 10 eksemplarer av utkastet blitt sendt til enhetene i juli, men ettersom den er tilgjengelig på Internett, vil juliutsendingen opphøre, og 3 eksemplarer vil automatisk bli sendt til hver enhet sammen med den årlige forsendelsen av undervisningsmaterieell. ■

Et effektivt hjelpemiddel

Jeg har alltid abonnert på *Liahona*, men da jeg var mindre aktiv, leste jeg det ikke så ofte. En dag ryddet jeg ut av et skap og kom over noen svært gamle blader. Da jeg bladde gjennom dem, vekket én artikkel min interesse. Den handlet om en søster som hadde vært mindre aktiv i flere år, og som ikke hadde til hensikt å komme tilbake til Kirken. En inspirert biskop ga henne imidlertid et kall, og hun ga avkall på sine dårlige vaner og kom tilbake. Denne artikkelen gjorde sterkt inntrykk på meg – den var første skritt på veien tilbake til aktivitet. Nå, flere år senere, er *Liahona* et effektivt hjelpemiddel i vårt hjem. Rådene, veiledningen og vitnesbyrdene vi finner i bladet, hjelper oss hver dag.

Moema Lima Salles Broedel, Brasil

Artikler for barn – og voksne

Jeg er mor til et lite barn, og hver kveld før leggetid elsker jeg å lese historiene for barn i *Liahona* for ham. Det har også vært til velsignelse for meg, for jeg har lært om Jesus Kristus, profeten Joseph Smith, ærbødighet, bønn og mange andre ting. Fortsett med det gode arbeidet!

Silvia Ruiz de Muñoz, Ecuador

Send tilbakemelding eller forslag til liahona@ldschurch.org. Bidrag kan bli redigert med hensyn til lengde eller klarhet. ■

Dette nummeret inneholder artikler og aktiviteter som kan brukes på familiens hjemmeaften. Her er noen få eksempler.

“Se Guds hånd i våre daglige velsignelser”, side 24: Overvei å lese Herrens bønn (se Matteus 6:9–13) og spørre familien hva de tror “gi oss i dag vårt daglige brød” betyr. Gi så et sammendrag av den første delen av artikkelen, hvor eldste Christofferson drøfter “daglig brød”. Overvei å bære ditt vitnesbyrd om at Jesus Kristus er livets brød.

“George Albert Smith: Han levde som han forkynte”, side 32: President George Albert Smith “mente at hvis vi virkelig har et vitnesbyrd om Jesu Kristi evangelium, vil det vise seg i vårt liv”. Gjennomgå artikkelen sammen med familien. Du kan så spørre familiemedlemmene hva de lærte av president Smiths eksempel på å behandle andre med vennlighet. Spør hvordan de kan vise mer vennlighet.

“Se oppover”, side 42: Overvei å lese eller gjenfortelle den opplevelsen eldste Cook hadde som ung misjonær, for så å gi et sammendrag av resten av artikkelen. Spør familiemedlemmene hvordan de kan fokusere på

hva vår himmelske Fader syns om dem, istedenfor på hva andre syns om dem. Du kan gjerne avslutte med å lese 1 Samuel 16:7.

“Å holde pakter”, side 48: Hvis noen i familien forbereder seg til å reise på misjon, kan du gjerne lese hele artikkelen og lage en liste over de viktigste poengene eldste Holland fremsetter. Legg vekt på utsagnet: “Nøkkelen til dette arbeidet er å holde våre pakter.” Snakk om hva en pakt er, og spør barna hvordan de kan forberede seg nå til å inngå pakter.

“Han er der”, side 69: Vurder å synge “Et barns bønn” (*Barnas sangbok*, 6). Les om søster Wixoms erfaring med bønn, og oppfordre familiemedlemmene til å fortelle om sine egne erfaringer med personlig bønn. Du kan for eksempel spørre: “Kan dere huske en gang dere fikk trøst ved å be?” Avslutt med ditt vitnesbyrd om bønn. ■

En morsom aktivitet, et evig budskap

Som tenåring deltok jeg motvillig på familiens hjemmeaften. Jeg mente jeg hadde bedre ting å gjøre.

En mandagskveld, etter noen vanskelige familiens hjemmeaftener, tørket mor av kjøkkenbordet og satte en liten kirsebærpai foran hver av oss. Alle så seg ivrig omkring etter gafler – men det var ingen! Mor forklarte at vi skulle ha en paispisekonkurranse, men vi kunne hverken bruke bestikk eller hendene våre. Vinneren kunne med rette skryte.

Vi spiste så fort vi kunne. Snart hadde vi kirsebærpai over hele bordet, i ansiktet og til og med i håret. Jeg husker ikke hvem som vant, men jeg husker at jeg hadde latterkrampe og virkelig likte å være sammen med familien. Jeg skjønte det ikke fullt ut den kvelden, men nå forstår jeg hvor godt det var å ha et trygt og kjærlig sted å kalle hjem og å ha mennesker som brydde seg om meg.

Jeg er sikker på at vi hadde en sang og en leksjon den kvelden, og at mamma brukte mye tid på å forberede seg og rydde opp. Men jeg er takknemlig for en aktivitet som lærte meg det jeg trengte å vite om viktigheten av familien – både da og siden. ■

Heather Mockler Teuscher, California, USA

LÆR AV EKSPERTEN

Av George C. Robinson

Som kirurg blir jeg ofte spurt hvordan jeg utviklet mine ferdigheter. Noen tror at man tar et kurs, iakttar en operasjon og så blir sluppet løs. Vi har til og med et ironisk ordtak under opplæringen: Se en, gjør en, undervis en. Men det kunne ikke vært lenger unna sannheten.

Jeg utviklet mine faglige kunnskaper og ferdigheter under veiledning av mang en begavet og tålmodig lege. Jeg begynte først med å se over skuldrene på dem, og deretter på nært hold. Etter et år med observasjon, fikk jeg små oppgaver for å hjelpe kirurgen og hans eller hennes "førsteassistent" – assistentkirurgen.

Etter enda et år fikk jeg lov til å stå på den andre siden av bordet for kirurgen og fungere som førsteassistent under enkle operasjoner. Etter enda et år eller to fikk jeg lov til å være førsteassistent under mer kompliserte operasjoner. Så begynte jeg å utføre de enkleste operasjonene, for eksempel en brokkoperasjon, mens den erfarne kirurgen fungerte som min førsteassistent.

I mitt siste år med opplæring – syv år etter at jeg fullførte legestudiene – fikk jeg lov til å utføre kompliserte operasjoner med kirurgen som min førsteassistent. Jeg oppdaget at de beste lærerne kunne få operasjonen til å gå glattere fordi de kunne vise meg hva som måtte gjøres på tydelige og enkle måter – måter de hadde lært gjennom denne samme veiledningsprosessen.

Da jeg studerte kirurgi, hadde jeg alltid en erfaren kirurg ved siden av meg. Som et barn av Gud har jeg den samme muligheten.

Jeg verdsatte ikke virkelig den veiledning jeg fikk av disse fantastiske begavede ekspertkirurgene som var mine førsteassistenter, før jeg hadde fullført opplæringen og arbeidet selvstendig. Nå, 30 år senere, tenker jeg fremdeles på mine lærere idet jeg daglig anvender ferdighetene de så omhyggelig underviste i, demonstrerte og korrigerste.

Vi lærer evangeliets prinsipper på samme måte. Vi lærer linje på linje gjennom erfaring – og ved hjelp av en

velldig tålmodig Lærer. Vi ser hen til Ham, følger Hans eksempel, ber om inspirasjon, og vår himmelske Fader velsigner oss med veiledning – som vi ofte mottar gjennom Den hellige ånd, levende profeters ord, Skriftene og andre som elsker og tjener. Vår veileder står i billedlig forstand ved vår side mens vi blir stadig tryggere, og jevner ut vår vei, gir nødvendig korrigering, besvarer spørsmål og gir oss stadig mer tillit etter hvert som vi viser oss verdige til den.

Enkelte kirurgstudenter er ivrige etter å få arbeide selvstendig og gjøre ting på sin egen måte. Vi forsøker også noen ganger å handle uten vår ekspertveileder. I løpet av mange år som kirurg har jeg imidlertid lært at selv nå er det en fordel med en førsteassistent som kan mer enn meg – ikke minst når det dreier seg om liv og sjeler!

Vår vekst i evangeliet begynte i den førjordiske tilværelse, fortsetter her og vil utvilsomt fortsette lenge etter at jordelivet er over. Men i alle faser av vår erfaring har Frelseren gått foran oss og kan vise oss ferdighetene vi trenger for å lykkes. Han oppfordrer alle til å sette sin lit til ham og hans ekspertise. ■

Verdens lys, av Howard Lyon

*“Se, jeg er loven og lyset. Se hen til meg og hold ut til enden, og dere skal leve,
for den som holder ut til enden, vil jeg gi evig liv.
Se, jeg har gitt dere budene, hold derfor mine bud. Og dette er loven og profetene,
for de vitnet i sannhet om meg” (3 Nephi 15:9–10).*

Når vi studerer Mormons bok hver for oss, som familier og i våre Søndags-skole-klasser i år, kan vi – i likhet med Lehi – granske disse oldtidsopptegnelsene og oppdage at de er “verdifulle, ja, de [er] av stor verdi for oss da vi [kan] bevare Herrens bud for våre barn” (1 Nephi 5:21). Se “Hvordan hjelpe barn å bli glad i Mormons bok”, side 14, og “Finn svar i Mormons bok”, side 16.